

www.burmeseclassic.com

မြပုလဲခင်

ချုပ်ညွှန်၏ အိပ်မက်ပန်းချီ

(၅၅) အုပ်မြောက်
စိန်ဝတ်
အထူးထုတ်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

မြန်မာ့
ပြန်လည် ပြန်လည်
အသုံးပြုရေးအဖွဲ့
နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်
ပြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေါ်
ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေါ်

မြပုလဲခင်

ချစ်ပြုရန်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးသန်းလွင် (ခေါ်) သော်ကစား
အလယ် - ဒီဇင်
မြေပေါ် ဝတ္ထုသစ်

www.burmeseclassic.com

စာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၉၀/ ၂၀၀၀ (၇)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၄၄/ ၂၀၀၀ (၆)

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၁ ခုနှစ်

အုပ်စု (၁၀၀၀)

တန်ဖိုး (၂၃၀)ကျပ်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ကိုအောင်လွင် (၂၀၀၀)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချွပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

တပ်မတော်ဖြိုခွဲသူ ဒို့ရန်သူ။

တပ်မတော်ဖြိုခွဲမည့်အကြံ ဒို့လက်မခံ။

ဘယီသူခွဲခွဲ ဒို့မကွဲ အမြဲစည်းလုံးမည်။

နိုင်ငံတော်ပွဲ စည်းပုံအခြေခံဥပဒေချုပ်ဆိုချက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်
ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်သမားများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို သန့်ရှင်းယုတ်ညံ့ဆိုးရွားမှုများကို ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို လိမ်ရောက်စွက်ပေးမှုများနှင့် ယှဉ်ယွင်းမှုများကို ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရေးမှန်းကြ။

မြပုလဲခင်
ချုပ်ညနေ၏ အိပ်မက်ပန်းချီ

“အမေကြီးရေ တပည့်တစ်ယောက် နိုင်ငံခြားက မြန်လာ
ဇို့ဆိုပြီး အဖေကြီးကို ပတ်ကားဖောင်တိန်နဲ့ရှာကင်တစ်ထည် လာ
ထန်တော့သွားတယ်။ သိမ်းထားလိုက်ပါဦး။”

ဖေဖေသည် ဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်ကိုင် ဘာပဲရရ မေမေ
ဆိုသာ ဦးစားပေးတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မေမေပြီးလျှင် သား
သမီးတွေ၊ သူ့အတွက်သူ ဘယ်တော့မှ ဦးစားမပေးတတ်။

“အဖေကြီးပဲ သုံးလိုက်ပါလား၊ အဖေကြီး ဖောင်တိန်က
သယ်နှစ်နှစ် ရှိပြီလဲ၊ ဟောင်းနေပြီပဲ”

“နေပါစေ အမေကြီးရယ်၊ သားသမီးတွေလိုတော့ပေးတာ

“အိုဇော် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေပဲ တန်ဖိုးနည်းပြီး
ထင်တာတွေနဲ့ပဲ များများ သုံးပါစေ၊ တန်ဖိုးကြီးတာတွေ ပေး

မကိုင်နဲ့”

ဖေဖေနဲ့ မေမေ အချိအချ ခြောက်နေသံကို ပုံဆွဲရင်း ပြည်မင်းသျှင် အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ကျောခိုင်းထားသဖြင့် ပစ္စည်းများကို လှမ်းမမြင်ရ စိတ်လည်း မဝင်စား။ သို့သော်

“တယ် ပတ်ကားဖစ်ဖတ်ဝမ်းပဲ နီညိုရောင်လေးတော်”

မေမေထံမှအသံကြားတော့ ပြည်မင်းသျှင် မနေသာတော့ ဆတ်ကနဲ သမင်လည်ပြန်ကြည့်ခိုလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

မေမေလက်ထဲတွင် သင်လွင်တောက်ပသော ကြက်ဆွေးရောင်ဖောင်တိန်က ပြည်မင်းသျှင်၏ မျက်စိအာရုံမှတစ်ဆင့် လိုချင်သောဆန္ဒကို နိုးဆွဲလိုက်လေပြီ။

မိဘောလုပ်ရကောင်းမလဲ ဟူသော အတွေးက ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်လေပြီ။ ပြည်မင်းသျှင် ချက်ချင်းပင် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ပုံပြန်ဆွဲလိုက်သည်။

ပြည်မင်းသျှင် ကွန်ပါဏ္ဍကို ခွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးတန်းစိမ်းနီ တောလ်ပင်၊ ဖောင်တိန် စကိုင်ရသည်။ ကျောင်းစဖွင့်ကာနီး ဖောင် မေမေက ယုဟောင်တိန် အမျိုးအစား အစိမ်းနုရောင်လေးတော်ပေးခဲ့သည်။ ကိုင်ကာစက သိပ်သဘောကျခဲ့သည်။ တစ်ခါ ဘာပင်များကိုပင် တွဲမသုံးခဲ့ဘဲ သူ့ချည်း သုံးခဲ့သည်။

သို့သော် ဖေဖေ လက်ဆောင်ရခဲ့သော တန်ဖိုးကြီးသည် သူ့အသား ဖောင်တိန်၊ တောက်ပသောအရောင် နှိုသည့် ဖောင်တိန်

သည် သူ၏လိုချင်စိတ်ကို ဖိတ်ခေါ်နေပြီ။

ကွန်ပါဏ္ဍားထဲမှ ယုဟောင်တိန်လေးကို ရွံ့မုန်းစွာကြည့်လိုက်သည်။

“အဖေကြီး တစ်အောင်နားပြီး ရေချိုးတော့၊ ပြီးရင် ထမင်းစားရအောင်”

“အင်းပါ၊ သမီးကြီးက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဘာပုံတွေ ဆွဲနေတာလဲ”

“မြေပုံ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား အချိုးကျသားပဲ၊ အကြီးကောင်နဲ့ အသိမကကော ဆော့တုန်း မှတ်လား၊ ဒါကြောင့် သမီးကြီးလောက် အမတော်တာ၊ ဒီလ အဆင့် တစ် နှစ် သုံးဝင်ရင် ဆုပေးမယ်”

“စောစောက ဖောင်တိန်လား ဖေဖေ”

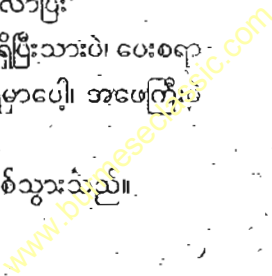
“သမီးကြီးက ကြိုက်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေနှင့် လေပေးဖြောင့်နေစဉ်မှာပင် မေမေက ပစ္စည်းများကို ဘီဒိုထဲထည့်သိမ်းပြီးနောက် ရောက်လာပြီး

“ကြိုက်ပေမယ့် မရဘူး၊ တစ်ချောင်း ရှိပြီးသားပဲ၊ ပေးစရာမရှိဘူး၊ ခုစတန်းရောက်နေတဲ့သားကြီးကို ပေးရမှာပေါ့၊ အဖေကြီးဖိတ်ခေါ်လေ”

ပြည်မင်းသျှင် ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ပြည်မင်းသျှင်လိုချင်နေသော ဖောင်တိန်လေးနှင့် ဝေးရတော့မှာလား။

“ဆုက မီး တောင်းတာပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကလေးနဲ့ တန်တာပဲ ပေးမှာပေါ့”

ဖေဖေက ပြုံးရုံပဲပြုံးနေသည်။ မေမေကတော့ မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။ ခက်ပြီ။ မေမေက ပြည်မင်းသျှင် ဝမ်းထဲ ဘာတွေဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို သိသည့် ပုံမျိုး။

“ကိုင်း ဆွဲ . ဆွဲ စာတော်တဲ့သားသမီးကိုချီးမြှင့်ရမှာ ဖေဖေတို့အလုပ်၊ ကြိုးစားရမှာက သားသမီးတွေ တာဝန်၊ မေကြီးအား သလား သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရအောင်၊ တစ်ပွဲလောက်ကွာ”

ဖေဖေနှင့် မေမေ ကြတ်တောင်ရိုက်ရန် ခြံထဲ ဆင်းသွားလေသည်။ အိမ်ဗဟိုရအလုပ်သမားတွေလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှုပ်နေသည်။

ပြည်မင်းသျှင် ကွန်ပါဏ္ဍထဲမှ ဖောင်တိန်ကိုယူလိုက်သည်။

ဗွေတစ်ချက်မှ မဖောက်၊ သန္ဓေကောင်းစွာဖြင့် သုံးလေးလ သုံးခဲ့သော ဖောင်တိန်ကလေးကို သနားညှာတာခြင်း ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အဖုံးကို ဖွင့်ကာ နှစ်သွားဇောက်ထိုးလုပ်လိုက်ပြီး သံမံသလင်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒေါက်”

နှစ်သွားနှင့်သံမံသလင်း ထိတွေ့သွားသံကို ကျေနပ်စွာ

စားရင်း ပြန်ကောက်လိုက်သည်။
နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒေါက်”

နောက်တစ်ကြိမ်

“ဒေါက်”

ကောက်ယူ ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်သွား ဟ၊ ကာ ကောက် သွားလေပြီ။ ရေးကြည့်လိုက်သည် မရတော့။

သံမံသလင်း၌ မှင်ကွက်ကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပြည်မင်းသျှင် အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိပြီး ဖောင်တိန် အဖုံးကို ပြန်စွပ်ပြီး ကွန်ပါဏ္ဍထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ထမင်းစားပြီး လမ်းလျှောက်၊ ပြီးလျှင် စာပြန်ကျက်ချိန်၌

“ဖေဖေရေ မီးဖောင်တိန် ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူး ရေးလို့လည်း မရဘူး”

နှစ်ကောက်သွားသော ဖောင်တိန်လေးကို ဖေဖေထံသွား

ပြလိုက်လျှင်

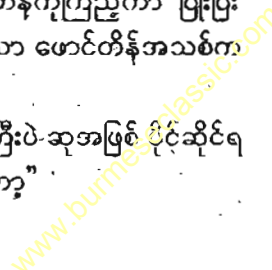
ဖေဖေက ရေးကြည့်ပြီး ဖောင်တိန်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြီး

စောစောက မေမေသိမ်းထားသော ဖောင်တိန်အသစ်က

သေးကိုထုတ်ပေးရင်း

“အဆင့်တစ် ရရင်လည်း သမီးကြီးပဲ ဆုအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရ

တာပါပဲလေ၊ ရော့ ရော့ ဒါပဲ ယူလိုက်တော့”

ပြည်မင်းသျှင်၏ သူနိမ့်နိမ့်နေသော မျက်နှာကလေးမှာ တိမ်ညိုကင်းစင်သော လမ်းကြီးနယ် ဝင်းပကြည့်လင်သွားလေသည်။
 ဖခင်လက်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖောင်တိန်ဟောင်းကလေးကို လုံးဝ မကြည့်တော့ဘဲ ဖောင်တိန်အသစ်ကလေးကိုသာ ယုယမြတ်နိုးစွာ စမ်းသပ် ကိုင်တွယ်လျက် ပီတိဖြစ်နေလေတော့သည်။

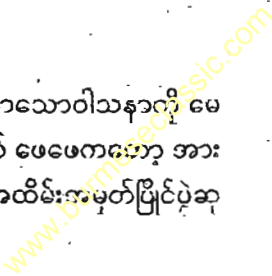
အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

“မိန်းကလေး ပီပီသသ နေ့စမ်း ပြည်မင်းသျှင်၊ ဟိုသွား
ဒီသွား အဖော်မပါဘဲ လျှောက်သွားချင်တိုင်း သွားနေရအောင်
သောက်ဖူးလေးမို့လို့လား”

ပြည်မင်းသျှင် မျက်မှောင် ချီလိုက်မိသည်။ မေမေသည်
ပြည်မင်းသျှင် ဆိုလျှင် အမြဲ အပြစ်ရှာကာ ကြိမ်းမောင်းနေတတ်
သည်။

“ရှုခင်းပုံ ဆွဲချင်လို့ပဲ”
ပြည်မင်းသျှင်၌ ထူးထူးကဲကဲ ပါလာသောဝါသနာကို မေ
မြေတောင်မြောက်မပေးချင်။ သို့သော် ဖေဖေကတော့ အား
မပြုဘဲ ပြည်မင်းသျှင် ပြည်နယ် တိုင်း အထိမ်းအမှတ်ပြိုင်ပွဲဆု

တစ်ခုခုကိုတော့ အမြဲယူနိုင်ခဲ့သည်။

“ဒီနှစ် ဆယ်တန်း ဆိုတာကော ခေါင်းထဲမှာရှိသေးရဲ့လား ပြည်မင်းသျှင်”

“ရှိပါတယ် အောင်မှာပါ”

ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီဆွဲပေမည် စာ မညံ့တာလည်း မေမေ အသိပင်။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယဆုများ မယူနိုင်သော်လည်း အတော်စာရင်းဝင်သူ ဖြစ်သည်။

“အောဒီပါမှ အမ်စီဝင်ဖို့ စိတ်ချရမှာ”

“အမ်စီ လာပြန်ပြီ၊ အမ်စီ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီလောက်နဲ့ စရာကောင်းတဲ့အလုပ်ကို” ဟု ပြည်မင်းသျှင်စိတ်ထဲ မကျေမချမ်း ပြောလိုက်သည်။ မေမေကိုတော့ အတိုက်အခံ ပြောမနေတော့ဘဲ

“ဘုမကို အဖော်ခေါ်သွားမယ်”

“ဘုမက ကလေးသာသွာပဲ ရှိသေးတာ၊ ဒေါ်စိန်ကို ခေါ်သွား၊ တိုးပွားလည်း ခေါ်သွား”

ပြည်မင်းသျှင်ကိုတားမရမှန်းလည်း မေမေကသိပြီးဖြစ်သဖြင့် အလျော့ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်စိန်နှင့် ဆိုတော့ ပြည်မင်းသျှင် ပိုကျေနပ်သွားသည်။ ဒေါ်စိန်သည် တောထဲသံပြေပန်းလို ချိုချို မာလာဖူးလိုက်ခူးဖော် တောင်ထွေးချိုး၊ မျစ်တူးနှင့် သူ့အလုပ်နှင့်သူ့ ချွင်နေပေလိမ့်မည်။

“တိုးပွားရေ လာဟေ့”

အင်းစပ်ခွေးအမျိုးအစား အနံ့ခံရကောင်းသည်။ ဒီကောင်ကြီးက ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းလည်းရှိတော့ အဟန့်ကောင်းသည်။

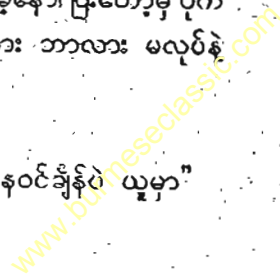
ပြည်မင်းသျှင်၏ ဖြူလျော်လျော်အသားအရည် ပါးလှပလှပခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပိုးကောင်အသွင်သဏ္ဍာန်အတွက် နှစ်ပေအမြင့် ခိုသော ကျန်းမာသန်စွမ်း ဖျတ်လတ်သော အစွယ်ကောင်းနှင့် ဟိတ်တန်အပြည့်ရှိသောတိုးပွားသည် တကယ့်အဟန့်ကောင်းသောကိုယ် ခံတော်ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဖေဖေက နိုင်ငံဝန်ထမ်းအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်၍ နယ်လှည့် အမှုထမ်းရသည်။ ဒါကိုကပ် ပြည်မင်းသျှင်အတွက်အကွက်ကောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

(Stand)ပန်းချီဆရာသုံး သုံးချောင်းထောက်ခုံကိုညာဘက်က ထမ်း၊ ဘယ်လက်က လွယ်ထားသော ချင်းဂျပ်ခုတ်လွယ်အိတ် အကြီးစားထဲတွင် စက္ကလိပ်နှင့် ဆေးစပ်ပြား၊ ဆေးဗူးများ၊ စုတ်ဆေးနှင့် ရေသန့်ပုလင်းသေး တစ်လုံး၊ နောက် မုန့်ဗူးထည့်ထားသော ပလပ်စတစ်ဗူး ပါရှိသည်။ ယူသွားရန် ပြင်ဆင်ရင်း

“ဒေါ်ဒေါ်စိန် ကိုယ့်ရိက္ခာကိုယ်ယူခဲ့နော်၊ ပြီးတော့မှ ငိုက်သတယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ၊ မပြီးသေးဘူးလား ဘာလား မလုပ်နဲ့ သိတာ၊ နေဝင်ချိန်ကို ဆွဲမှာ”

“ဘုရားရေ မိုးချုပ်မှာလား”
“မိုးချုပ်မှတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ နေဝင်ချိန်ပဲ ယူမှာ”

ဒေါ်စိန်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး နောက် ထမင်းပူး၊ ရေပူးကို ခြင်းတောင်းထဲ ကမန်းကတန်းထည့်လေသည်။ လူကြီးပီသစွာ လက်သုတ်ပုဝါနှင့်ရေခွက်ကလည်း ပါသေးသည်။ နောက် ခင်းထိုင်ရန် ပလပ်စတစ်အခင်းတစ်ခု ခေါက်ထည့်လိုက်သေး။ ဟိုဟိုဒီဒီတူးဆွဖြတ်တောက်ရန်စားမတစ်ချောင်း။

“ပျော်ပွဲစား ထွက်တာကြနေတာပဲ၊ ကြာတယ် သွားမယ် မေမေ သွားပြီနော်”

“သိပ်ဝေးဝေးလံလံ မသွားနဲ့နော်”

“ဟုတ်”

Stand ကတစ်ဖက် လွယ်အိတ်ကတစ်ဖက် လက်ထဲစတိတ်တုတ်ကိုထောက်ရင်း လေကလေး တချွန်ချွန်နှင့် ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဂျင်းသားလျှာထိုးဦးထုပ်ကိုလည်း ဆောင်းထားရသေးသည်။ ဝှင်ဘောင်းဘီရှည်၊ စပိုရှပ်ပေါ်၌ ဂျင်းဈာကင် ထပ်ဝတ်ထားရသည်။ တောတောင်ထဲဆိုတော့ စိမ့်ဓာတ်ကရှိတာ အေးစိမ့်နေတတ်သည်။

“တိုးပွား ရေတံခွန်ဘက်သွား”

“ဘုရားရေ အဝေးကြီး တောနက်မှာပေါ့”

“ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ၊ ကြီးဝိုင်းသစ်တောဘေးမဲ့ပဲဟာ၊ ဒေါ်ဒေါ်စိန်ဟာလေ သိပ်ကို သူ့ရဲဘောနည်းတာပဲ”

အေးတိအေးစက်နေတတ်ပြီး ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်သော မင်းသျှင်ကို ဒေါ်စိန် လက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်လေသည်။

“ဆရာက ရန်ကုန်ရုံးချုပ် ပြောင်းရတော့မှာ၊ အဲဒီတော့မှပဲ ပြည်မင်းသျှင် ခြေချုပ်မိတော့မယ်”

“မမိပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မြို့ပြရှုခင်းတွေ ဆွဲမှာပေါ့”

“မြို့လယ်ခေါင်မှာ ခုံတောင်ပြီး ဆွဲရင် ဝိုင်းကြည့်ကြမှာပေါ့၊ အာရုံမပျက်ဘူးလား”

“မီး ဒီလောက် အပျိုမလား၊ အဲဒီအခါတော့ ဓာတ်ပုံမတွေ နိုက်ထားပြီးမှ ဓာတ်ပုံကြည့်ဖို့ ပန်းချီအဖြစ် ကူးပြောင်းမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ခုလည်း အဲဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ခြင်ကိုက် ဖြုတ်ကိုက် ခဲလို့”

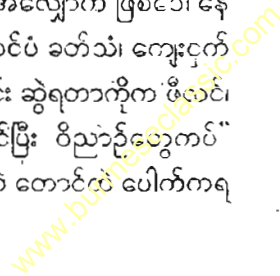
တောတန်းထဲကိုတိုးဝင် သွားလာရင်း ဒေါ်စိန်နှင့်ပြည်မင်းသျှင် အပြန်အလှန် စကားဆိုလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်သည် စိတ်လိုလက်ရရှိသည့်အခါ စကားကို မြင်မပြတ်ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။

“မတူဘူးလေ၊ ခုဟာက သဘာဝအလျှောက် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ခရီးသံ၊ သစ်ရွက်ကြောသံ၊ လိပ်ပြာတောင်ပံ ခတ်သံ၊ ကျေးငှက်တို့ ဖုတ်ကတော့ရဲ့အသံ၊ ဒါတွေကို နားဆင်ရင်း ဆွဲရတာကိုက ဖီလင်၊

အနီးကားထဲ သူတို့အသက်တွေပါ စိမ့်ဝင်ပြီး ဝိညာဉ်လွှေကပ်”

“ဖွတ် လွှဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ၊ တောထဲ တောင်ထဲ ပေါက်ကရ

စကားတွေ လျှောက်မပြောနဲ့”

“ပေါက်ကရ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲ၊ ပြည်မင်းသျှင်ရဲ့ဖိလင်ကို ပြောတာ”

“နာမည် ထည့် ထည့် မပြောနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်စိန်”

“တော်ပါတော့ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ရှေ့ကသာ ကြွ ထိုနားမှာ သပြေနီလေးတွေ ရဲနေတာပဲ၊ သွားခူးလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ ဒီမြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း တည့်တည့်လိုက်ခဲ့နော်၊ ရေတံခွန်ကိုမြင်ရတဲ့နားမှာ မီး ရှိမယ်”

ပြည်မင်းသျှင် မှာကြားပြီး ထွက်ခဲ့လေသည်။

ရေတံခွန်၏ ရေစီးသံကို ကြားရသည်နှင့် ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ထဲ အလိုအလျောက်ပျော်မြူးလာလေသည်။

ရေ၏ အရောင်က အဖြူရောင်ပါပဲ၊ သို့သော် ကျောက်ဆောင်များ၊ ရေညှိရေမှော်များ၊ အုပ်ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီးများ၏သွေးဆောင်လွှမ်းမိုးထားမှုကြောင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ စီးကျလာသော ရေများက အစိမ်းရောင်တောက်နေသည်။

ရေတံခွန်နား ရောက်တော့ ကိုယ့်ထက် ဦးနေသူများကို ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ပျက်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခစ် ခစ် ခစ် ကိုကိုကလည်း ရေစိုမခံချင်ပါဘူး ဆို”

“ဟ ရေစိုမခံချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဒါမှ သဘာဝကျမှာပေါ့”

ဆင်း ရေထဲ ဆင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ ဆော့ကစားပစ်လိုက်၊ ငါလိုချင်တဲ့ ရှုထောင့် ငါရိုက်မယ်”

အသားက အဖြူထက် အညိုရောင်ဘက်လှနေသည်။ သို့သော် အကြည့်ခံသော အသားအရောင်မျိုး ဖြစ်သဖြင့် ဓာတ်ပုံစားသည်။ ညို့မျက်လုံးကိုက စွဲဆောင်မှုအားကောင်းသည့် မိန်းကလေးတို့ မော်ဒယ်လ်ထားပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေသော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ကို စိတ်ပျက်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ကျွတ်”

စိတ်ပျက်စွာ သွားကြားမှ ထွက်လာသော လေသံဖြင့် စုတ်ဆတ်လိုက်ပြီး စိတ်တိုင်းကျ နေရာကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ နေဝင်လျှင် နေလုံးမြင်နိုင်သည့်နေရာမျိုးလည်း ဖြစ်ရမည်။

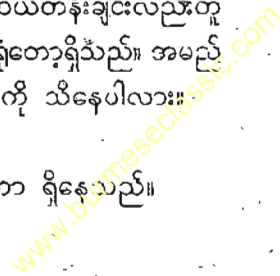
“ဟေး ပြည်မင်းသျှင်”

အသိမိတ်ဆွေ များများမထားချင်ပါဘူး ဆိုမှ မော်ဒယ်လ်မိန်းကလေးက ပြည်မင်းသျှင်ကို တွေ့သွားပြီး လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

တစ်ကျောင်းတည်းမှန်း သိသည်။ ဆယ်တန်းချင်းလည်းတူသည်။ သို့သော် တန်းခွဲမတူ၊ မျက်မှန်းတန်းမိရုံတော့ရှိသည်။ အမည်သိ သို့သော် သူက ပြည်မင်းသျှင်အမည်ကို သိနေပါလား။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မကောင်းတတ်၊ လောကဝတ်ဆိုတာ ရှိနေသည်။

“ပန်းချီလာဆွဲတာ”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“အဲဒေါ်ပါတယ်၊ ရိုက် ရိုက် တို့လည်း လုပ်စရာ ရှိတယ်”

စကားစကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကင်မရာ မင်းတပါ ချို့ပြူးသော အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ပြည်မင်းသျှင်အား လှမ်း ကြည့်သည်။ တော်တော်မျက်နှာချိုတဲ့လူ။ သူ့မျက်နှာကိုပုရွက်ဆိတ် တွေ တက်လောက်သည်။

ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွဲကာ စိတ်တိုင်းကျနေရာကို နှော့ ချယ်ပြီး သုံးချောင်းထောက်ခုံကိုချ နေရာယူလိုက်သည်။ ပုံဆွဲရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး ရေသန့်ပုလင်းဖောက်ကာ တစ်ငုံ မော့သောက် လိုက်ပြီးနောက် ရေဆေးပန်းချီကားစပ်ရန် အသင့်ယူဆောင်လာ သော ခွက်နှစ်ခွက်ထဲသို့လည်း အနည်းငယ်စီ လောင်းထည့်လိုက် သည်။ နောက် ပလိပ်ပြားပေါ် ဆေးစပ်လိုက်သည်။ အားလုံး ဖြင့် ဆင်ပြီးစတင်၍ ဆွဲလိုက်သည်။ ပုံဆွဲနေရလျှင် အရာရာကိုမေ့လျော့ နေချင်သည်။

သို့သော် ဓာတ်ပုံဆရာနှင့်ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တို့ရှိနေခြင်းကို ကပင် ပြည်မင်းသျှင်အတွက် အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရလေသည်။

“ဖျောက်ပစ် သူတို့ကို အာရုံထဲက ဖျောက်ပစ်လိုက်”ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို သတိပေး ဆုံးမလိုက်ပြီး ပန်းချီကားထဲစိတ်ကိုနှစ်မြှုပ် ပစ်လိုက်လေသည်။

နောက်နားက ချွတ်ချွတ်အသံ ကြားပြီး ရေသောက်သံ၊ လေပစ်စတစ်ဖြန့်ခင်းသံတွေ ကြားရခြင်းဖြင့် ဒေါ်စိန် အနားရောက် ထားပြီဟု ပြည်မင်းသျှင် လှည့်မကြည့်ဘဲ သိလိုက်သည်။

မြင်ကွင်းထဲ၌ရှိနေသော လူနှစ်ယောက်... ကင်မရာမင်း သည် ပြည်မင်းသျှင်၏အာရုံထဲ ထူးခြားစွာ ထင်ရှားလာသည်။

“တော်တော် ချောတဲ့လူပဲ”

“ယောက်ျားတန်မဲ့ ချောလွန်းတဲ့သူဟာ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင် နေမှ ရှိပါ့မလား”

“ကျွတ် ဒါတွေ ငါနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ၊ ဖျောက်ပစ်လိုက် ခေါင်း ထဲက ဖျောက်လိုက်”

စကက်ချီ(ပုံကြမ်း)လောင်းပြီးသွားပြီ။

မြေကြီးပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ကလေး ဒီဝါတာဘလူးပေါ် လာထိုင်လေ”

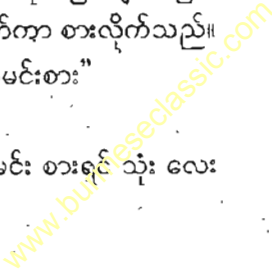
“မြေကြီးပေါ် ထိုင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်ဒေါ်စိန်ရဲ့ မြေ ကြီးဓာတ် ရတော့ ကျန်းမာရေးကောင်းတာပေါ့”

ပြည်မင်းသျှင်က ပလပ်စတစ်ဗူးကို ထုတ်ပြီး ချိစ်အပြား ချိတ်ညှပ်ထားသောပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ပူးကိုထုတ်ကာ စားလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ထမင်း ယူလာတယ်လေ၊ ထမင်းစား”

“မစားချင်ဘူး ကလုပ်ရှုပ်တယ်”

“အင်း ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ထမင်း စားရင် သုံး လေး

နာရီလောက်ကြာအောင် မနည်း ခွဲကျွေးယူရတယ်။ အဲဒီတုန်းက အဆော့မက်လို့ ခုတော့ ပုံဆွဲမက်လို့”

“အစားစားတယ်ဆိုတာ အဟာရရှိရုံဆိုရင် ပြီးတာပဲ ဘာ စားစားပေါ့။ အချိန်ကြာပြီး အလုပ်ရှုပ်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ ထမင်းမစား တာအကောင်းဆုံးပဲ”

ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ပူး နှစ်ခု(လေးချပ်) ကုန်သွားသည်။ နေ့လည်စာ ထမင်းအစား လုံလောက်သောအဟာရကိုဖြည့်ဆည်းပြီး ပြီ။ မြေကြီးပေါ်၌ချထားသောလွယ်အိတ်ထဲမှ ရေပုလင်းကိုယူကာ မော့သောက်လိုက်သည်။

“ရေ ရေခွက်ပါတယ်”

ဒေါ်စိန်က ကမန်းကတန်း လှမ်း ဟန့်တားသော်လည်း ပြည်မင်းသျှင် အရေးမစိုက် တဂျိတ်ဂျိတ်နှင့်မော့သောက်ပစ်လိုက် သည်။

ပြီးသည်နှင့် ပြန်ထကာ သုံးချောင်းထောက်ခုံရှေ့၌ မြန် ရပ်လိုက်သည်။ အနုစိတ် ချယ်မှုန်းတော့မည်။ နေဝင်ချိန်အရောင် က အရွက်နှင့် ရေတံခွန်အရောင်ပတ်ဝန်းကျင်အရောင်ကို ပြောင် လွဲပစ်နိုင်သည်။

သို့ဆိုလျှင် ယခု လက်ရှိအလင်းရောင်နှင့် ဆွဲစားသော ပန်းချီကားပေါ် နေဝင်ချိန်၏အရောင် ထည့်လိုက်လျှင် ပြစ်နိုင် သလား။

ကင်မရာကျန်ခဲ့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်စိန်”

ဒေါ်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တိုးပွားက ဒေါ်ဒေါ်စိန် နှင့်အတူ ထမင်းစားနေသည်။ ဪ ခွေးပန်းကုန်တောင် ထည့် သူလာသည်အထိ အလုပ်ရှုပ်ခဲ့သည် ဒေါ်စိန်ပေပဲ။

“ဘာလဲ”

ဒေါ်စိန်က အာလုပ်သံနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ကင်မရာ ပြန်ယူပေးပါဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ညီမ”

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့လျော့ထားမိသောပြည်မင်းသျှင် ရုတ် တရက်ကြောင်သွားသည်။ ကင်မရာမင်းနှင့်မော်ဒယ်လ်ဝဲလ် အနား တောင် ရောက်လာကြပြီပဲ။

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

လူစိမ်းတွေနှင့် အရောမဝင်ချင်သဖြင့် ဘူးကွယ်လိုက် သည်။

“ကင်မရာပြန်ယူခိုင်းသံ ကြားလိုက်လို့ပါ။ ဒီထဲမှာ ငါးကွက် တွန့်သေးတယ်။ ညီမလိုချင်ရင် ယူထားလိုက်ပါလား”

ပြည်မင်းသျှင် ကင်မရာမင်းကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ငါး သေမှာသာရှိသော မိမိအရပ်ထက်စာလျှင် ခြောက်ပေနီးပါးရှိလာနီ တူ သော သူ့အရပ်ကို မော့ကြည့်ပြီး စကားပြောရသည်။

“ရပါတယ်၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မရောထွေးချင်ဘူး၊ ကိုယ့် ကင်မရာနဲ့ကိုယ်ပဲ ကောင်းတယ်”

“လူကြီး သွားယူရတာ ပင်ပန်းပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကိုယ့် ကင်မရာပဲ ကိုယ်သုံးချင်တယ် ဆိုရင် ကိုကိုကိုယ်တိုင် သွားယူပေး မယ်လေ”

ပြည်မင်းသျှင် မျက်မှောင်ချိုကာ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မော်ဒယ်လ်ဂဲလ်မချောကတော့ ထားပါတော့ တစ်ကျောင်းတည်းသား၊ သို့သော် သူ့အမည်တောင် မသိတာ။

“ဪ တို့နာမည်က ရွှေကိန္နရီ လေ၊ ဒါ တို့အစ်ကိုတစ် ဝမ်းကွဲ တမ်းတ တဲ့၊ မနှစ်က ဆယ်တန်း အောင်ပြီးပြီ၊ အမ်စီတက် မှာ”

“ရွှေကိန္နရီ”

သည်နာမည်သည် ကျောင်းမှာ ရေပန်းအစားဆုံး နာမည် တစ်ခုဖြစ်သည်။ အလှကျော်ဇောသည်။ မဲကြိုးဖြတ်သည့်အခါ ငန် ကိုင်အဖြစ် ထင်ရှားသည်။ နာမည်နှင့်လူ တွဲလျက်မမြင်ဖူးခဲ့၊ ယခု မှ ထိပ်တိုက်တိုးရသည်။

“ပြည်မင်းသျှင်နဲ့ ကိုကိုက ဝါသနာတူတယ်”

ပြည်မင်းသျှင် ‘ကိုကို’ဟု သူ့ကိုယ်သူ သုံးတတ်သော တစ် တကိုကြည့်လိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ပန်းချီဆွဲတတ်လို့လား”

“ဆွဲတတ်တာပေါ့၊ ကိုကို အခု ရိုက်ယူသွားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး တွေကိုကြည့်ပြီး ပန်းချီကားဆွဲဦးမှာ၊ ရန်ကုန်ပြန်သွားရင် ‘တစ်ကိုယ် တော်တမ်းတ’ပန်းချီပြပွဲ တင်ဦးမယ်လေ”

ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ပြည်မင်းသျှင်တို့လည်း ရန်ကုန် ပြောင်းရမှာ၊ စာမေးပွဲ ပြေပြီးလောက် ဖြစ်မယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ရွှေကိန္နရီက ဝမ်းနည်းစွာ တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

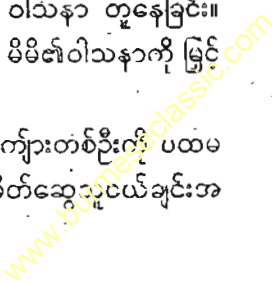
“တကယ်လို့ ညီမမှာ ဆွဲပြီးသားပန်းချီကားတွေရှိရင် ကိုကို သူ့လက်တွဲပြီး တင်နိုင်တယ်၊ တစ်ကိုယ်တော်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ‘အိပ် မက်ခွင်’လို့ နာမည်ပေးလိုက်ရုံပဲ”

လျှပ်တပြက်ဆုံးဖြတ်တတ်သောကိုကိုတမ်းတကို ပြည်မင်း သျှင်နှင့်ထဲ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါသည်။

ပထမဦးဆုံး အသိအမှတ် ပြုသည်က ချိုသာသော ချော နှသာ သူ့မျက်နှာ။

ဒုတိယ အသိအမှတ်ပြုမိသည်က ဝါသနာ တူနေခြင်း။ တတိယ အသိအမှတ်ပြုမိသည်က မိမိ၏ဝါသနာကို မြှင့် မြှင့်သွင်းနိုင်မည့် အရည်အချင်း။

ပြည်မင်းသျှင် အဝင့် သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးကို ပထမ အသိအမှတ်ပြု ဖြစ်စေရန်အတွက် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအ

ဖြစ် လက်ခံလိုက်လေပြီ။

“ပြည်မင်းသျှင်ရဲ့ကံတရားပေါ့၊ အကယ်၍ ရန်ကုန်ပြောင်
လာပြီဆိုရင်တော့ ကိုကိုတမ်းတကို ဆက်သွယ်မယ်”

“အိုကေ ကိုကို မျှော်လင့်နေမယ်”

အပေးအယူ တည်သွားလေပြီ။

ရွှေကိန္နရီက ဝင်းလက်သောအပြုံးကို လှပစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒီလိုဆို ကင်မရာပြန်ယူပေးမယ့် ကိစ္စကို ပြည်မင်းသျှင်
လက်ခံပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် မျက်နှာဖျက်သွားကြသည်။ နား
လည်ဟန်ဖြင့် ပြည်မင်းသျှင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ပြည်မင်းသျှင်က သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ဖူးပွင့်ခဲ့သော
အပြုံးတစ်ခုကို လှစ်ကန် ဖန်တီးလိုက်ပြီးမှ

“ကိုကိုတမ်းတ အပင်ပန်းခံနိုင်ရင် နေဝင်ချိန်ကိုစောင့်ပြီး
ကိုကိုကင်မရာနဲ့ပဲ ရိုက်ပေးထားရင် ပိုအဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်”

“အိုကေ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပဲ၊ ကိုကို ညီမလေး
ကိုပြန်ပို့ပြီးရင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်”

“တို့ပြန်မယ်၊ ပြည်မင်းသျှင် ရှင်ကို အနှောက်အယှက်ကြောင့်”

နားစိုးလို့ပါ။ တို့နဲ့ပြည်မင်းသျှင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီနော် ကျောင်း
နားတွေ့လို့ ခေါ်ရင် ရှင် ရှုတည်တည်လုပ်ပြီး လှည့်ထွက်မသွားနဲ့
နော်”

ပြည်မင်းသျှင် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

“မလုပ်တော့ပါဘူး”

“သွားမယ် ညီမ”

သူတို့မောင်နှမပြန်သွားသည်ကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ငေးကြည့်
လိုက်ပြီးမှ သုံးချောင်းထောက်ခုံပေါ်မှ စကက်ချီဆီသို့ အာရုံ ပြန်ပို့
လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် အာရုံမရသေး။

ဒေါ်စိန်က

“မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး တော်တော် ချောတာပဲ၊ မိန်း
မလေးအလှက တော်တော်အကြည့်ခံတဲ့ အလှပဲ”ဟု ဝေဖန်လေ
သည်။

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်စိန်နှင့် မိတ်မဆက်လိုက်မိခြင်းကို သတိ
ပြုလိုက်သည်။ အိမ်ဖော် ဘဏ္ဍာစိုးသဖွယ်ဖြစ်နေသော ဒေါ်စိန်
အလေးထားပြီး မိတ်ဆက်ပေးသင့်သည်။ ပြည်မင်းသျှင် ကိုယ်
တိုင်ကို အပြစ်တင်မိသည်။ သူ့စိတ်တွေသည် တစ်ခုခုကိုအာရုံစူး
မိမိလျှင် ကျန်ကိစ္စများကို မေ့လျော့သွားတတ်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်စိန်နဲ့တောင် မိတ်မဆက်ပေးလိုက်မိဘူး၊ ပြည်

မင်းသျှင် မေ့သွားတယ်”

“ရပါတယ် ပြည်မင်းသျှင်ရယ်၊ သူတို့လို ရုပ်ရည်မျိုးဟာ နှစ်ယောက် မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ဒေါ်စိန် မှတ်မိပါတယ်”

“ပုံဆွဲတော့မယ်”

“ဆွဲ ဆွဲ၊ ဒေါ်စိန် ဒီနားမှာပဲ ဟလာဖူးလေး၊ ဖလံတောင် ဝှေးလေး လိုက်ချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ် သွားပါ”

“ပြည်မင်းသျှင်ကို မြင်ရတဲ့နေရာမှာရှိနေမှာပါ”

ပြည်မင်းသျှင် တုန့်ပြန် မပြောတော့၊ ဒေါ်ဒေါ်စိန်က လည်း ထွက်သွားလေပြီ။

ပြည်မင်းသျှင် အာရုံထဲ သဘာဝ၏ အနေအထားမှန်သမျှ ပန်းချီကားပေါ်သို့ ရောက်ရှိစေရေးသာ ဖြစ်သည်။

ပန်းချီအနုပညာဈာန်ထဲ၌ လွင့်မျောလျက်...

ခန်း (၂)

တမ်းတသည် ပန်းချီကားထဲ လွင့်မျောနေသော ပြည်မင်း သျှင်ကို အကဲခတ်နေမိသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဆံ ခေါင်းအစ တိုကပ်ကပ်နှင့်။ ဒီကြားထဲ ဦးထုပ်ကလည်းဆောင်းထား သည်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ယောက်ျားလေးဟု ထင်ရ တာကံသည်။

သို့သော် သေချာ အနီးကပ်ကြည့်လျှင် အတော်လှသော ယောက်ျားလေးဖြစ်သည်။ လက်ချောင်းကလေးများမှာ သေးသွယ်ရှည် ရှည် ခုတ်တံကိုင်နေပုံကိုက ကကြိုးဆင်နေသော နတ်သမီးလေး ကြည့်၍ကောင်းနေသည်။

ဤမှောင်နေသော မျက်ခုံးနက်နက်က တင်ခါတစ်ရံ တွန့်

ခေါက်သွားသည် ခွဲနက်ကောင် နှစ်ကောင် လှုပ်ရှားနေသည့် အလား။

သန္တာရောင်သွေးနှုတ်ခမ်းလေးက မစု၏သို့ စု၏သို့၊ မပြုံး၏သို့ ပြုံး၏သို့။ မမဲ၏သို့ မဲ၏သို့နှင့် စျားနဝင်စားမှုအလိုက် မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ပုံရိပ်ထင်နေသည်။

ပန်းချီဆွဲသောအခါ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်အများစု၏ မျက်နှာအနေအထား ကိုယ်ဟန် အံ့အေးအထားများကို တစ်မိမိမိမိကြည့်၍ ပန်းချီကားများ ဆွဲခဲ့ပါသည်။

သို့သော် သူ့နှလုံးသားသို့တိုင်အောင်ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်သော အလှတရား မရှိခဲ့။

ယခုမှ ပြည်မင်းသျှင်၏တမင်လုပ်ယူခြင်းမရှိသော သဘာဝအလှက သူ့နှလုံးသားသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလေပြီ။

ပြည်မင်းသျှင်အတွက် ဆိုလျှင် ကင်မရာကို အသင့် ချိန်ကြည့်လိုက်သည်။ နေဝင်လာချိန်ကိုစောင့်ပြီးရိုက်ရန် အနေအထားမျိုးစုံ ရွေးကြည့်သော်လည်း

ပြည်မင်းသျှင်ကလည်း နေဝင်လာချိန်ကို သတိပြုမိလိုက်ပုံရသည်။ စုတ်တံကိုရေခွက်ထဲစိုက်လိုက်ပြီး ပလိပ်ပြားကိုလည်း လိုက်သည်။

ထို့နောက်

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ခါးကို ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်

နင်း သူ့အား တွေ့မြင်သွားသော်လည်း လှုပ်ရှားမှုမရှိသော မျက်နှာနှင့်

“ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“ဆိုပါတော့”

“ဘယ်နှလဲ ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီကား”

“သိပ်ကို လက်ရာမြောက်ပါတယ်”

တမ်းတ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေကိန္နရီထဲမှ ပြည်မင်းသျှင်အကြောင်း သိတန်သလောက်သိပြီးသားဖြစ်နေသည်။ ပြည်မင်းသျှင်သည် မြို့နယ်အဆင့်၊ တိုင်းအဆင့် ပန်းချီပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုချိတ်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အပေါင်းအသင်းနည်းပြီး ထီးတည်းနေတတ်သူဖြစ်သည်။

“ပလိပ် ညီမဖာသာ ရိုက်မလား၊ ကိုကို ရိုက်ပေးရမလား”

“ကိုကိုတမ်းတပဲ ရိုက်ပေးပါ”

ပြည်မင်းသျှင်ထံမှ သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စတင်လိုက်လျောခြင်းများလားဟု ဘမ်းတတွေ့မိကာ ရင်ထဲက တုန်ပစ်မှုပိတ်လေးများ စတင်ခံစားလိုက်ရသည်။

ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီဆွဲသည့်နေရာက နေရာ ယူကြည့်သည်။ နေလုံးနီ ရေတံခွန်နားဝင်လိမ့်မည်ကိုပြည်မင်းသျှင်လေ့လာတတ်၍ တူသည်။

“နှစ်ရက်လုံးလုံး နေဝင်ချိန်ကို လာလေ့လာပြီးမှ ဆွဲပြန်တာ”

ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် ပြည်မင်းသျှင်က သူ့စိတ်ထဲ ဖောက်ထွင်းမြင်သည့်အလား ဖြေလိုက်သည်။

တမ်းတ အသက်ပင်ရဲ့ရဲ့ မရှု့ဘဲ နေလုံးနီနီနှင့်ရေတံခွံပန်စားမည့်အချိန်ကို စောင့်နေမိသည်။

ထို့အတူ သူ့အနီး၌ ပြည်မင်းသျှင် ရပ်ကာ စုတ်တံကိုပြု ကိုင်သည်။ ပလိပ်ပြားပေါ်၌ဆေးစပ်လိုက်ပြီး နေဝင်ဆည်းဆာချိန်ကို ထပ်ခြယ်မှုန်းနေသည်။

“ရိုက်တော့”

“ချစ်”

တချပ်ချပ်မြည်သံများနှင့် အတူ သူ ဂျှပ်ရှားနေသတဲ့ ပြည်မင်းသျှင်ကလည်း စုတ်တံဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက်ခြယ်မှုန်းနေသည်။

သူ့ထက်ခွဲကောင်းပုံရသောပြည်မင်းသျှင်ကို တမ်းတ ကြည့်နေမိသည်။

ပြည်မင်းသျှင်သည် ဤကမ္ဘာလောကကြီးဝယ် သူနှင့် ငါ့အချိန်ကားပဲရှိသည့်အလား အရာရာကိုမေ့လျော့လျက်ပန်းချီအနုပညာမှော်ထံ စင်စားနေလေတော့သည်။

ပြည်မင်းသျှင်၏ အဖော်အမျိုးသမီးကြီးကတော့ အသံ

ထည့်ကိုခေါင်းခုကာ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်နေလေပြီ။

ဆေးစက်ကျရာပုံရိပ်ထင်စေသော လက်ပိုင်ရှင်လေးငါးနှစ်လုံးသားသည် နူးညံ့ သိမ်မွေ့နေပေလိမ့်မည်။

နေမင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် မှောင်ရိယိုးလာလေပြီ။ ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီဆွဲခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“အလိုလေး မှောင်ရီတောင် ဖျိုးလာပြီ”

“မြီးပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်စိန်၊ ရေစိမ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေသာ ကိုယ်ထည့်ပိုးပေတော့”

ပြည်မင်းသျှင်က လှမ်းပြောလိုက်ပြီး သူ့ပန်းချီကား သူ့ဗွမဝနိုင်သည့်အလား တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ကိုကိုတမ်းတ ပြည်မင်းသျှင်ပန်းချီကားက နေဝင်ချိန်နဲ့ တိုကိုတမ်းတဓာတ်ပုံထဲက နေဝင်ချိန် ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်ရဲ့လားဆို အာပဲ သိချင်တယ်၊ ကူးပြီးတာနဲ့ လာပို့ပေးနော်”

“စိတ်ချပါ၊ လေးငါးရက်အတွင်း ရစေမယ်”

“ဟင် လေး ငါးရက်တောင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုဖလင်ကူးခန်းက ဒီမှာမှမရှိဘဲ၊ မနှုတ်ပြန် ရန်ကုန်ပြန်ပြီး ကူးမယ်၊ ရရင် တစ်ခေါက် လာပို့ပေးမယ်လေ၊ ဘယ်နဲ့လဲ”

“တကူးတတတော့ လာ မပို့ပါနဲ့၊ အမြန်ချော့ပို့ပုံ ပို့လိုက်ရင်ရပါတယ်။ အခြားတိစုမရှိရင် ပြောတာပါလေ”

“လာရမှာပဲ ရွှေကိန္နရီက အထူးထုတ်တွေ မှာထားသေးတယ်၊ ကားနဲ့ လာမှာပဲလေ၊ ပြည်မင်းသျှင်မှာချင်တာရှိလည်း လိုက်လေ”

ပြည်မင်းသျှင် မျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားသည်။

“ပြည်မင်းသျှင် မှာလိုက်တဲ့ပစ္စည်းအတွက် ကိုကိုတင်ပို့ဖတ်ဆံ့ယူသွားမယ်ဆိုရင် မှာချင်ပါတယ်”

“ကဲ မှာတာနောက်မှ ကိုကိုစတင်းထမ်းသွားမယ် ပြီးရင် ဒေါ်ကြီး ခြမ်းပေး မှောင်တော့မယ် ပြန်ကြစို့”

တမ်းတက စီမံ ခန့်ခွဲပြီး စတင်းကို ကောက်ထမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်စိန်ခြင်းတောင်းကို ဆွဲရန်လှမ်းသည်။ ဒေါ်စိန်ခြင်းက မပေး

“ရတယ်၊ ဘာမှ မလေးပါဘူး၊ မောင်ရင့်ကင်မရာပဲ ရင် သတိထားကိုင်ပါ”

“ဒါဖြင့် ညီမရဲ့ ဣစ္ဆာသယအိတ်ကြီး ကိုကို လွယ်ခွဲလေ”

ပြည်မင်းသျှင်က ခေါင်းခါကာ

“အကျင့်မဖျက်နဲ့ ကိုကိုတမ်းတ၊ ကိုယ့်အား ကိုယ်တိုင် တဲ့အကျင့် ပျက်သွားဦးမယ်၊ စတင်း ပေးသယ်လိုက်တာကိုပဲ ငွေတင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တမ်းတက ပြုံးကာ ပြောလိုက်သော်လည်း ပြည်မင်းသျှင် တမပြုံး။ ဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံလေး ရှိသည်။ ဂျစ်တူးတူး ရှုတည်တည်ပဲ ပြည်မင်းသျှင်၏ပင်ကိုယ်စတိုင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တောလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခေါက် ဖားအောက်ဘက် လာလည်ရတာကို တမ်းတ အတွက် ထူးခြားစွာ ရင်ခွန်မှုကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည့် မိတ်ဆွေသစ်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရရှိခဲ့လေပြီ။ ဒါကိုကပဲ ကျေနပ်စရာကောင်းလွန်းလှသည်။

သူက တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်၍ အလိုလိုက်ခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ အဖော်မဲ့သဖြင့် တစ်ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ များကိုလည်း အရင်းအချာနှင့်မခြား ချစ်ခင်ရာ အဒေါ်မုမ္မေးသော ရွှေကိန္နရီနှင့် ညီလေးဝေဠုကိုလည်း အထူး ချစ်ခင်သည်။ ဖားအောက်သို့ အလည်အပတ် လာရင်း ရွှေကိန္နရီကို သူ တစ်ကိုယ်တော်ပန်းချီပြပွဲအတွက် ‘ယဉ်တစ်ကိုယ်’ အမည်အတွက် ဓာတ်ပုံ ချိတ်ကူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ပြည်မင်းသျှင်နှင့်ဆုံဆည်းခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကိုမမေးဘဲလျက်အလိုက်အလျောက် ပြည်မင်းသျှင်ကို ပြောပြဖြစ်သည်။

“ကိုကိုတမ်းတ Art Museum (ပန်းချီအနုစာညာအင်ရောင်း ခြားနား)ကို ဘယ်တော့လောက် ဖွင့်မှာလဲ”

“ကားချုပ် အရေအတွက်တွေ စိတ်တိုင်းကျ စုဆောင်းနိုင်

တဲ့နေ့ပေါ့”

“တစ်ကိုယ်တော်မဟုတ်တော့ရင် အခြားပန်းချီဆရာမပါ တင်ခိုင်းပါလား”

“ကိုယ့်ကားတွေကိုက တော်တော်များနေလို့ပါ”

“ပြည်မင်းသျှင် ကားတင်ရင် နေရာပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ပေးနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးရမှာပေါ့”

ပြည်မင်းသျှင်အတွက်ဆိုလျှင် ပေးဆပ်လိုသောစိတ်တို့ အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းဖြစ်ပေါ်လာခြင်းအတွက် အံ့အားသင့်လေသည်။ ပြီးတော့မှ စကားကို လျှော့လိုက်သည်။

“တစ်ယောက်တလေက အကြောင်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ နောက် ဘယ်နှစ်ကား ထင်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“အင်း အိမ်မှာ လေးငါးချပ်တော့ ရှိတယ်၊ စာရေးတဲ့ သွားရင်တော့ တော်တော်ဆွဲဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ပြည်မင်းသျှင်၏ နှုတ်ခမ်းက မပြုံးသော်လည်း မျက်လေးက မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တို့ကြောင့် ထင်သည် ဝင်းတောက်ပနေသည်။ မျက်လုံးအကြည်ဓာတ်အား ကောင်းပုံရသကဲ့သို့ ကြည်လဲ့ကာ မိုးပြာရောင်ပင် တောက်ပနေသည်။

ဆံပင်တို့၊ ဂျင်းဂျာကင်၊ ဦးထုပ်၊ ဘောင်းဘီတို့အား ကိုနုရီကဲ့သို့ ဒူးကောက်ကွေးအထိရှည်လျားသော ပိတုန်းရောင်သော၊ မိန်းမပီသသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများနှင့် ဆိုပါက တစ်

လှထွဋ်ခေါင်တင်လေးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခြံဝ ရောက်တော့

“ကိုကိုတမ်းတကို နောက်မှပဲအလည်ခေါ်တော့မယ်၊ ခုနေ့မှာ အပြန်နောက်ကျလို့ မေမေ ပူညံ့ပူညံ့လုပ်ရင် ဧည့်သည်ပါ မှတ်နားပူပြီး ထပြေးရတော့မယ် အတူတူ”

“အိုကေ ကိုကို သဘောပေါက်တယ်၊ ဒါဖြင့် သွားပြီနော်”

စတင်းကို ပြည်မင်းသျှင်အား လက်ဆင့်ကမ်း လွှဲပြောင်းလိုက်ပြီး တမ်းတ ရွှေကိန္နရီတို့အိမ်သို့ပြန်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ မိတ်ဆွေမလှလှလေး တိုးပွားလာသည်။ ခွေးတစ်ကောင်၊ ခေါက်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူကျယ်ဝန်းသောခြံကျယ်ကြီးထဲဝင်ရောက်သွားသည်ကိုမျက်စိတဆုံးကြည့်ပြီးမှခြေဦးလှည့်ကာ ပြန်ခဲ့သည်။ ပြည်မင်းသျှင် တဲ့လား။

မိမိထက် နှစ်နှစ် နီးပါးလောက်သာ ငယ်မည့်မိန်းကလေးသည်။ ပြည်မင်းသျှင်ကို မိန်းကလေး ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုး စိတ်နှိုးပုံဖော်ကြည့်ရင်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဖန်တီးလိုက်ရလျှင် ချစ်မည်။ တမ်းတ ပျော်ရွှင်သွားသည်။ ဝါသနာတူ အနုပညာကလေးတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကောက်ရလိုက်ပြီ။

စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော (Art Museum)လေး ပြည့်စုံခြင်းနှင့် စိတ်ဝင်လှုပ်ရှားတော့မှာပါလား။

www.burmeseclassic.com

အနိး (၃)

ရွှေနတ်တောင် အ. ထ. ကကျောင်းဝန်းရှေ့၌ ရွှေကိန္နရီ
စောင့်မျှော်နေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်သည် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးခါနီး
မှပွတ်ကာသီကာရောက်လာတတ်သည်ကို ရွှေကိန္နရီသတိပြုခဲ့သည်
မှာ ကြာလေပြီ။

ယခု တမင်ပင် ရွှေကိန္နရီ ပြည်မင်းသျှင်ကို စောင့်နေခဲ့
သည်။

ထင်သည်အတိုင်း ကျောင်းတက်ခါနီး သုံးမိနစ် အလိုတွင်
ပြည်မင်းသျှင်သည် ကျောင်းဝန်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်။

“နောက်ကျလိုက်တာ ပြည်မင်းသျှင်”

“မကျပါဘူး၊ ကျောင်းတောင် မတက်သေးဘဲနဲ့”

အပြုံးအရယ်ကင်းသောပြည်မင်းသျှင်၏ တုန်ပြန်မှုကို ရွှေ
ကိန္နရီက ပြုံးကာ

“ထားပါတော့လော၊ တို့ ပြည်မင်းသျှင်ကို စောင့်နေတာ”

ပြည်မင်းသျှင် စက်ဘီးထားရာနေရာသို့ လိုက်ပါရင်း ရွှေ

ကိန္နရီက စကားပြောရသည်။

ပြည်မင်းသျှင်ကလည်း ရွှေကိန္နရီနှင့် မိတ်ဆွေအဖြစ် အ

သမုတ်ပြုပြီးဖြစ်သဖြင့် သည်းခံကာ လှက်လျော့ရလေသည်။

“ဘာအတွက်လဲ”

“ညနေကျောင်းအပြန် ပြည်မင်းသျှင်အိမ်တို့လိုက်လည်မ

သလို”

“အလည်”

ပြည်မင်းသျှင် အတွက် အိမ်လည်သောအလုပ်သည် အ

ဆန်းသဖွယ် ဖြစ်သည်။

ရွှေကိန္နရီက ပြည်မင်းသျှင် အပေါင်းအသင်းသူငယ်ချင်း

သောအကျင့်ကိုသိထားပြီးဖြစ်သဖြင့် နားလည်စွာပြုံးလိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်လေအလည်လာမယ်၊ ဒါမှတို့ကို ရှင်မိဘတွေ

အသိအမှတ်ပြုပြီးသား ဖြစ်သွားဗေ။ အဲဒီလိုဆို ကိုကို အဝင်ရ

တတ်သွားမှာပေါ့”

ပြည်မင်းသျှင် ရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ဘဝအတွက် ပထမဦးဆုံးသောယောက်ျားကလေးမိတ်

ဆွေကို သတိရလိုက်ပြီး

“သူပြန်သွားပြီလား”

“ဒီမနက်ပဲ ပြန်သွားတယ်”

ထိုစဉ် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ဟိန်းထွက်လာ

သည်။

ပြည်မင်းသျှင် စက်ဘီးကို နေရာတကျ ထားပြီး သော့ခတ်

လိုက်သည်။

“ဘယ်နှုလဲ လိုက်ရမလား”

ရွှေကိန္နရီကစိတ်နှည်လက်ရှည်စောင့်ကာမေးလိုက်သည်။

“လိုက်လည်ပါ။ ရပ်တယ် မေမေတို့ကတော့ အထူးအဆန်း

ဖြစ်နေမှာပဲ။ ကိုယ့်အိမ်ကို ငှက်ငယ်ချင်း တစ်ယောက်မှ လာမလည်

ဘူးလို့လေ”

“ဗုဒ္ဓေါ... တကယ်...”

“တကယ်ပေါ့”

ရွှေကိန္နရီအတွက် တကယ်ပင် အထူးအဆန်း ဖြစ်ရသည်။

အတန်းချင်းမတူသဖြင့် ပြည်မင်းသျှင်နှင့် ခင်မင်ခွင့်မရခဲ့။ သို့သော်

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ရွှေကိန္နရီ ပြည်မင်းသျှင်ကို ခင်မင်ချင်သည်။

နှစ်ဦးသားကော်ရစ်တာတစ်လျှောက်မှလျှင်ပြန်စွာလျှောက်

လှမ်းရင်း သက်ဆိုင်ရာ မိမိတို့စာသင်ခန်းများဆီသို့ ဦးတည်ရလေ

သည်။

“ကျောင်းဆင်းရင် တို့စောင့်နေမယ်”

ရွှေကိန္နရီက ပြောပြီး သူ့အတန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ပြည်

မင်းသျှင်က အင်းမလုပ် အဲမလုပ်ဘဲ သူ့အခန်းဘက်သို့ ဆက်သွား

လေသည်။

ရွှေကိန္နရီ အတန်းထဲရောက်တော့ ဘေးမှ ခုံခြင်းကပ်ရက်

နိုင်သူ လှလှသိန်းက

“ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆောင်းမိုးတွေ ဘာတွေများ ရွာတော့

မလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျောက်ဆစ်ရုပ်အသက်ဝင်လာလို့လေ။ ရှင်ဘယ်လိုများ

အသက်သွင်းလိုက်တာလဲ”

“တို့ မသွင်းပါဘူး။ သူက နေတတ်လို့ပါ။ သူ့မှာက အဖော်

တွေရှိပြီးသား ဆိုတော့ လူတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း သိပ်မလုပ်ဖြစ်

ဘဲပါကွာ”

ရွှေကိန္နရီက အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်သည်။ လှလှသိန်းက

အရင်းသဖြင့်

“ဘယ်က အဖော်တွေလဲ”

“သူပန်းချီကားတွေလေ”

“ဪ”

ထိုစဉ် ဒုတိယခေါင်းလောင်း ထိုးသဖြင့် မတ်တပ်ရပ်ကာ

အသင့်အနေအထားနေလိုက်ကြသဖြင့်စကားစပြတ်သွားလေသည်။

ရွှေကိန္နရီ စိတ်ထဲတွင်တော့ ဆံပင်က ယောက်ျားကလေး ဆံပင်လို တိုတိုကပ်ကပ်၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ခပ်ပွပွ၊ လမ်းလျှောက်လျှင် ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် နေတတ်သော ပြည်မင်းသျှင်ကို ယောက်ျားလျှာလား ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအထင်နှင့် အမြင်သည် ပြည်မင်းသျှင်နှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ ပါစင်အောင် လွဲမှားသွားလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်သည် ပုန်းချီကားများနှင့် စကားပြောနေ တတ်သော အေးဆေး တည်ငြိမ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန် ရောက်တော့ ပြည်မင်းသျှင်ကို စက်ဘီးထားရာနေရတွင် မယောင်မလည် စောင့်နေရသည်။ လှလှ သိန်းက

“လာလေ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”
“ရှင်တို့ပြန်နှင့် တို့ ပြည်မင်းသျှင်အိမ် လိုက်သွားဦးမယ်”
“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကျွန်မတို့ လိုက်လို့မရဘူးလား”
“နေစမ်းပါ၊ မယ်လှရယ် တို့တောင် အခုမှ စခင်ကာစခို ငွေတယ်၊ သူ့စိတ်ညစ်အောင် လုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး”

ရွှေကိန္နရီက လှလှသိန်းကို အားမနာစွာ ငြင်းပယ်လိုက် သည်။

လှလှသိန်းက ငယ်ပေါင်းဖြစ်၍ ပြောမနာဆိုမနာ၊ တစ်ဦး နှံ့အတာ တစ်ဦးခံကာ ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် အကြောင်း မဟုတ်။

“အေး အေး ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်မ သွားမယ်၊ ရှင်နဲ့ ရင်း သွားရင် ကျွန်မတို့နဲ့ပါ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“အင်းပါ သူ လက်ခံမယ်ဆိုရင်ပေါ့၊ ဟော လာပြီ”

ရွှေကိန္နရီက ပြည်မင်းသျှင်အားလှလှပြလိုက်သည်။ ပြည် မင်းသျှင်က မြင်ကြောင်း လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့စက် ဘီးထားရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

စက်ဘီးရုံထဲ၌ စက်ဘီးများ ရှင်းလင်းနေလေပြီ ဖြစ်ရာ ပြည်မင်းသျှင်က စက်ဘီးတွန်းပြီး သူ့နားသို့ ရောက်လာတော့

“စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား”
“ငါးမိနစ်လောက်ပါ”
“သန့်တစ်ပုဒ်မပြီးသေးလို့ ပြီးအောင် တွက်နေလို့”
“ပြီးသွားပြီလား”
“အင်း”

ပြည်မင်းသျှင်စကား အမှန် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မှလားတတ်သော လူရှင်းမှပြန်တတ်သော ပြည်မင်းသျှင်က ဆင်ခြေတစ်ခု အမြဲတစေရှိနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျောင်းဝန်းပြင်ပရောက်မှ စက်ဘီးပေါ်သို့ ကိုယ်စီ ကိုယ်

ငှတက်ပြီး နင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ပြည်မင်းသျှင်မှာ ညီမလေးရှိတယ် မှတ်လား”

“အင်း”

“ဘယ်နှစ်တန်းလဲ”

“ရှစ်တန်း”

“တူတူသွား တူတူပြန် မလုပ်ကြဘူးလား”

“သူက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စောစောသွား စောစောပြန် လုပ်တယ်”

“ဪ”

မေးမှဖြေတတ်သောပြည်မင်းသျှင်ကို ရွှေကိန္နရီ နားလည် စပြုလာသည်။ အနေအေးတာပါ။ မာနကြီးတာ မဟုတ်။

“ရှင်ညီမလေးက နွယ်မင်းသျှင်နော်”

“အင်း”

“သူနဲ့ရှင် တစ်ခြားစီပဲ၊ သူက ဆံပင်အရှည်နဲ့ ရှင်က ဘာ ဖြစ်လို့ ဆံပင်ရှည်မထားတာလဲ”

“မကြိုက်လို့၊ တော်ပြီ ရွှေကိန္နရီ၊ မင်းကိုယ့်အကြောင်းတွေ စပ်စုမှာဆိုရင် ဆက်မလိုက်တာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ပြည်မင်းသျှင်က စက်ဘီးကို ရပ်ကာ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်း လိုက်ပြီး ရွှေကိန္နရီကို မျက်မှောင်ချီကာ ရှုသိုးသိုး လှစ်ကန်တန်း ခံမျိုးနှင့် အလိုမကျစွာကြည့်လိုက်သည်။

ရွှေကိန္နရီကပါ စက်ဘီးကိုရပ်ကာ ဆင်းလိုက်ပြီး ပြည်မင်း သျှင်ကို ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြကာ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဆောရီးနော် ပြည်မင်းသျှင်၊ ရှင် မကြိုက်ရင် တို့ဘာမှ မမေးတော့ဘူးနော် တို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ တို့ အိမ်ကိုဆက်လိုက်ခဲ့မယ် နော်”

“ဒါဖြင့် ပြီးရော လိုက်ခဲ့”

ပြည်မင်းသျှင် စက်ဘီးကို ဒလကြမ်း နင်းသွားလေသည်။

ရွှေကိန္နရီ အမှီလိုက်ရသည်။

ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ဓာတ်သည် တကယ်ပဲ ယောက်ျားဆန် သော စိတ်ဓာတ်မျိုးလား။

မဟုတ်နိုင်။

ယောက်ျားလေးများနှင့်လည်း လုံးဝရောထွေးနေထိုင်ခြင်း မရှိသလို မိန်းကလေးများနှင့်လည်း အယ်အဲခါမှ သွားသွားလာလာ

တွေ့ရ မုန့်စားဆင်းချိန် ထမင်းစားဆင်းချိန်၌လည်း သူ့ထမင်း နဲ့ သူ့ဖွင့်စားသည်။ သူ့ရေသန့်ဗူး သူ့မော့သောက်သည်။ မုန့်စား ဆင်းချိန်၌ စာကြည့်တိုက် ရောက်နေတတ်သည်။

မုန့်ဈေးတန်းသွားသည်ကို မတွေ့ရ။ ချိုချိုချင်ချင်စပ်စပ် တောင်တွေ စားတာလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ရချေ။ မကြိုက်လတ်ဖူး တော့ မေးချင်ပါသော်လည်း မမေးရဲ။ လက်ရှိ ရင်းနှီး ခင်မင်စ သောအတိုင်းအတာလေးကိုပြန်လည်ရပ်သိမ်းလိုက်ပါလျှင် ကိုကို

အတွက် အခက်အခဲဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ကိုကိုကလည်း ပြည်မင်းသျှင်ကို အတော်လေးကို စိတ်ဝင်စားနေလေသည်။ ဝါသနာတူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွေ့မြင်ဖို့ရာ အတော်ရှားပါးသည်ဟုဆိုကာ ပြည်မင်းသျှင်နှင့် မင်လိုသည်။ လက်တွဲလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေကိန္နရီကို ပြည်မင်းသျှင်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေခိုင်းသည်။

ကိုကိုခိုင်းဇွဲတင် မဟုတ်။ ရွှေကိန္နရီကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြည်မင်းသျှင်နှင့် ခင်မင်ချင်သည်။

ဘောလုံးသမားတွေပန်းစည်းဆက်ဖို့လူရွေးသည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ အထိမ်းအမှတ်ပွဲများ ဖဲကြိုးဖြတ်ဖွင့်ပွဲ ဇန်းကိုင်ရန် ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းမှ ကွမ်းတောင်ကိုင် ပန်းတောင်ကိုင် အဖြစ် ပေမို့ ဒေါ်ခင်ကျောင်းသူများကိုရွေးချယ်သည့်အခါ ပြည်မင်းသျှင်နာမည် ဝါသနာတတ်သည်။

“ပြည်မင်းသျှင်ကတော့ချောတယ် ပေမို့ဒေါက်မီလည်တယ်၊ ဆံပင်က တိုကပ်နေတာက ခက်တယ်”

“မယ်ရွေးပွဲဆိုရင်တော့ ဆံပင်တိုနဲ့ဆို ဖြစ်မယ်”

“သူ့ဆန္ဒပါမှ ဖြစ်မှ၊ တို့များ မေးကြည့်တော့ ခါးခါးသီးငြင်းလို့ ရွှေကိန္နရီတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားပြိုင်ရတာ”

“ရသွားတယ် မှတ်လား”

“ရွှေကိန္နရီက Attraction (ဆွဲဆောင်မှု) ရှိတယ်”

“ပြည်မင်းသျှင်က အရပ်ပိုမြင့်တယ်၊ အသားလည်း ပိုဖြူတယ်၊ သူ့သာ ရွှေကိန္နရီလိုမျိုး မိန်းမဆန်ဆန် နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းလေးနေတတ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် စတားဖြစ်လိုက်မလဲဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး”

စသည်ဖြင့် ဆရာမတွေနားနေခန်း၌ အချင်းချင်းပြောဆို ဆွေးနွေးသံကို အခန်းပြင်၌ အသင်းအလိုက် သန့်ရှင်းရေးအတွက် တံမြက်စည်းလှည်းရင်း ရွှေကိန္နရီ ကြားသိခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ရွှေကိန္နရီသည် ပြည်မင်းသျှင်ကို အထူးစိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။

အမှန်တကယ်ပင် မှန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာပေးကိုသာ မယ်ခွာကြည့်လိုက်လျှင် ပြည်မင်းသျှင်သည် ချောမောလှပပြေပြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ကိုယ်ပြောတာ မကြားဘူးလား ရွှေကိန္နရီ”

“အင် ဘာပေးလိုက်တာလဲ”

“အိမ်ရောက်လို့ မေမေတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးရင် ကိုယ့်တာဝန်ကျေပြီနော်၊ ကိုယ် တစ်ရေးအိပ်လိုက်ချင်လို့”

“ညနေဘက်ကြီး ရှင်က အိပ်ဦးမှာလား”

“ညနေဘက်မှာ မအိပ်ရဘူးလို့ ဥပဒေရှိသလား”

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ပြည်မင်းသျှင်၏ ဘုလင်နံ့စကားကို ကြားရလေပြီ။ သို့သော် ရွှေကိန္နရီက အပြုံးမပျက်

“ဥပဒေတော့ မရှိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ညနေဘက် အိပ်မက်
သွေးလေးပြီး ခေါင်းမူးတတ်တယ်၊ ဖျားတတ်တယ် ဆိုပြီး အဘိုး
ဘွား မိဘတွေက မအိပ်ခိုင်းတတ်ဘူး၊ ရှင် ခေါင်းတွေ ဘာတွေ
မူးဘူးလား၊ မကိုက်ဘူးလား”

ရွှေကိန္နရီ၏ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြမှုကို ပြည်မင်းသား
က အားနာသွားပြီး အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် စကားရှည်ရှည်
ဝေးဝေး ပြောဖြစ်လေသည်။

“မကိုက်ပါဘူး၊ ကိုယ်အိပ်ချင်တဲ့အချိန် အိပ်လိုက်ပြီး
တဲ့အချိန် ထလိုက်တယ်၊ ရေချိုးပြီး ငိုက်ဆာတဲ့အချိန်စားလိုက်တယ်
ပြီးရင် စာကျက်တယ်၊ ပြီးငွေ့စိတ် ဖြစ်လာရင် ပန်းချီ ထဆွဲလိုက်
တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးအသက်
နေထိုင်ဖို့အတွက် နာရီနဲ့အမျှ ပုံမှန် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရခြင်း
ကိုယ် သဘောမကျဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှထိခိုက်စေမှုမရှိတဲ့ ကိုယ်
လွတ်လပ်ခွင့် စိတ်ကြည်သာယာမှုနဲ့ ဘယ်လိုပြောမလဲကွာ၊ မိ
သွားတိုင်း ကိုယ်ပါတဲ့ လှုပ်ရှားမှုမျိုးကို ကိုယ်လိုလားတယ်”

ရွှေကိန္နရီသည် ပြည်မင်းသျှင်ကို နားလည်သွားလေ
လူတိုင်းကတော့ လွတ်လပ်မှုကိုလိုချင်ကြသည်။ သို့သော် ပြည်
သျှင်သည် သူဖြစ်ချင်သောဆန္ဒကိုဖြစ်အောင် အကောင်အထည်
ဖော်ပြီး တဖွတ်ထိုးပင် နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်ပုံရသည်။

“ဒီလိုဆို ရှင် ညကော အိပ်ဖြစ်ရဲ့လား”

“အိပ်ပါတယ်၊ ပြန်သွားပြီး အိပ်လိုက်တယ်၊ တစ်ခါတလေ
တိုးနာရီ ဆယ်နာရီမှာနီးတယ်။ တစ်ခါတလေ ဆယ့်နှစ်နာရီ တစ်
ချက်နီးတဲ့အခါမျိုးဆိုရင် လုံးဝပြန်မအိပ်ဖြစ်ဘဲ ကျောင်းတက်လိုက်
တာပဲ”

“ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ပါဦးမယ်”

“လာပြန်ပြီ မေမေလေသံ၊ တော်ပြီး ရွှေကိန္နရီ မင်း ကိုယ့်
ဆီ ဆက်လက်ခင်ချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်စိတ်ကိုနှောင်ဖွဲ့ဖို့မကြိုးစား
နဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကျဉ်းကြပ်အောင်လုပ်တဲ့သူတွေနား ကိုယ် မကပ်
သတ်ဘူး”

“ရှင်အကျိုး ထိခိုက်မှာ စိုးရင်တော့လည်း တို့သတိပေးရ
တာပေါ့၊ လိုက်နာတာမလိုက်နာတာက ရှင်အပိုင်းလေ။ ဒီကိစ္စ မ
ပြောနဲ့ဆိုရင်လည်း မပြောပါဘူး။ ရှင်မိဘတွေတောင် ပြောမရတဲ့
အရာမျိုး တို့လည်း ဆရာမလုပ်ရပ်ပါဘူးပြည်မင်းသျှင်ရယ်။ ခုနေမှာ
အလိုလားဆုံးက ရှင်နဲ့ခင်မင်မှုပဲလေ”

“သဘောပေါက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ရောက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်၊ မင်း
အိမ်နဲ့ တို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားခဲ့တဲ့အကြောင်းလည်း မင်း ရှင်းပြ
တယ်နော်၊ ဒေါ်ဒေါ်စိန်ကတော့ သတင်းပို့ပြီးသား ဖြစ်မှာပေါ့။
အမယ် ဒီကိစ္စ မေမေ ဘာမှမမေးသေးဘူး”

မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာဂရုတစိုက်နေထိုင်ရခြင်းကြောင့်
ရွှေကိန္နရီ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မက်မောလေသလားဟု ရွှေကိန္နရီ တွေးမိ

လိုက်စဉ်

ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်

ပြည်မင်းသျှင်၏အချစ်တော်တိုးပွားကပြေးလွှားကာ ပြည်
မင်းသျှင်အနီး ပြေးလာလိုက် အိမ်ဘက်ပြေးသွားလိုက်နှင့် အပြစ်
တော်ထောက်လေသည်။

တိုးပွားအသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပြည်မင်းသျှင်မေမေ
ထွက်ကြိုသည်။

“ဧည့်သည် သူငယ်ချင်း ပါလာသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ပြည်မင်းသျှင်က ဘာမှမပြောသဖြင့် ရွှေကိန္နရီက အပြစ်
ဖြင့် ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ရသည်။

“လာ လာ အိမ်ထဲဝင် ကျောင်းအပြန်စားဖို့ လက်သုတ်
လေးနဲ့ ဟင်းခါးချက်ထားတာ အတော်ပဲပေါ့”

ပြည်မင်းသျှင် မေမေသည် အလွန်ဖော်ရွေသော အ
သမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် နွယ်မင်းသျှင်က အပေါ်ထပ်မှ
လာပြီး

“ဟာ မမရွှေကိန္နရီပါလား၊ မေမေ ဒီမမက မီးတို့ကျောင်း
မှာ ကွင်းပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဪ မှတ်မိပြီ အငယ်မ မကြာခဏပြော
တဲ့ နာမည်ပဲ၊ အင်း အင်း လာထိုင် သမီး တစ်ခါတည်းဝင်အသွယ်

အရအောင် အငယ်မနဲ့ အတူစား”

“အားနာစရာဖြစ်နေပြီ အန်တီရယ်၊ ကျွန်မကအိမ်ရောက်
အငယ်ရိုအောင် အလည်လိုက်လာရုံ သက်သက်ပါပဲ၊ မစားတော့
အန်တီ”

“မဟုတ်တာ သမီးတို့သူငယ်ချင်းဆိုရင် အန်တီသမီးပဲပေါ့
ဦး”

ရွှေကိန္နရီ ငြင်းမရသည့်အဆုံးတွင် ထမင်းစားပွဲ၌ဝင်ထိုင်
စားရတော့သည်။

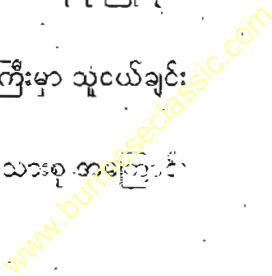
“မေမေ မီး နွားနို့တစ်ခွက်သောက်ပြီးအိပ်တော့မယ်။ ရွှေ
ကိန္နရီကို မေမေတို့ပဲ ဧည့်ခံထားလိုက်တော့”

နွားနို့တစ်ခွက်နှင့် ချစ်ညပ်ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ် စားသောက်
အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

“အဲဒါသာကြည့်တော့ ရွှေကိန္နရီ၊ သူက နေ့နဲ့ည မှားနေ
သမီးကြီးရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်းအဖြစ် အန်တီတို့
အညွှန်းဆုံး တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာအားရကို ကြိုဆိုပါ
ဦးကွယ်”

“ဖေဖေ သိရင်လည်း ဝမ်းသာမှာ၊ မမကြီးမှာ သူငယ်ချင်း
အညွှန်းဆုံးလို့ ဖေဖေကစိုးရိမ်နေတာ”

ထိုနေ့က ရွှေကိန္နရီ ပြည်မင်းသျှင်တို့မိသားစု အကြောင်း
အင်းစွာ သိရှိခဲ့လေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်သည်သာ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွက်
ဆိုသကဲ့သို့ မိသားစုအားလုံးနှင့် မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်
နေခြင်းဖြစ်သည်။

“စာလည်း တော်၊ ပန်းချီဆုတွေကလည်းရဆိုတော့ တော်
ရုံတန်ရုံ မဆူရဲအောင် ဖြစ်နေရတယ်။ အခြားတော့ ပြောစရာ
ပါဘူး။ အအိပ် အစား အချိန် မမှန်တာ၊ အပေါင်းအသင်းနဲ့ မ
တတ်တာ၊ ဒါပဲ ပြောစရာရှိတယ်။ အဲ လိုချင်တာရှိရင်တော့ မ
မနေရအောင်ယူတတ်တယ် တခွတ်ထိုးညာဉ်ဆိုးလေးတော့ရှိတာ
သူလိုချင်တာ ကောင်းတဲ့လိုချင်မှုမျိုးဆိုရင်တော့ အကြောင်းမထ
ဘူးပေါ့၊ မကောင်းတဲ့လိုချင်မှုမျိုး၊ မကောင်းတဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှုမျိုး
မှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေရတာ”

ပြည်မင်းသျှင်မိခင်ထံမှ ပြည်မင်းသျှင်နှင့်ပတ်သက်၍
တော်သိခွင့်ရခဲ့သည်။ တဆက်တည်း သူငယ်ချင်းအဖြစ်ထူထောင်
အသိအမှတ်ပြုခြင်းကိုလည်း ခံရလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်ဖခင်ပြန်အလာကို စောင့်စေပြီးမှ ကား
စက်ဘီးကိုတင်ကာ ဖခင်နှင့်အတူ နွယ်မင်းသျှင်က လိုက်ထိုး
သည်။

“ပြည်မင်းသျှင်ကို လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ယဉ်ပါး လှေ
လာအောင် ဆွဲသွင်းပေးပါ သမီး၊ အန်ကယ်တို့ သမီးကို အထူး
လေးတင်နေမှာပါ” ဟု

မိဘတို့၏ မေတ္တာတရားဖြင့် သားသမီးအတွက် ဆိုလျှင်
ဘာကိုပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ ရှိနေတတ်ကြသည်ဟု ရွှေကိန္နရီ နား
မည်သလို ပြည်မင်းသျှင်သာ နားလည်လက်ခံနိုင်မည် ဆိုပါက .

သို့သော် ခုချိန်၌ ပြည်မင်းသျှင်သည် ဖက်ခေါင်းအုံးကို
အိပ်မက်က နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေချိန်ဖြစ်ပေမည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ သူ့ ပန်းချီကားတွေနှင့် စကားပြောနေ
သောက်ပြီဟု ရွှေကိန္နရီတွေ့ကာ ပြုံးမိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ခန်း (၄)

အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်း မထားချင်ပါဘူး ဆိုမှ ကိန္နရီအား ကံကြမ္မာက သူငယ်ချင်းအဖြစ်လာရောက်ပို့ဆောင် လိုက်သဖြင့် သူ့သက်တမ်းဆယ်ခြောက်နှစ်ဟူသောကာလတွင် ကိန္နရီဟူသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မလိုလားစွာ ရရှိ လေသည်။

ရွှေကိန္နရီ၌ အထူးခြားဆုံးက ညိုမျက်ဝန်းပင် ဖြစ်သည့် ရွှန်းလက်သော မျက်ဝန်းအစုံကို မျက်တောင် နတ် မကော့ကော့များက ဝန်းရံစောင့်ရှောက်ပေးထားသည်။

မျက်ဝန်းတွင် မာနရောင် လုံးဝမသမ်းဘဲ စင်ကြယ်စွာ မြင်နိုင်သည့် လှိုင်းစိုးမှုကြောင့် အပြစ်ကင်းစင်သော ရွှေသင်္ဘော

ပန်းပိုင်ရွှင်မလေးအဖြစ် ပြည်မင်းသျှင် အသိအမှတ်ပြုမိသည်။ အာရုံ၌ပုံရိပ်ထင်လာသော ရွှေကိန္နရီ၏မျက်ဝန်းအလှကို ပန်းချီဆွဲမိသည်။

မရ။

သူ့ဆွဲထားသောမျက်ဝန်းအလှများသည် ရွှေကိန္နရီ၏မျက် ဝန်းများဖြစ်မလာချေ။ သူ စိတ်ဆိုးစွာဖြင့် ပန်းချီကားများကို စုတ် ဖြုတ်လိုက်လေသည်။

ပန်းချီဆရာ လက်မိုင်ချလောက်အောင် ရွှေကိန္နရီက သိပ် သုနေလို့လား၊ လှခြင်းက ဆွဲဆောင်မှုပဲလား။

“သမီး မအိပ်သေးဘူးလား”

ဖေဖေက တရော့နိုး ထအကြည့်နှင့် တိုက်ဆိုင်သွားသည်။

“မီး တစ်နာရီကမှ နိုးတာ ဖေဖေ ဆက် မအိပ်တော့ဘူး ဆကျက်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး.. အေး ပန်းချီကားက ဈာန်မဝင်ရင် မဆွဲနဲ့တော့ သူ့ သမီးရယ် တစ်ခုနဲ့ စားလိုက်ပါဦးလား”

“ကော်ဖီနဲ့ပေါင်မုန့်စားပြီးငြိ ဖေဖေ”

ဖေဖေ၏ဂရုစိုက်မှုကိုပြည်မင်းသျှင်ကျေနပ်စွာခံယူရင်းမှ

“ဖေဖေ တက္ကဆိုင်လ်တက်ဖို့အတွက် ဘာသာရပ်ရွေးချယ်

မှုကို မီးသဘောနဲ့ မီး ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပြုမှာလား”

“ပြုမှာပေါ့ ဒါပေမယ့် ဆယ်တန်းအောင်မြင်မှုမှာတော့

ဂုဏ်ထူးတွေ တသိကြီးနဲ့ပါနေမှဖြစ်မယ် သမီးက အမ်(မ်)စီ မသွား
ချင်ဘူး မှတ်လား ဖေဖေ သဘောပေါက်ပါတယ် ဘာယူချင်တာလဲ”

ဖေဖေသည် ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ပြီးသား ဖြစ်
သည်။ ဒါကြောင့် မေမေထက်ပင် ဖေဖေက ပြည်မင်းသျှင်နှင့်ပို၍
ရင်းနှီးသလိုဖြစ်နေသည်။

“ပိုင်အိုင်တီတက်မယ် ပီသုကာ ယူမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ပိုင်အိုင်တီအမှတ်က မိန်းကလေး အ
မှတ်က ပိုမြင့်တယ် ကြီးစားထား ဖေဖေ အားပေးတယ် ကိုကိုကြီးက
ဆရာဝန်၊ အငယ်မကလည်း ဆရာဝန်ပဲလုပ်မှာ ဆိုတော့ တော်
လောက်ပြီ သမီးကြီးက အင်ဂျင်နီယာ ကောင်းတယ် ဖေဖေပင်
ယူတဲ့အခါ နားနေဖို့ အိမ်ကလေးကို သမီးကိုယ်တိုင်ဆွဲပြီး ဆောင်
ပေးရမယ်”

ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ရွှင်လန်းသွားသည်။ ပြည်မင်းသျှင်
အားပေးမယ့်သူ၊ ပြည်မင်းသျှင်ဘက်က ရပ်တည်ပေးနေမယ့်သူ
နေမှတော့ ‘အမ်(မ်)စီအမှတ် ဝင်တာပဲ အမ်(မ်)စီပဲ ဦးစား
လျှောက်ရမယ်’ ဟုသော မေမေရာဇသံကို ကောင်းစွာ တွန်းလှန်
မည်။

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ”

“ပုံဆွဲတာတွေ ခဏတော့ နားထားလိုက်ဦး သမီး
ဘာဆိုတော့ စာမေးပွဲရက်က သိပ်နီးလာပြီ။ ပြေးပြီးရင် စိတ်တိုင်း

သူ့ နှစ်ဆယ်လေးနာရီလုံးလုံး သမီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေချည်းပဲ
ဖြစ်တော့မှာ”

“ဟုတ်တယ်နော် မီးစာကျက်လို့ အရမ်းပြီးငွေ့လာတဲ့အခါ
ဆွဲတော့မယ် ဒုတော့ သိမ်းထားလိုက်တော့မယ် ဖေဖေ”

“အေး အေး ကောင်းတယ် သမီး ဪ... ဒါထက် ညနေ
မေမေ သမီးအတွက် ပူတင်းဖုတ်ထားတာ ရှိတယ် ရေခဲသေတ္တာ
သိမ်းထားတယ် ဖေဖေ သွားယူပေးမယ်”

“ရပါတယ် ဖေဖေ သမီး ယူစားလိုက်ပါမယ်”

“မေ့နေဦးမယ် ဘာမှ အပန်းမကြီးဘူး ဖေဖေ ရေသွား
ဘက်ရင်း ယူခဲ့နဲ့ပဲ”

ဖေဖေကို ဒါကြောင့် ပြည်မင်းသျှင် ပိုချစ်ခြင်း ဖြစ်မည်။
ပြည်ချင်တာကို လုပ်စေချင်တာကို အမေ့ မတိုက်တွန်း၊ လေပြေ
တတ်သည်။ ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သည်။

မေမေကတော့ သားသမီး သုံးယောက်ထဲတွင် ပြည်မင်း
သျှင်ကို ကြည့်မရဆုံးဖြစ်သည်။ ဆူဆူပူပူနှင့်မြည်တွန်တောက်တီး
သံသည် ‘တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းပဲ တယ်လို သန္ဓေမှန်း
ဆီပါဘူး ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့”

“ရှော့ သမီး စားလိုက်”

ဖေဖေကျေနပ်စေရန် ချက်ချင်း ယူစားပြုလိုက်သည်။ ဖေ
ကျေနပ်ပြီး ပြည်မင်းသျှင်ခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်ကာ

“ကိုင်း မေမေ အိပ်တော့မယ် နောက်နေ့ ရုံးသွားရမှာဖြစ်
လို့သာ ပိတ်ရက်ဆိုရင် သမီးနဲ့ အဖော်လုပ်ပြီး စာကူကျက်ပေး
တယ်ကွာ”

ပြည်မင်းသျှင် ဘာမှ မပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်ပြီး ပူတင်းကို
ကုန်အောင်စားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဘက်က ဖခင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေမှတော့ အိမ်(ဝိ
စိအမှတ် မဝင်ဘဲ ဝိုင်အိုင်တီအမှတ်သာ ဝင်ဖို့အရေး လျော့ပြေရာ
စဉ်းစားထားခဲ့သောကိစ္စမျိုး လုပ်စရာ မလိုတော့။ ထိုကိစ္စက အ
ရာယ်ကြီးသည်။ အလျော့လွန်ပြီး ဝိုင်အိုင်တီအမှတ်ပါ မဝင်ဘဲနေ
ဆုံးရှုံးမှုက အကြီးအကျယ်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ယခုတော့ . . . ကိုယ့်အတွက် ရှေ့နေလိုက်ပေးမည့် ဖခင်
တစ်ယောက်လုံး ရှိနေမှတော့ အေးအေးအေးအေး စာကျက်ရသလို
အကုန်ဖြေ အောင်လီထွက်လည်း မိဘတွေမျက်နှာပွင့်ဆေး အပြု
ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ရုံသာ ရှိသည်။

ပြည်မင်းသျှင် ကျေနပ်စွာဖြင့် လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်စဉ်
မှ ညဘက် လေမချွန်ကောင်းဘူး ဟု မေမေတားမြစ်ချက်ကို သတိ
ရကာ ဇက်ကလေးပုပြီး လေချွန်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

နောက် လွယ်အိတ်ထဲမှ သင်ခန်းစာ စာအုပ်များကိုထုတ်
လိုက်လေသည်။

ခန်း (၅)

ပြည်မင်းသျှင်က အိမ်ထဲဝင်လာသော ဧည့်သည် နှစ်
ယောက်ကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

ကိုကိုတမ်းတနှင့် ရွှေကီနွဲ့ရီ။

အလှပန်းအိုးထိုးနေသော မေမေက ကျောခိုင်းထားသဖြင့်
မြင်။

ပြည်မင်းသျှင်ကသာ မေမေပန်းအိုးထိုးသည့် နည်းပညာ
ကို ပန်းချီမျက်စိနှင့်ကြည့်ကာ စဉ်းစားပုံဖော်ကြည့်နေရာမှ တံခါး
ခေါက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်၍ လှမ်းမြင်ရသည်။

ကိုရွှေတိုးပွားက အခြီးလေး နံ့ပြုကာ တိုးဝင်လာပြီး ဧည့်
သည်များကိုကြိုဆိုလာပုံရသည်။

“မေမေ ဧည့်သည်”

မေမေကို ပြောလိုက်ပြီး ပြည်မင်းသျှင် ကိုယ်တိုင်လည်း ထမင်းစားပွဲခိုင်းမှထကာ ဧည့်ခန်းဆက်တီဘက် လှမ်းခဲ့ရင်း

“ထိုင်ပါ ကိုကိုတမ်းတ ရွှေကိန္နရီ”

ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုသောအရွယ်သည် ကလေးသာသာအရွယ်သာ ရှိသေးသည်ဟု မိဘများက မြင်ပုံရသည်။ ပြည်မင်းသျှင် ရော ရွှေကိန္နရီတို့ပါ အိမ်နေနေ အပြင်ထွက်ထွက် ဂါဝန်၊ စကမ်းဘောင်းဘီပွများကို ဝတ်ဆင်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတက်သည့်အခါသာ ရင်ဖုံးနှင့်ထမိကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဝတ်ဆင်ကြရသည်။

ပြည်မင်းသျှင်က ရေတံခွန်မှာ ရွှေကိန္နရီက ဓာတ်ပုံ စံပြုမယ်အဖြစ် ထမိနှင့်ရင်ဖုံးဝတ်ထားသည်။

ယခုတော့ စကပ်နှင့် စပို့ရှပ်ကိုဝတ်ဆင်ထားလည်း လှပနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်မှ မပြည့်ကြသေးတာ ကလေးပဲပေါ့ဟု ပြည်မင်းသျှင် တွေးလိုက်မိသည်။

“သမီး ကိုကိုတမ်းတပါ။ ဟိုနေ့က ပြည်မင်းသျှင်နဲ့ရေတံခွန်မှာဆိုပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးခဲ့တာ အခု လာပို့တာပါ ပြည်မင်းသျှင်မှာလိုတ်တဲ့ ဆေးနဲ့ စုတ်တံတွေရော ပါတယ်”

“အို ကြည့်စမ်း အကြီးမရယ် စာမေးပွဲနီးမှများ ဆေးထပ်မှာရတယ်လို့ စာကျက်ဖို့ကော စဉ်းစားရဲ့လား”

မေမေကတော့ လုပ်ပြီး ပြည်မင်းသျှင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ မေမေက ပြုံးရယ်ကာ

“မစိန်ပြောပြလို့ သားအကြောင်း သိပြီးပါပြီ။ ရွှေကိန္နရီကလည်း ပြောပြပြီးသားဆိုတော့ အန်တီ သားနာမည်ကို ရင်းနှီးပြီး သားပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပိုပြီး ရင်းနှီးရဦးမှာပါ အန်တီ ကျွန်တော် ပြန်သွားတော့ ပြည်မင်းသျှင်ပန်းချီကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေတို့ကို ပြောပြရာက မေမေက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတယ် ကျွန်တော့် မေမေက ဒေါ်ဝါဝါထွန်းပါ အန်တီ”

“ဟယ် မိဝါသား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ကြည့်စမ်း ဟုတ်ပါရဲ့ မိဝါမှက်လုံးမျိုးပဲ မိဝါနဲ့ အန်တီက စိမ်းဘက်ချဲ့တွေလေ”

ပြည်မင်းသျှင်က ရွှေကိန္နရီထုတ်ပေးသောဓာတ်ပုံများကို သာ သဲသဲမဲမဲကြည့်ရင်း ရွှေကိန္နရီအလှကို တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံထဲ၌ ပို၍ပင် လှနေသည်။

ကိုကိုတမ်းတ၏ ဓာတ်ပုံအယူအဆကပဲ ကောင်းနေ၍ လား မသိ။ တော်တော်လှသည်။

စုံနဲ့ သာမြိုင်၏ နေဝင်ချိန်ဓာတ်ပုံ။ ရေတံခွန်က တကယ်တို အသက်ဝင်နေသည်။

“ခဏနော် ကိုယ်ဓာတ်ပုံနဲ့ ပန်းချီကားတိုက်ကြည့်ချင်လို့” ခွင့်တောင်းပြီး ခွင့်ပြုချက်မရခင်မှာပင် လှစ်ကနဲ ထွက်ခဲ့

ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့လေသည်။

“ပန်းချီကား ယူခဲ့ပါလား ပြည်မင်းသျှင်”

ရွှေကိန္နရီ လှမ်းပြောသံကိုကြားလိုက်ရသော်လည်း တုန်ပြန်သံ မပြုမိချေ။

ဓာတ်ပုံနှင့် ပန်းချီကို တိုက်ကြည့်သောအခါ ထပ်တူထပ်မျှ နီးပါးတူညီသဖြင့် ပြည်မင်းသျှင်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာပန်းချီကားချုပ်ကိုစတင်မဖြုတ်ယူပြီးအောက်ထပ်သို့ပြန်ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

“တူတယ် တူတယ် ကိုကိုတမ်းတ ကျေးဇူးပဲ”

မေမေတို့စကားဝိုင်းသည် ပြည်မင်းသျှင်ကြောင့် ရပ်တန့်သွားသည်။ ပြည်မင်းသျှင်ပန်းချီကားနှင့် ဓာတ်ပုံကို ကိုကိုတမ်းတထံသို့ပေးရင်း ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သည်။

မေမေက သူ့အား ပြုံးကြည့်လေသည်။ မေမေအတွက် ပြည်မင်းသျှင်ဖျော်ရွှင်မှုသည် အလွန်ထူးဆန်းနေသည်။

ထိုစဉ် နွယ်မင်းသျှင်နှင့် ဖေဖေ ပြန်လာသည်။ ဖေဖေက နွယ်မင်းသျှင်ကို ကျူရှင်မကြိုလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ မမရွှေကိန္နရီ”

“လာ ညီမလေး ဒီမှာလေ မမရဲ့အစ်ကို ကိုကိုတမ်းတကိုကို သူက ညလေးနဲ့ဝါသနာတူလေ နွယ်မင်းသျှင်တဲ့”

ကိုကိုတမ်းတ ပန်းချီကားကိုပြန်ပေးပြီး နွယ်မင်းသျှင်ထံ အသိအမှတ်ပြုသောအနေဖြင့် ပြုံးပြသည်။

မေမေကလည်း

“အဖေကြီး မောင်တမ်းတကို ဘယ်သူ့သား ထင်သလဲ”

ဖေဖေက စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကိုကိုတမ်းတကို တစ်နှုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ပြောပါဦး ကိုယ် မမှန်းတတ်ဘူး”

“ဝါဝါထွန်း လေ မာလာဆောင်မှာတုန်းက မေကြီးရဲ့အနီးဖော်သူငယ်ချင်း မိဝါရဲ့သားလေ အဖေကြီးရဲ့”

“ဟေ ဟုတ်လား နေကောင်းကြရဲ့လား”

စသည်ဖြင့်စကားများပြောမဆုံးနိုင်ဖြစ်နေကြသဖြင့် ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ဝင်စား၍မရတော့။ ပန်းချီကားနှင့်ဓာတ်ပုံကို ယူကာ

အပေါ်ထပ်သို့ပြန်တက်ခဲ့ပြီး ပန်းချီကားနှင့်ဓာတ်ပုံကိုနှိုင်းယှဉ်ကာ

ပန်းချီကားတွင် လိုအပ်မည်ထင်သော နေရာများကို ထပ်မံဖြည့်

ထိကာ ဆွဲနေမိသည်။ အချိန် မည်မျှကြာသွားသည် မသိလိုက်။ ဖေဖေ အနား

ယူကာလာမှ သတိရလိုက်သည်။ “သမီး မောင်တမ်းတတို့ မောင်နှမ ပြန်တော့မယ်။ သမီး

နှုတ်ဆက်ဖို့ စောင့်နေတယ်” ပြည်မင်းသျှင် စိတ်တိုသွားသည်။ “ပြန်စရာရှိ မပြန်ဘူး နှုတ်ဆက်ဖို့များ စောင့်ရတယ်လို့” “သမီး ဒါဟာ လောကဝတ်ပဲ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦး”

ပြုလုပ်ခင်

“စိတ်ပျက်တယ်”

“ကိုယ့်ကို အကူအညီပေးထားတဲ့လူအပေါ် ဘာစိတ်ပျက်စရာလိုသလဲ”

“ဓာတ်ပုံလေး ရိုက်ခိုင်းမိ၊ ဆေးလေး မှာမိပါတယ် သူ့ ကျေးဇူးတွေက ဆပ်မကုန်အောင်ဖြစ်တော့မှာလား မေပေ”

“မေပေသမီးကတော့လေ ကဲ... ကံ စုတ်တံ ခဏ ချလိုက်ပါ။ လူလိမ္မာသား ယဉ်ပါး၊ လူမိုက်သား ရမ်းကား တဲ့။ မိဘတွေက ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် မေပေသမီးကြီး သွားတွေ့လို့ပါဦး”

ပြည်မင်းသျှင် မေပေကို မလွန်ဆန်ရက်သဖြင့် စုတ်တံခွေ့ကထိစိုက်ခဲ့လိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေသည်။

အိမ်တံခါးမအဝ၌ စောင့်ဆိုင်းရင်း မေမေ၊ နွယ်မင်းသျှင်နှင့် ရပ်စကားပြောနေသော ကိုကိုတံခါးတဖျက်လုံးက ပြည်မင်းသျှင်ထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

“ဧည့်သည်ကို တမင်ရှောင်ပုန်းနေတာလား ညီမ”

“မဟုတ်ပါဘူး ပန်းချီကား သွားပြန်ဆွဲနေတာ”

“မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်”

“အေးလေသမီးရယ် မေမေကထမင်းစားခေါ်တာတော့ မရဘူး”

“အချိန်မရလို့လား”

လှိုင်စာပေ

“ဟုတ်တယ် ကျောင်းတက်နေရတယ်လေ ဒါကြောင့်ပါ နေ့ကုန်ရောက်တော့မှ ဆုံကြတာပေါ့”

ပြည်မင်းသျှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ရွှေကိန္နရိကလည်း

“သွားမယ် ပြည်မင်းသျှင်”

ပြည်မင်းသျှင် ခေါင်းသာညိတ်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ချင်နေပြီ။ ပန်းချီကားမဆွဲတော့ဘူး စာပဲကျက်ထော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးကာမှ စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ခေါင်ကြီးအတွင်းမှ နေဝင်ချိန်ပန်းချီကားကို ဖြည့်စွက်မိခြင်းသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုဖျက်ရာများကျနေမလားဟုနောက်ဆံတင်းကာ ဆွဲချင်နေသည်။

ခြံတံခါးအထိ လိုက်ပို့မပေးတော့။ နွယ်မင်းသျှင်ကသာ လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင် အပေါ်ထပ်ပြန်ပြေးတက်ခဲ့သည်။

“ဪ အကြီးမနယ် ညီမလေးနဲ့ခြံအထိ လိုက်ပို့ပေး ထိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

မေမေ၏စကားကိုလည်း မကြားဟန်ပြုလိုက်သည်။

တိုးပွားက အပေါ်ထပ်အထိလိုက်တက်လာသဖြင့် မောင်းချလိုက်ရသေးသည်။ ထိုစဉ်က အမှန်တကယ်ပင်ပြည်မင်းသျှင်၏ထံသို့ ကိုကို တမင်းတနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှမရှိခဲ့ရိုး အမှန်ပင်။

လှိုင်စာပေ

အပိုင်း (၂)

အခန်း (၆)

ဝါသနာတူခြင်းဖြစ်ကာ စိတ်ကူးနှင့်အမြင်များကို ဖလှယ်
နိုင် ပြည်မင်းသျှင် ကိုကိုတမ်းတကို နှစ်သက်လာသည်။ ကျေနပ်
လာသည်။

ထိုနှစ်သက်ကျေနပ်ခြင်းကပင်လျှင် ကိုကိုတမ်းတနှင့် သူ့
အချစ်သူဘဝကို ရောက်ရှိစေသည်ထင်။

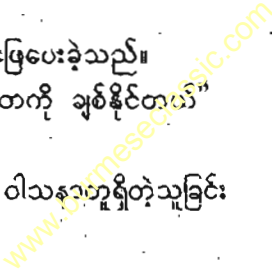
ပြည်မင်းသျှင် စက်မှုတက္ကသိုလ်ပထမနှစ် ဖြေအပြီးမှာပင်
ကိုကိုတမ်းတက ချစ်ရေးဆိုလာသည်။

ပြည်မင်းသျှင် ချက်ချင်းပင် အဖြေပေးခဲ့သည်။

“ပြည်မင်းသျှင်လည်း ကိုကိုတမ်းတကို ချစ်နိုင်တယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ စိတ်တူ ကိုယ်တူ ဝါသနာတူရှိတဲ့သူခြင်း

မှ ချစ်တဲ့သူဖြစ်နိုင်တာ၊ ကိုကိုတမ်းတနဲ့ ပြည်မင်းသျှင်က စိတ်ထဲ
ကိုယ်တူ ဝါသနာတူရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုတမ်းတ ကျွန်မရဲ့
သနားနဲ့စရိုက်အပေါ် ငြိုငြင်ခြင်းမရှိဘဲ သည်းခံခွင့်လွှတ်သွား
မယ်လို့လည်း ထင်တယ်လေ”

“ညီမက သူ့ချစ်ကိုပဲ လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ကိုကိုတမ်းတ ထင်ချင်သလို ထင်လေ”

“ဘယ်လိုမှမထင်ချင်ဘူး၊ ကိုကိုကို ညီမချစ်တယ်ဆိုရင်
ကျေနပ်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကိုကိုတမ်းတဆိုတာကြီးကိုတော့
ကို မကျေနပ်ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ကိုကို ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ကိုကိုတမ်းတနဲ့ ပြည်မင်းသျှင်က ချစ်သူ
ဖြစ်သွားကြပြီလေ၊ ဒီတော့ ကိုကိုညီမ ရွှေကိန္နရီ ခေါ်သလို နှုတ်
မင်းသျှင် ခေါ်သလိုမျိုး ပြည်မင်းသျှင် မခေါ်ချင်တော့ဘူး”

“ပြည်မင်းသျှင်က ဘယ်လိုခေါ်ချင်သလဲ”

ပြည်မင်းသျှင် ကိုကိုတမ်းတကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကို
ကမ်းတက သူ့အသံ ချစ်မြတ်နိုးသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်ကြည့်ကာ
သူ့ထံမှအဖြေကို ငုံ့လင့်နေသည်။ ပြည်မင်းသျှင် ရှက်ရွံ့သလိုခံ
လိုက်ရသည်။ မျက်နှာပင် ထူပူလာသည်။

“တော်ပြီကွာ ပြည်မင်းသျှင် မစဉ်းစားတတ်သေးဘူးပြီ”

ယ်”

ကိုကိုတမ်းတ ‘အိပ်မက်ရှင်’ ပန်းချီပန်းပုအရောင်းပြခန်း
တို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၌ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ ကျောင်းစာတစ်ဖက်၊ ပန်း
ချီဆွဲခြင်းတစ်ဖက်၊ ‘အိပ်မက်ရှင်’ ကိုကြီးကြပ်ခြင်းကတစ်ဖက်နှင့်
တို့ကိုတမ်းတသည် အလုပ်အတော်လုပ်နိုင်သူဖြစ်သည်။

ဒီကြားထဲ ပြည်မင်းသျှင်ကို အိမ်ပြန်ပို့ရသည့် တာဝန်က
နီးသေးသည်။

“ခဏလေး ညီမ၊ ကိုကို ငွေသိမ်းလိုက်ဦးမယ်”

ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီကားများကို ကြည့်ရင်း စိတ်ရှည်စွာ
စောင့်နေကြ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆရာများ၏လက်ရာအမျိုးမျိုးကို
ကြည့်ခွင့်ရခြင်းကိုကပင် ပြည်မင်းသျှင်အတွက် အမြတ်တစ်ခုပင်။

“ပြီးပြီ လာ သွားစို့”

ကိုကိုတမ်းတနှင့် ယှဉ်သွားတိုင်း အမျိုးသမီးအချို့၏ မျက်
လုံးများ ဝေဝဲလာမှုကို ပြည်မင်းသျှင် သတိပြုမိလိုက်သည်။

ကိုကိုတမ်းတသည် တွေ့စကထက်ပင် ပိုမို ခန့်ငြားကာ
ချောမောလာသည်။

ကိုကိုတမ်းတ အမြဲလိုလိုဝတ်တတ်သည်က စတစ်ကော်လံ
နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူပင်။ အကွက်စိတ်သော ချည်ချောလုံချည်များ
ကိုသာ ဝတ်ထတ်သည်။ ဖိနပ်ကိုလည်း ကတ္တီပါဖိနပ်၊ ရှားရောင်
လေးကိုသာ စီးတတ်သည်။ ဖြူဖွေးပြီး ဂျိုးညော်ကင်းစင်သော ကိုကို

တမ်းတ၏ ခြေထောက်၌ ရှားညိုကတ္တီပါကြိုးလေးမှာ အင်မတန် လိုက်ဖက်လေသည်။

“ဟိတ်၊ ယော်... ဒီကလေး ငေးနေလိုက်တာ တိုက်မိတော့ မနှစ်”

ဘေးတိုက်အနေအထားမှကိုကိုတမ်းတကိုငေးကြည့်မိသော ကောင်းမှုကြောင့် ဝန်စည်စလှယ်တမ်းလာသော အလုပ်သမားတို့ မမြင်မိ၊ ကိုကိုတမ်းတက ပုခန်းကိုဆွဲဖယ်တမ်းယူလိုက်မှ ပြည်မင်း သျှင် သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဟက်ကနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး

“ကိုကို ငေးနေမိလို့”

“မမြင်ဘူးလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကို ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ရိုးမသွား ဆန်းသစ်နေတတ်လို့ ပြည်မင်းသျှင် ငေးနေမိတာ”

“ပြည်မင်းသျှင်ရယ် စကားက မပြော မပြောနဲ့ ပြောမိတာ ပြောအော့လည်း သာလိကာပါလား”

ကိုက ပြည်မင်းသျှင်ပုခန်းကိုဖက်ငင်ခေါ်ထားသော လက်မကို မရုပ်သိမ်းတော့။ ပြည်မင်းသျှင်ကလည်း ရုပ်သိမ်းဖို့ မတော့ ဆိုမိ။ ကို၏လက်များ၌ ကြင်နာခြင်း၊ မြတ်နိုးယုယခြင်းတို့ စိန်စိန် စီးဆင်းနေသည်ထင်။ နွေးထွေးစွာ ခံစားရသည်။

“အချစ်က လူကို ပြောင်းလွှဲစေတတ်တယ်ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့ ပြောင်းလွှဲတာပေါ့”

“ပြည်မင်းသျှင် ကိုနဲ့ဆို စကားတွေအများကြီးပြောဖြစ်မိ နဲ့မယ် ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုက ပြည်မင်းသျှင် နှစ်သက်စိတ်ရှည်တာကိုး၊ ပြည်မင်းသျှင်ကိုလည်း နားလည်တယ်”

FMI အဆောက်အဦးရှေ့၌ရပ်ထားသော ကိုကားပေါ်သို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ကိုက စိတ်ရှည်စွာပင် ပြည်မင်းသျှင်အတွက် ကိုဖွင့်ပေးဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် ပြည်မင်းသျှင်က စောင့်နေ စိတ်မရှည်သဖြင့် ဝင်ထိုင်ပြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။

“ကိုနဲ့ယုယမှု ဂရုစိုက်မှုကို ခံယူဖို့အတွက် စိတ်ရှည်ပါမ ညီမရယ်”

“ပြောတတ်ဘူးလေ”

ကို ကားမောင်းထွက်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ပြည်မင်းသျှင် ကိုနဲ့သိသည့်အတိုင်း ပြောသည်။ ဟန်မဆောင်တတ်။ ဟန်ဆောင် တတ်သည့် ပြည်မင်းသျှင် မုန်းတီးသည်။

ဟန်ဆောင်ခြင်းသည် လူ့စိတ်ကို နှောင့်ဖွဲ့ကာ အကျဉ်း သွင်းနိုင်စွမ်းနှင့်အလားသဏ္ဍာန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်မင်းသျှင် ဟန်ဆောင်ခြင်းကို ရွံ့မုန်းစွာ ရှောင်ရှားခဲ့သည်။

“ပြည်မင်းသျှင်ကို အန်တီဝါက သဘောကျပါမလား မသိ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမကို မေမေက ချစ်တာပဲ”

“ဒါကတော့ သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းသမီးဖြစ်နေလို့ ချစ်”

တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ချွေးမတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ ခုနစ် နှစ် သည်းခံနိုင်ပါ့မလား မသိဘူးနော် ကို”

“ကို ဒီနေ့ပဲ မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်”

“ပြည်မင်းသျှင် မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်၊ အာမုန်တော့ မေမေ့ကို ပြောပြချင်တာ၊ ဒါပေမယ့် မေမေ့ကိုပြောရမှာ မျက်နှာ နေသလားလို့”

“ဒီကိစ္စက အမေ့ကို ပြောပြတာပဲ ကောင်းပါတယ် ညီမရယ်၊ အဲ ကို ညီမကို ညီမပဲ ခေါ်ခွင့်ပေးပါကွယ်၊ ရွှေကိန္နရီကို လေး၊ အခြားညီမဝမ်းကွဲတွေကို ညီမလေးလို့ ခေါ်တယ်”

“အငယ်မကိုကော ကို ညီမလေး ခေါ်တယ်လေ”

ပြည်မင်းသျှင် သက်ရစွာဖြင့် ကြားဝင် ပြောလိုက်သလို နှယ်မင်းသျှင်သည် ဆယ်တန်းရောက်မှကိုယ်ခန္ဓာပိုမိုဖွံ့ဖြိုးလှစွာ ပြီး ကြီးကောင် ဝင်လာသည်။ တကယ့်ကို ကျောင်း၌ ကွင်းအထဲ သင်ရှားသကဲ့သို့ ရန်ကုန်တိုင်းကျောင်းပေါင်းစုံ၏ ‘မယ်’ အဖြစ် ချယ်ခံရသူလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

“သူလည်း ညီမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုရဲ့ညီမလေးပဲလေ”

“ကို ရွှေကိန္နရီနဲ့ကော တွေ့သေးသလား”

“တွေ့ပါတယ်၊ သူ ညီမဆီ လာမလည်နိုင်တော့ဘူး တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်စီကွင်းဖြစ်ပြီး ပျားပိတုန်းတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလို့ ခွေးချယ်ရင်း အလုပ်များ နေတယ်”

“ပြည်မင်းသျှင်ရဲ့ ကိုကိုကြီး ပြောပြပါတယ်”

“ကိုရဲ့မင်းသျှင်တော့ သူ့ရဲ့ အတန်းတူတစ်ယောက်နဲ့ အ ခမ်းကွဲနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် သူတို့လည်း ရည်းစား ဖြစ်နေကြပြီ၊ အိမ်ကို ခေါ်လာသေးတယ်”

“ကို အိမ်ခေါ်ရင်ကော ညီမ လိုက်မှာလား”

ပြည်မင်းသျှင်ကို ကိုကပြုံးပြီး ကျီစယ်လိုက်သည်။

အာမုန်တော့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လိုဖြစ်နေသော ကိုနှင့် ပြည် မင်းသျှင်တို့အိမ်သည် တံခါးမရှိဒါးမရှိ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြဖြစ် သည်။

အိမ်မလည်ဖူးသောပြည်မင်းသျှင်ပင်လျှင် ကိုအိမ်သို့ မ ခြားခဏ ရောက်လေသည်။ ကိုကတော့မပြောနှင့် နေ့စဉ်ပင် ပြည် မင်းသျှင်တို့အိမ်ကို ရောက်သည်။

“ညီမ ချစ်သူဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ထဲမှာ ဘာတွေပါဝင်နေတယ် ဆိုသင်သလဲ”

“နားလည်ခြင်း ခွင့်လွှတ်ခြင်းတွေ ပါဝင်နေမှာပေါ့ကို ကို ကော”

“ကိုကတော့ မြတ်နိုးခြင်း တွယ်တာခြင်း နောင်ဖွဲ့ခြင်း”

• ၅၆

မြပုလဲခင်

သည်းခံ မြတ်နိုးခြင်းတွေနဲ့အတူ သစ္စာရှိခြင်းဟာလည်း အဓိကအပိုင်း ဝင်နေတယ်လို့ ထင်တယ်”

ပြည်မင်းသျှင် တစ်ခါမှမစဉ်းစားဖူးသောကိစ္စကိုစဉ်းစားရသည်။

သစ္စာရှိခြင်း။

သစ္စာရှိစွာ ချစ်ကြမည်။ ပြီးတော့ တရားဝင် လက်ထပ်ဖို့ နောက်ဆုံး သေတပန်သက်ထက်ဆုံး ပေါင်းသင်း နေထိုင်သွားကြမည်။ ဒါ ချစ်သူတိုင်းမှာရှိသင့်တဲ့ သစ္စာတရားဇာနည်။

ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ထဲ ဒွိဟဖြစ်လာသဖြင့်

“ကို”

“အင် ဘာလဲ ညီမ”

“ရည်ရွယ်ချက်မတူလို့ စိတ်သဘောထားခြင်း မတိုက်ညီလို့ လမ်းခွဲသွားကြတဲ့ ချစ်သူတွေကို သစ္စာမရှိဘူးလို့ ဆိုနိုင်သလားကိုက ပြုံးသည်။

ကိုအပြုံးကဖြူစင်တောက်ပလွန်းသည်။ ပြည်မင်းသျှင် အပေါ်ချစ်မိခြင်းမှာ ထိုအပြုံးကြောင့်လည်းပါလိမ့်မည် ထင်သည်။ ပင်ကိုယ်က ဆွဲဖြစ်သော ကိုသည် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလို့ သည့်အခါ ပို၍ကျက်သရေရှိကာ ချောမောသွားသည်။

“ဒါကတော့ ဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားဆင်ခြေတစ်ခုပါ ညီမရယ်၊ ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာမှတော့ နားထောင်

မယ်၊ ခွင့်လွှတ် သည်းခံရမယ်၊ မပြေလည်တာရှိရင် ညှိနှိုင်းရမယ်၊ ချစ်ခြင်းနဲ့အရာရာကို ချေဖျက်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် လမ်းခွဲရောမ လိုတော့ပါဘူး”

“အင်း ကိုပြောတော့လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီလိုဆို ပြည်မင်းသျှင်ရဲ့ ဆန္ဒမုန်သမျှကို ဖွင့်ပြောမယ်၊ ကို လိုက်လျောရမယ်နော်”

ပြည်မင်းသျှင်လည်း မိန်းမသားတစ်ယောက်ပေပဲ။ ချစ်အပေါ် နှိုးဆီးဆိုးကာ အနိုင်ယူချင်သည်။

ကိုက သဘောကျစွာပင် အတည်ပေါက်ဟန်နှင့် “မုန်မုန် မအိပ်၊ မုန်မုန်မစားတာမျိုးကိုတော့ သည်းမခံချင်ဘူး၊ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မယ်၊ မင်း ဆင်ခြင်”

“ဒီလိုဆို လမ်းခွဲကြရအောင်”

ပြည်မင်းသျှင် ရှုတည်တည်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာနဲ့လည်း ဒါးနဲ့လား၊ ပုဆိန်နဲ့လား”

“ကိုနော်”

ချစ်သူဘာသာဘာဝ ကြည်နူးစွာပင် ရယ်မောမိကြသည်။

အမှန်တကယ်ပါ။ ပြည်မင်းသျှင်အတွက် ကိုသည်သာ အသင့်တော်ဆုံးသော ဘဝခရီးဖော်တစ်ဦးပါ။ ကိုထက်ပို၍ မည်သူမှ

ပြည်မင်းသျှင်ကို သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ပြည်မင်းသျှင် အတတ်သိပါလျက်နှင့်...

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၅)

“အကြီးမရေ ရွှေကိန္နရီဆီက ဖုန်းလာတယ်”

“ဟုတ် လာပြီ မေမေ”

ပြည်မင်းသျှင်အတွက် နှောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လုပ်များခဲ့သည်။

လူချင်း မတွေ့ဖြစ်တာလည်း ကြာနေသောကြောင့် ပြည်မင်းသျှင် ဆွဲလက်စပန်းချီကိုပစ်ထားခဲ့ပြီး တယ်လီဖုန်းရိုရာစင် လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဟဲလို”

“ပြည်မင်းသျှင် တို့ပါ”

“ဆို ဘာကိစ္စ”

“တို့ ရှင့်ကို အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်လို့ပါ။ ယေဘုယျ

ရယ်”

ပြည်မင်းသျှင်နှင့်သူ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲချစ်ရည်မျှသွားကြောင်း နောက်ဆွေမျိုးတွေ အားလုံး သိကြသည်။ ပြည်မင်းသျှင် ကျောင်း ပြင်လျှင် စေ့စပ်ပြီး ‘ကို’အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝရောက်လျှင် လက် ခမ်းပေးကြမည်ဟု နှစ်ဖက်မိဘများ နားလည်မှုယူကာညှိနှိုင်းထား ပြီးသားဖြစ်သဖြင့် ရွှေကိန္နရီက ‘ပြည်မင်းသျှင်’ကို ‘ယောင်းမ’ လည်းကောင်း၊ ‘ယောင်းယောင်း’ဟုလည်းကောင်း ချစ်စနိုး ခြင်္သေ့ခေါ်လေသည်။

“ဘာ အကူအညီလဲ”

“အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့လေ တို့လူကို မွေးနေ့လက် တင်တစ်ခုပေးချင်လို့”

“အဲဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ကွာ၊ မင်းဖာသာ မင်းစိတ်ကူး သယ်လိုက်ပေါ့”

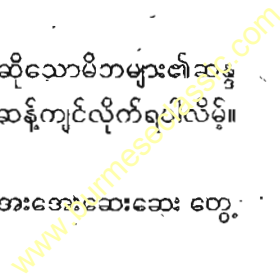
“ဝယ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ တို့စိတ်ကူးထဲမှာ သူ့တစ်ဘဝလုံးအ တွက် အမှတ်တရဖြစ်သွားစေချင်တာမျိုး”

ပြည်မင်းသျှင် ရွှေကိန္နရီကိုအတော်အံ့ဩမိလေသည်။ ရွှေ ကိန္နရီသည် ချစ်သူက သေဆိုလျှင်သေ၊ ရှင်ဆိုလျှင် ရှင်မည့် လူစား ဖြစ်သည်။

ချစ်သူက မော်ဒယ်လ်မလုပ်ရ ဆိုသည်နှင့် သူ ဝါသနာပါ လုပ်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။ ရိုးကုတ်စွာဖြင့် စာသာ ကြိုးစားပြီး အဆေးဆေး နေခဲ့ရှာသည်။ သို့သော် သူ့ချစ်ဦးသူ သေဆုံး

သွားပြီး နောက်တစ်ဦးကို ထပ်ချစ်နိုင်ခဲ့သည်။
 “ကဲ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေနဲ့၊ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ
 တာသာ ပြော၊ ကိုယ် ဘာအကူအညီပေးရမှာလဲ”
 “ရှင် ကူညီနိုင်မယ့် အကူအညီပါကွယ်”
 “ပြောပါ ဆိုကွာ”
 ပြည်မင်းသျှင် စိတ်မရှည်ချင်တော့ အလျှင်စလိုပြောလို
 သည်။
 “ချစ်သူတွေရဲ့ စံပြမောင်နှံဖြစ်တဲ့ ကိန္နရီမောင်နှံနှစ်ယောက်
 ရဲ့ပုံ ပန်းချီကားကို ဆိုင်ကြီးကြီးနဲ့ ဆွဲပေးဖို့”
 “ကိုယ်စာမေးပွဲနီးနေပြီ၊ မင်းကိုကိုကို ဆွဲခိုင်းပါလား။
 ကိုတစ်ယောက်လုံး ရှိရဲ့နဲ့၊ ကိုယ့်ကိုကျော်ပြီး ဆွဲခိုင်းရသလား”
 “ကိုကိုက သူနဲ့သဘောမတူဘူး၊ ဆွဲပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”
 “ဆွဲပြီးသား ဝယ်ရင်ကော”
 “ရှင်က မကူညီချင်လို့ ငြင်းနေတာလား”
 “မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ် စာမေးပွဲနီးနေလို့ ပုံမဆွဲဖြစ်
 ဘူး။ စာမေးပွဲပြီးမှဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”
 “သူ့မွေးနေ့က လိုပါသေးတယ်၊ ငါးလလောက်”
 “ဒါဆို ဖြစ်ပါတယ်”
 ပြည်မင်းသျှင် ရွှေကိန္နရီ ပြောမှ သတိထားမိသည်
 ကိုမွေးနေ့ကို တစ်ခါမှမမေးမိပါလား။ ချစ်သူသက်တမ်းခုနှစ်

ဘာလ ကျော်လွန်လာပြီပဲ၊ ပြည်မင်းသျှင် မွေးနေ့လည်း အထူးတ
 သည်မလုပ်၊ မေမေကတော့ ဆွမ်းဟင်းတစ်ချို့ချက်ကာ ဘုန်းကြီး
 တောင်းသွားကပ်လေသည်။
 အထူးတလည်မွေးနေ့ပါတီမျိုး မကျင်းပတတ်။ မွေးနေ့နှင့်
 ကော်သက်သော လက်ဆောင် ဆိုတာမျိုးကို အထူးတလည် ထားရ
 ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ပြည်မင်းသျှင် အသိအမှတ်မပြုနိုင်သလို ဖြစ်
 နေ သည်။
 “မင်းမိဘတွေကကော သဘောတူရဲ့လား”
 ကိုက ဘာကိစ္စ သဘောမတူရသလဲဆိုခြင်းကို ပြည်မင်း
 သျှင်စိတ်ဝင်စားမိသည်နှင့်အမျှ မိဘများကသဘောတူရဲ့လား သိ
 ချင်လာသည်။ သူ့ဘဝတွင် ရွှေကိန္နရီနှင့်ပတ်သက်၍ ပထမဦးဆုံး
 အကြိမ်အဖြစ် စပ်စုမိခြင်းဖြစ်သည်။
 “ခုချိန်အထိတော့ ကန်ကွက်နေတုန်းပါပဲ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆင်းရဲလို့လား”
 “မဟုတ်ဘူး သိပ်ချမ်းသာပါတယ်”
 “ဟင်”
 ဆင်စီးပြီးမြင်းရုံတော်မြင်ချင်တယ်ဆိုသောမိဘများ၏ဆန္ဒ
 ကိုရွှေကိန္နရီမိဘများက ဘာကြောင့်များ ဆန့်ကျင်လိုက်ရပါလိမ့်။
 “ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့”
 “ရှင်နဲ့တို့ တစ်နေ့လောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့

ချင်သေးတယ်၊ ရှင်ကို တို့ပြောစရာတွေအများကြီးရှိနေတယ်၊ တို့လူနဲ့လည်း ရှင်ကိုပေးတွေ့ချင်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက...

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကွာ့ မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ မင်းနဲ့ပဲ တွေ့ရင် လိုလောက်ပါတယ်”

“အေးလေ ရှင်ကတော့ ပြောအား ရှိမှာပေါ့၊ ရှင်အတွက် တို့ကိုကိုကအကောင်းဆုံးသောဘဝခရီးဖော်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ဟာကို...”

“ဒါပေါ့ သူ့ကုသိုလ်ကံနဲ့ သူဖြစ်လာတာပဲ မနာလိုစဖြစ်နဲ့၊ ကိုင်း ဒါပဲလား ကိုယ် စာကျက်ရဦးမယ်”

“ရှင် စာမေးပွဲပြီးရင် ကျွန်မကို ဆက်သွယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ရွှေကိန္နရီရယ်”

ပြည်မင်းသျှင် ဖုန်းချလိုက်သည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ဟုတ်တော့။ ကြီးလာတော့ မေမေသည် သူ့အား ဆူဆူပူပူ မလှတော့ပေ။

“မိဝါကတောင် သူ့တူမှ ရွှေကိန္နရီအကြောင်း ပြောသေးတယ်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ မေမေ”

“ရွှေကိန္နရီ ရည်းစားက မြာပွေတဲ့အကြောင်း တကယ်တင်လူပေါ်ကြော့လေးတဲ့လေ၊ ရွှေကိန္နရီနဲ့ ရည်းစားဖြစ်တာ လူတောင်ရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး၊ ရွှေကိန္နရီတစ်ယောက် ဝပ်ဆင်းသွားပြီး ကောင်လေးရဲ့ဩဇာပဲ ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား မေမေ၊ ရည်းစားဖြစ်တာကြာပြီ မဟုတ်လား”

“ရွှေကိန္နရီက ကံဆိုးတာပါ၊ ရည်းစားဦးက ကျောက်ကပ်၊ ဘာဂါနဲ့ ရှတ်တရက်ဆုံးပါးသွားတာ သမီးကြီးလည်း သိသားပဲမှတ်တား၊ ခုလူနဲ့တွေ့တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ၊ ရွှေကိန္နရီက အရှုံးအမူးကြီး တားမရ ဆီးမရ ဖြစ်နေတာ”

“ဪ မီး ဘာမှ မသိဘူး”

“သမီးက ဘာသိမှာလဲ၊ သမီးဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးဖော်က အနားမှာ အဆင်သင့် ရှိနေတာကိုး၊ မောင်တမ်းဘဟာ ခိုဝှက်စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ယောကျာ်းကောင်းတစ်ယောက် အသွေရဲ့သဘောထားကြီးမှုကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီးသိပ်မဆိုးနဲ့နော်”

“မေမေကလည်း မီးကိုဆို လူဆိုးကြီးလိုပဲ မြင်နေသလား၊

...ဘာဆိုးလို့လဲ၊ မီး ဘယ်သူ့ကိုမှဒုက္ခပေးဘူးနော်၊ မေမေ ပြောသလိုရတယ်၊ ကိုကိုတမ်းတကို မီး ကျောင်းမှာ လာကြိုခိုင်းထားတာ မီးက တစ်ချိန်စောပြန်လာလို့ လွဲနေပြီ ထင်တယ်၊ ဖုန်းဆက်စိတ်ဦးမှ”

ကိုနှင့်ပတ်သက်၍ ပြည်မင်းသျှင် အလေးမထားခြင်း မသိဘဲပဲ၊ တစ်ခုခုကိုအာရုံစူးစိုက်မိလျှင် ကျွန်ကံစွများကို မေ့မေ့ရာမှ ဘတ်တာ ပြည်မင်းသျှင်၏အကျင့်လိုဖြစ်နေကြောင်း ကိုကိုက သိရှိထား၍ ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည် ဆင်ပါသွားသည်။

“သမီးကြီးရယ် ကိုယ့်ချစ်သူ့အပေါ်တော့ နည်းနည်းပို
အလေးထားပါကွယ်”

“ဟုတ်”

ကိုက Hand Phone ရှိသဖြင့် တော်သေးသည်။

“ဟဲလို”

“ကိုလား ပြည်မင်းသျှင် အိမ်ရောက်နေပြီ သိလား”

“အင်း ကို ကျောင်းထဲပတ်ရှာနေတာ ခုပဲ ဖုန်းဆက်ထေ

မလို့ အိပ်မက်ရှင်ကို လာခဲ့ပါလား”

“မလာတော့ဘူး ကို ပြည်မင်းသျှင် ပုံဆွဲစရာ ပါလား”

“ဆွဲပြီးရင်ကော လာမလား”

“ညက အိပ်ပျက်လို့ အိပ်လိုက်တော့မယ်”

“ကို ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရောင်းရတယ်လေ၊ ညီမကို
လိုက်ကျွေးချင်လို့”

“အစားအသောက်အတွက်အချိန်ကုန်ခံ ငွေကုန်ခံ
စားတတ်တာသိရဲ့သားနဲ့ ကိုရယ်”

“အေးပါကွာ ကိုမေ့သွားလို့ ဒါပေမယ့် ချစ်သူနဲ့အတူ
စကားလေးတပြောပြောနဲ့ စားသောက်ရတဲ့ ကြည်နူးမှုကို တို့
ကြည့်ချင်လို့ပါ”

ပြည်မင်းသျှင် ပုခန်းတွန့်လိုက်သည်။ ကိုသည်လည်း
ကူးယဉ်ဆန်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် အချစ်ခွဲ

များကို လိုချင်တတ်သည်။ အချစ်သည့် လူတိုင်း၌ရှိသည်။ သို့
သော် လူ့ဘဝ၌ အချစ်သည်အရေးအပါဆုံးမဟုတ်။

“ညီမ ကို ပြောတာကြားရဲ့လား”

“ဟင် ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ခက်ပါဘိ မိန်းကလေးရယ်၊ မနက်ဖြန် ကျောင်းအသွား

ဆို ကိုလာခေါ်မယ် ပြောတာ၊ ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ”

“ရှစ်နာရီခွဲဆိုတော့ ခုနစ်နာရီခါးဆယ်လောက်မှသွားမယ်

နဲ့”

“ခုနစ်နာရီလောက်ခေါ်မယ်၊ တော်စိသောက်ပြီးမှပို့ပေးမယ်”

“ကောင်းပြီ ကို၊ ပြည်မင်းသျှင် အသင့်လုပ်ထားပါမယ်”

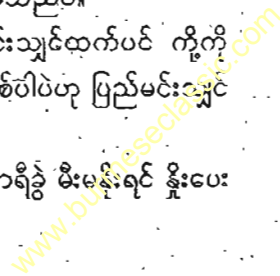
“အိုကေ ဒီနေ့ ကိုမလာတော့ဘူး”

“ဟုတ် ဒါပဲနော်”

ပြည်မင်းသျှင်ဖုန်းချလိုက်သည်။ ကိုကို ပြည်မင်းသျှင် နှစ်
နှစ်ကာကာမှ ချစ်ရဲ့လားဟု တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်
ကြည့်မိသည်။ ချစ်သည် ထင်ပါသည်။ ကိုကို ပြည်မင်းသျှင် မိသား
ဇနားအပေါ် တွယ်တာသကဲ့သို့ တွယ်တာသည်ပဲ။

ပြည်မင်းသျှင်၏အစ်ကိုကြီး ရဲမင်းသျှင်ထက်ပင် ကိုကို
ပြည်မင်းသျှင် ပိုချစ်သည်။ ဒါဟာ အချစ်စစ်ပါပဲဟု ပြည်မင်းသျှင်
ဆိုကြည့်မိသည်။

“မေမေ မနက်ဖြန်မနက်ခြောက်နာရီခွဲ မီးမန်းရင် နှိုးပေး

နော်”

“အေး အေး ထမင်းဗူး ယူသွားမှာလား”

“မယူတော့ပါဘူး၊ ကိုကိုတမ်းတနဲ့ အိုလားလား-(Oh La La)မှာ ကော်ဖီဝင်သောက်ပြီး ကျောင်းသွားမယ်။ မနက်ဖြန်တော့ အိပ်မက်ရှင် သွားလိုက်ဦးမယ်။ ညနေ ကိုကိုတမ်းတနဲ့အတူ ပြန်မယ် မေမေ”

“အေး အေး”

မေမေ့ကို ရှည်လျားစွာ ပြောပြပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည်။

လှေခါးထစ်ပေါ် တိုးပွားက ခိုးတက်နေသဖြင့် မောင်ရသေးသည်။

“တိုးပွားရယ် နင့်ကို မေမေကအပေါ်ထပ်မတက်ရဘူး အမိန့်ထုတ်ထားလို့ပါ။ အောက်မှာပဲ နေနော်၊ မေမေမရှိမှ နင့်အပေါ်ခေါ်မယ်”

အိ အိနှင့် သနားစဖွယ် အသံပြုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။ ဤအိမ်တစ်အိမ်လုံး၌ မေမေ့ဩဇာသည်သာ အဓိကဖြစ်သည်။

မေမေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ၏အထက်တန်းပြဆရာမလုပ်ကိုစွန့်လွှတ်ကာ အိမ်ရှင်မကောင်း၊ ဇနီးကောင်း၊ မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဤမိသားစုအတွက် သူ့ဘဝကို ဖြူပန်းထားသည်။

ဒါကိုကပဲ အချစ်အတွက် ပေးဆပ်ခြင်းတစ်မျိုးပေလား။ မိမိကကော မေမေ့သို့ ခင်ပွန်းနှင့် သားသမီးများ အတွက် မိမိဘဝကို ဖြူပန်းပြီး အချိန်တွေပေးနိုင်ပါ့မလား။

လောလောဆယ် ကိုအတွက် ဆိုပြီး ဘာအချိန်မှ မပေးခဲ့သေးပါလား။ ပေးနိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားဦးမှပါပဲ။

စာကြည့်စားပွဲသို့ ရောက်သည်နှင့် အတွေးစကို ဖြတ်တောက်ပြီး အဆောက်အဦပုံစံသစ်ကို ရေးဆွဲလိုက်လေသည်။

ထိုကာလ၌ ပြည်မင်းသျှင် စိတ်အာရုံထဲ ဘယ်သူမှ ရှိမနေဘဲ လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ခန်း (၈)

တမ်းတ ပြည်မင်းသျှင်ကို မစောင့်လိုက်ရ။ သူ့ကား ဝင်
လိုက်သည်နှင့် ပြည်မင်းသျှင် အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာသည်။ စတု
လိပ်ကို လက်မှကိုင်းပြီး ကျောပိုးအိတ်လွယ်ကာ ပြည်မင်းသျှင်ကား
နားကပ်လာသည်။

သူက ရှေ့ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
သို့သော် ပြည်မင်းသျှင်က နောက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး စတု
လိပ်နှင့် ကျောပိုးအိတ်ကိုထားပြီးမှ ရှေ့ခန်းသို့ စင်ထိုင်လိုက်သည်။
“ညက အိပ်ပျော်တယ် ထင်တယ်၊ မျက်နှာကိုပြည့်နေ

“ဟုတ်တယ် ကို၊ ညနေ ခြောက်နာရီလောက်ကတည်း
အိပ်လိုက်တာ မနက်ခြောက်နာရီခွဲ မေမေလာနို့မှပဲ နိုးတော့တာ

“နာရီဝက်နဲ့ပြီးအောင် ခြင်ဆင်နိုင်တဲ့ ညီမကို ကို ချီးကျူး
ပါတယ်”

ပြည်မင်းသျှင်သည် သနပ်ခါး မလိမ်းတတ်သလို မိတ်ကပ်
သည်။ မလိမ်း၊ သို့သော် ပင်ကိုယ်အသားအရည်ကိုက ဖြူစင် ဝင်း
နုတ်နေခြင်း၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းခြင်း၊ ထူထဲနက်မှောင်လှပ
သာ မျက်ခုံးရှိခြင်း၊ ပေါ်လွင်သောနှာတံ၊ နီတာရဲသော နှုတ်ခမ်း
အဖျားက မိတ်ကပ်ကူစရာ၊ ဆေးကူစရာမလိုဘဲ ပင်ကိုယ်အရည်
အသွေးနှင့်ပင် တောက်ပြောင်နေသည်။ ဆံပင်လုံးဝအရှည်မထား
ဘဲ ဘိုကပ်ကပ်ဆံပင်ကြောင့်ပဲ သူ့မျက်နှာပြင်က ပိုမိုထင်းလင်းပေါ်
လွင်နေသလားဟု ထင်ရသည်။

“ Oh La La အိုလားလားပဲ သွားမယ်နော် ညီမ”

“သွားလေ”

“ဆံပင်ရှည်ထားဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ရှုပ်တယ်”

ပြည်မင်းသျှင်သည် စိတ်အရွှပ်မခံတတ်၊ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်
နေသည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်ရှိသူမျိုးကို ကလေးဆန်သူ ဟုပဲ ပြောရ
တော့မိ၏။ ဧကတူဆန်သည်ဟုပဲ ပြောရမလား၊ တမ်းတ မတွေ့တတ်
ဘူး ဖြစ်မိသည်။

“ကို”

“ဆို”

“ရွှေကိန္နရီရဲ့ ဒုတိယချည်းစားအကြောင်း သိချင်တယ်
တမ်းတ မျက်မှောင်ချိုလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲ၌ ဒေါသ
ငြောင့်လေး ရုတ်ချည်းထွက်လာသည်။

“တော်စမ်းပါ ဒီကောင့်အကြောင်းကို မပြောချင်ဘူး
သူ့ကို ပြည်မင်းသျှင် တအံ့တဩကြည့်လိုက်ကြောင်း တ
တ သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ညလေး ရည်းစားဦး ဆုံးသွားတာ ညီမ သိလိုက်သလား
“သိတယ်လေ ဒါပေမယ့် အဲဒီနောက်ပိုင်း ပြည်မင်းသျှင်
နဲ့ သူ့ အဆက်အသွယ်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ မနေ့ကမှ သူ ဖုန်းဆ
လို့”

“ဘာကိစ္စ ဆက်တာလဲ”

“ဘာကိစ္စမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ သတိရလို့တဲ့”

ပြည်မင်းသျှင် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးကွယ်ထိုက်ခြင်း
ကြောင်း တမ်းတရိပ်မိလိုက်သည်။ ပြည်မင်းသျှင်မျက်နှာသည်
ဆောင်မှုကင်းသောမျက်နှာ ဖြစ်သည်။ လျှို့ဝှက်ချက်မထားတ
သဖြင့် လျှို့ဝှက်ချက်ရှိသောအခါ မျက်နှာပြင်၌ မလုံမလဲအ
ယာမျိုးကို တွေ့မြင်လိုက်ရတတ်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘဲနဲ့တော့ မဆက်နိုင်ပါဘူး ကိုကို အမှန်အတိုင်း
ဖွင့်ပြောပါလား ညီမ၊ ညီမနဲ့ကိုကြားမှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ
သင့်ဘူးလေ”

ပြည်မင်းသျှင် စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်သည်။

“ရွှေကိန္နရီက ကိန္နရီကိန္နရာမောင်နဲ့ပုံပန်းချီကားရုံသလား
လို့ မေးတာပါ”

တမ်းတ မဲပြုံးပြုံးကာ

“ဪ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါလို့ သူက ကိန္နရီလို
သစ္စာထားချင်ပေမယ့် သူ့အကောင်က မိန်းကလေးတွေကိုအပျော်
တွဲ၊ ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်လို့ ပျက်စီးနေတဲ့အကောင်စားမျိုးမှာ သစ္စာ
တို့ မေတ္တာတို့ ရှိနိုင်ပါ့မလား”

ပြည်မင်းသျှင်က ငြိမ်သက်နေသည်။

တမ်းတ ဒေါသစိတ်ကို ဖြေလျော့လိုက်သည်။

“ကိုကို အမှန်အတိုင်းပြောပြပါလား ညီမ”

ပြည်မင်းသျှင်က မထူးတော့သဖြင့် ရွှေကိန္နရီ၏ဆန္ဒကို
ပြောပြလိုက်သည်။

“ဆွပေးနဲ့ ညီမ၊ ဒီလိုလူတန်းစားမျိုးနဲ့ ညီမရဲ့ အဖိုးတန်
တဲ့ အနုပညာမျိုးနဲ့ အသုံးတော်ခံရလောက်အောင် မတန်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ တစ်သီးပုဂ္ဂလအတွက်ရည်စူးမှုမျိုးမထား
ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရွှေကိန္နရီက ဆွပေးလိုက်မှ ပြည်မင်းသျှင်ငယ်ငယ်
တ အိပ်ယာဝင်တေးသွား၊ ဘွားဘွားပြောပြတဲ့ စန္ဒကိန္နရီကို သက်
နည်းမိတယ်။ ပြည်မင်းသျှင် အဲဒီပန်းချီကားကို ဆွဲမယ်၊ အိပ်မက်
နဲ့မှာ တင်မယ်၊ ဝယ်တာ မဝယ်တာ ပြည်မင်းသျှင်အလုပ် မဟုတ်

တော့ဘူးလေ၊ ဒါဆို ကို ကျေနပ်မှာလား”

စကားများများ မပြောတတ်သော ပြည်မင်းသျှင်က သူ့အပေါ် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောဆိုလိုက်လျော့မှုအတွက် တမ်းတကျေနပ်ကာ ပြည်မင်းသျှင်အား မဆန့်ကျင်ရက်တော့ ပြည်မင်းသျှင်ဆန္ဒယူသမျှ လိုက်လျော့ချင်လာပြီ။

“ကောင်းပြီလေ ဒီလိုဆို ကိုတို့နှစ်ယောက် ကိန္နရီ ကိန္နရာမောင်နှံလို သစ္စာထားတဲ့အနေနဲ့ ပန်းချီကားကိုနှစ်ဦးပေါင်းဆွဲမယ်”
“ဟင် ဘယ်လို ဘယ်လိုလဲ ကို”

တမ်းတ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော သူ့စိတ်ကူးကို ချစ်ချမ်းပင် ချစ်သူကို မျှဝေလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ပန်းချီကားကို ညီမနဲ့ ကို ပေါင်းဆွဲမယ်၊ ကိန္နရီရဲ့ မျက်နှာကို ညီမပုံကို ဆွဲမယ်၊ ကိန္နရာရဲ့ပုံကို ကိုမျက်နှာနဲ့ ညီမ ဆွဲပေးဇော်၊ အားတဲ့အချိန်တွေမှာ ကိုရဲ့ ပန်းချီဆွဲခန်းကို ညီမ လာဆွဲပေးဇော် မကောင်းဘူးလား”

“ပြည်မင်းသျှင် အိမ်ကိုလာဆွဲရင်ကော မရဘူးလား”

“ဪ ညီမရယ်၊ ညီမ ပန်းချီဆွဲတဲ့အခန်းက သီးခြားမထားဘဲ ညီမအိမ်ခန်းထဲမှာဆိုတော့ သင့်တော်ပါ့မလား”

“အဲဒါမှ ခက်တာပဲ ကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြည်မင်းသျှင်က ညဘက်လူခြေတိတ်ချိန်မှာမှ ပိပြီးစရာ”

ဝင်တာ ကိုရဲ့”

တမ်းတ စဉ်းစားရသည်။ သူ့အတွက်ထက် ပြည်မင်းသျှင်ကို ဦးစားပေးရမည်။

“ကောင်းပြီ ဒီလိုဆို ညီမအိမ်ဝဲကိုလာဆွဲမယ်၊ ကိုစကက်ချဲ့ ဆွဲထားလိုက်တော့မယ်”

“ပြည်မင်းသျှင်က ဖိုင်နယ် ဆိုတော့ စာမေးပွဲပြီးမှပဲ ဆွဲတော့မယ်”

“ကို အရင်ဆွဲထားလိုက်မယ်”

“ကိုရဲ့ မပြီးသေးတဲ့ပန်းချီကားကို ပြည်မင်းသျှင်က ဆက်လက် အဆုံးသတ်ပေးရမယ့်သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းတယ်ကို ကိုနဲ့ပြည်မင်းသျှင်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဘဝတစ်ခုကို ပေါင်းစပ်သလိုမျိုးပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့ ခုက ရှေ့ပြေးနိမိတ်ပုံအနေနဲ့ ကြိုတင်ဖန်တီးလိုက်သလိုပေါ့ ညီမရယ်၊ ကိုလေ ညီမနဲ့ ကိုကြားမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ ကိန္နရီအောင်းခြားသလိုမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ရက်ပေါင်းခုနစ်ရာလည်း ငိုကြွေးရုံထက် ဆိုးရွားတဲ့ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ပြည်မင်းသျှင်ကို သူ့ဘယ်လောက်အထိချစ်သည် ဆိုတာကို သူ့ကိုယ်သူပဲ သိနိုင်သည်။

“ကိုကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်းလဲ မသိဘူး။ ကိုနဲ့ ပြည်မင်းသျှင် ဘာကိစ္စ ကွဲကွာစရာအကြောင်း ရှိလို့လဲလို့”

ပြည်မင်းသျှင်စိတ်ကို မယုံကြည်ရဲတာ အမှန်ပင်။ ချစ်သူ အပေါ်အလေးအနက်ထားချစ်တတ်သော မိန်းမမျိုးထဲ ပြည်မင်း သျှင် မပါဝင်။ ပြည်မင်းသျှင်က စိတ်ကိုဦးစားပေးကာလွတ်လပ်ပေါ့ ပါးစွာနေချင်သော မိန်းမမျိုးဖြစ်သည်။

မိဘများ၏တင်းမာတစ်ခါ ပျော့ပြောင်းတစ်လှည့်နှင့် ဂရု စိုက်နိုင်လွန်း၍သာ ပုံမှန်အနေအထားနှင့် ထူးချွန်နေသော မိန်းက လေးဖြစ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ကံကြမ္မာပေါ့ ညီမရယ်”

တမ်းတ၏ “ညီမစိတ်ကို မယုံကြည်ခြင်းက အဓိက ကိစ္စ ပေါ့ကွယ်” ဟုပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ရင်တွင်း၌သာသိဝှက်လိုက် သည်။

“ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ လူမတန် ကံချ ဆိုသလိုဖြစ်မနေဘူး လား။ ပြည်မင်းသျှင်ကတော့ ကံဆိုတာအလုပ်လို့ပဲ မြင်တယ်။ လို့ပဲ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာလည်း လူသာ ပဓာနပါ ကို”

“လူကို ဦးဆောင်နေတာ စိတ် မဟုတ်ဘူးလား။ စိတ်မိုက် စိတ်ရှိုင်းတွေဝင်လာတဲ့အခါ လူကလည်းမိုက်မဲသွားတတ်တယ်။ မိုက်မဲလာရင် ကံတရားဟာလည်း အဆိုးဘက်ကိုပဲ ဦးတည်သွား တော့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုက စကားတတ်တယ်၊ ပြည်မင်းသျှင် ကိုကိုနိုင်အောင် ဆည်း မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ကိုနဲ့ ပြည်မင်းသျှင်တို့ချစ်ခရီးလမ်းမှာ ကိန္နရီကိန္နရာလို ချောင်းခြားသ ဆိုဇာတ်လမ်းမျိုး ကြုံစရာအကြောင်း လုံးဝမရှိဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ကိုကတော့ ချစ်ခရီးလမ်းပြောပြပြီးဖို့ဆန္ဒ အမြဲရှိနေတဲ့ သူပါကွာ”

တမ်းတ အိုလားလားကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ပလက်ဖောင်း၌ ထိုး ခုပ်လိုက်သည်။

ပေါင်မုန့်၊ ချစ်ဆင်းဒုဂ်စ်ချိုကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ စားတတ်ပြီး ဆလက်ခံကော်ဖီကိုသာ အမြဲသောက်တတ်သည့် ပြည်မင်းသျှင် သည် အချစ်ရေး၌လည်း သူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲချစ် သွားလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်ခဲ့သည်။

သို့သော်တလောက ဒီ ပြည်မင်းသျှင်၏အပြုအမူကြောင့် နေ့ဩတုနံ့လှုပ်သွားခဲ့သည်။

ပြည်မင်းသျှင်နှင့် သူ အိပ်မက်ရှင်မှာ ဆုံဆည်းပြီး ပြည် မင်းသျှင် ဈေးထဲရှိ ပန်းချီပန်းပုဆိုင်များကိုကြည့်ချင်သည်ဟု ဆို သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရုံထဲ ပတ်ခဲ့သည်။

ထိုတွင် ရွှေ ငွေ စိန်ကျောက် အရောင်းဆိုင်တစ်ခုမှ စိန် ဆတ်စွပ်တစ်ကွင်းကို ပြည်မင်းသျှင် ကြိုက်သွားသည်နှင့် ချက်ချင်း ဝယ်ယူချင်သည်။ ပါလာသောငွေနှင့်မလောက်။ ထိုအခါ ပြခန်း

သို့သွားပြီး ငွေပြည်ဝယ်ပေးမည်ဆိုသော်လည်း အလကား မလိုဘဲ ဟုဆိုကာ လက်ရှိဝတ်ထားသောလက်စွပ်ကို ချွတ်ရောင်းပြီး လက်စွပ်အသစ်ကို ယူဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ပြည်မင်းသျှင်သည် တစ်ခုခုကို နှစ်သက် ခုံမင်ကာ လိုလားလာလျှင် မဖြစ်မနေ ရယူတတ်လေသည်။ လက်ရှိ အရာဝတ္ထုတို့ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်ကြောင်း တမ်းတ ရိပ်မိခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်မင်းသျှင်အပေါ် နည်းနည်းတော့ လှည့်လည်သည်။

ပေါင်မုန့် ဆင်းဝှစ်ချုံနှင့် ဘလက်ခိကော်ဖီကို နှစ်သက်သော ပြည်မင်းသျှင်သည် ဘယ်အခါများမုန်းတီးကာစွန့်လွှတ်ခဲ့ဖူးနည်းဟု

“ကို ဘာငြိမ်နေတာလဲ”

သူ၏ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ပြည်မင်းသျှင် မခံနိုင်သဖြင့် မေးမြန်းသည်အခါ တမ်းတက မုသားမပါ လက်ာ်မချော

“ပန်းချီကားကိုဆွဲတဲ့အခါ(Background)ဘက်ခိကော်ဖီဘာကိုထားမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ဒါလေးများ”

“ညီမတ စဉ်းစားထားပြီးလို့လား”

“ရက်စ”

“ဒါဖြင့်”

“ကိုနဲ့ ပြည်မင်းသျှင်စတွေ့တဲ့ ဖားအောက်တောထဲက ရေခဲခွန်လေးနဲ့ စမ်းချောင်းကလေးကိုပေါ့”

တမ်းတရင်ထဲ ယခုမှသောကအလုံးကြီးကျသွားလေတော့သည်။ ပြည်မင်းသျှင်ရင်ထဲ၌ မိမိနှင့်ပတ်သက်၍ အလေးအနက်ရှိနေပါလား။

“ပြည်မင်းသျှင်မှာ ကိုလက်ရာ ဓာတ်ပုံတွေ ရှိနေပါသေးသော်လည်း ပန်းချီကားကောပဲ ဒါကို မုန်တိုင်းစစ် အလင်းရောင်တောက်ပမှုမျိုးကို ဖန်တီးလိုက်ရင် ရမှာပေါ့ ကို”

“အိုကေ ညီမ တော်တယ်။ ဒီအတိုင်းသာဆို ညီမက သိပ်အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ပန်းချီဆရာဖြစ်မှာ ကျိန်းသေတယ်”

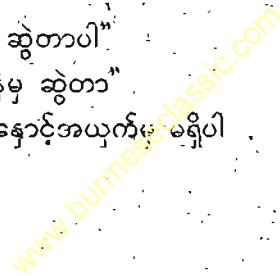
“ပြည်မင်းသျှင် မမြောက်တတ်ပါဘူး ကိုပြောတဲ့အတိုင်း မချင်တာ အမှန်ပဲလေ။ ဒါကြောင့်ကြိုးစားနေတာ ဒါပေမယ့်ကို ကျွန်တောက ပြည်မင်းသျှင်ကားထက် ပိုရောင်းရတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

“လက်ရာချင်းကတော့ မကွာလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဈာန်ကွာလို့ ဖြစ်မယ်”

“ပြည်မင်းသျှင်လည်း ဈာန်ဝင်မှ ဆွဲတာပါ”

“ကိုက စိတ်ရွှင်လန်းကြည်လင်နေမှ ဆွဲတာ”

“ပြည်မင်းသျှင်မှာလည်း ဘာ အနှောင့်အယှက်မှ မရှိပါ”

“ဒါဖြင့် ထပ်ကြိုးစားဦး ကိုင်း ညီမ ကျောင်းချိန်နီးနေပြီ ကိုတို့ သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်”

ပြည်မင်းသျှင်က လက်ကျန်ရေခွေးခွက်ကို မော့သော်လည်း လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျော့ကျော့ကလေး သူ့နှင့်အတူလိုက်ပါလာလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်ကို ပို့ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့အတန်း ချိန်တစ်ချိန် ဖျက်လိုက်ရလေသည်။

သို့သော် ဒါတွေ့တာ အမြဲလိုလို ကြုံနေကျဖြစ်သဖြင့် အထူး အဆန်းတော့ မဟုတ်တော့ပါချေ။ ပြည်မင်းသျှင်အတွက် ဆိုလျှင် အရာရာကိုစွန့်လွှတ်ပေးဖို့ စနစ်မလေးတတ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ့ သိနေသည်။ ထိုသို့လုပ်ဆောင်ပေးရသည့်အတွက်လည်း ကျေနပ်ပေးခြင်း ရှင်နေတတ်သည်။

ဒါတွေ့တာ မေတ္တာကြောင့်ဟု သူထင်သည်။

သူ့မေတ္တာအင်အားက ပြည်မင်းသျှင်အပေါ် စိမ်းစမ်းစေတတ်ခွန်သဖွယ် တသွင်သွင်စီးဆင်းလျက် ရှိကြောင်း ပြည်မင်းသျှင် နားလည်ခံယူနိုင်စွမ်းမှ ရှိပါ့မလား။

ခခခခ(၉)

“အငယ်မ ကားမောင်းသွားလာဖို့ အဖေကြီး ခွင့်မပြုနိုင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေကြီးရယ် ခုခေတ်ကြီးမှာ မိန်းမသား သူ့ အာကာသဟင်းလင်းပြင်ထဲတောင် ရောက်နေကြပြီ”

ပြည်မင်းသျှင်သည် ထမင်းစားနေရာမှ နားစွင့်လိုက်မိသည်။ မိမိတောင် တစ်ခါမှ ကားမောင်းဖို့ မစဉ်းစားမိခဲ့။ ဆယ်နှစ်ပြေး ရန်ကုန်ပြောင်းလာရစဉ်ကတည်းက ဖေဖေက အိမ်ထဲမှာ ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ ဖေဖေကတော့ သူ့အတွက် ကားသော ဌာနဆိုင်ရာကားတစ်စီးနှင့်သာ သွားလာလေသည်။ ဤကားကလည်း အသင့် ရှိနေသဖြင့် ကားမောင်းခြင်းကို သူသည် အိမ်ထဲမှာ ဆိုက်ဆိုင်သည့်အလား ရှိခဲ့သည်။ ခုမှ ညီမလေးက ထူးထူး

ဆန်းဆန်း ကားတစ်စီးဝယ်ပေးရန် ပူဆာသည်။

“လိုင်စင်တောင် ရနေပြီ တဲ့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လည်း ဘေးတတ်နေပြီ အဖေကြီးရဲ့”

“အဲဒါကိုက မကြိုက်တာ မိဘမသိဘဲ ခိုးပြီး အမောင်းသင် တာကိုက မကောင်းတော့ဘူး၊ မြင်းကို ဂျီတပ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်တာ ပေါ့၊ ကျန်တဲ့လူတွေကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ကားလေး တစ်စီးနဲ့ ချွတ်တက် ချွတ်တန် တာထွက်နေရင် မကောင်းဘူးကွာ၊ သမီးကြီးလို ပန်း ဝါသနာပါတာကမှ အိမ်မှာ မြဲမြံသေးတယ်၊ အအိပ် အစား အခိုက် မမှန်လို့ ပူရတာတစ်ခုပဲ ခုတော့ မင်းသမီး အငယ်မက အိမ်စီထော့ တက်နေပါရဲ့ မော်ဒယ်လ်သင်တန်း တက်ပြီးကတည်းက ကြော်ငြာ ရိုက်ချင်ရတာနဲ့ ဖက်ရှင်နိုး သွားပြိုင်ရတာနဲ့ လမ်း သိပ်များတယ် အဖေကြီးက အမြဲ တကောက်ကောက်မလိုက်နိုင်ရင် မကောင်းဘူး သိပ်လွတ်လပ်လွန်းရင် လွတ်ထွက်သွားတတ်မျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်”

“ကဲပါ ဖအေကြီးရယ် ပေးမမောင်းဘူး ဆိုလည်း မမောင်း ခိုင်းဘူးပေါ့၊ သူဇောင်းတဲ့အခါမျိုး အမေသော်လည်းကောင်း အသော် လည်းကောင်း အမြဲပါတဲ့အခါမျိုးတော့ မောင်းပါစေ အဖေ ကြီးရယ်”

“အင်း သားသမီးတွေ ပညာထူးချွန်ပြန်တော့လည်း မိဘ တွေသာ သူတို့ကို ပေးဆပ်လိုက် မကုန်နိုင်တော့ဘူး”

“သားကြီးလည်း ဆရာဝန်ဖြစ် အိမ်ထောင်လည်း ကျ

ဆွက်သွားပြန်တော့ ဆေးခန်း ဆေးရုံနဲ့ သံသရာ လည်ပြီး အိမ်အ တွက်တော့ ဘာအကူအညီမှ မပေးနိုင်ဘူး”

ဖေဖေနှင့်မေမေ ဝမ်းနည်းစကားပြောကြသည်ကို ပြည် မင်းသျှင်အမှတ်မထင်ကြားလိုက်မိ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ကိုက တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည့်အပြင် ကိုက ချမ်း သာသည်။ သီးခြား အတ်(သ်)စတူဒီယိုခန်းမတွေ ဘာတွေ ထားနိုင် သည်။ ဝင်ဒါမိသားလို ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ သူ့အတွက် သီးခြားတိုက် တစ်လုံးထားနိုင်သည်။

ကိုကိုကြီး ခွဲထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ မိမိကလည်း ခွဲဦးမှာ ဆိုတော့ မိဘများ ထပ်မံ ကြေကွဲကြပေဦးမည်လား။

“သီးချိန်တန်သီးပွင့်ချိန်တန်ပွင့် အတောင်အလက်စုံတော့ မှုသန်းကြတာ သဘာဝပဲ အဖေကြီးရယ် ဘာမှကြိုမတွေးနဲ့ သမီး ကြီးအတွက် မောင်တမ်းတနဲ့ဖူးစာဆုံခွင့်ရတာကိုကပဲ ဝမ်းသာစ ရာပါ”

“အင်းပါ အဖေကြီးရယ် ကျွန်မတို့ သားသမီးတွေ ကျွန်မ ခင်ခွင်မှာမရှိတော့ပေမယ့် သူတို့ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာရှိသွား ကြရင်ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ”

ပြည်မင်းသျှင် ထမင်းဆက်မစားတော့ဘဲ ဝိုင်နေမိသည်။

ပြည်မင်းသျှင် ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကို ကိုယ်လုပ်သည်။ ပန်းခဲ
ဆွဲရင်း စိတ်ကျေနပ်မှုရနေလျှင် ငြီးခဲ့သည်။ မိဘတွေဘက်မှ တစ်ခါ
မှ မစဉ်းစားခဲ့ပါလား။

“ဟဲ့ တော်ပြီလား”

“တော်ပြီ”

“ကြက်ကြော်လည်း ကုန်အောင်မစားပါလား”

“တိုးပွား ကျွေးလိုက်တော့”

ပြည်မင်းသျှင်အသံ ကြားတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ အသံ
တိတ်သွားသည်။

ပြည်မင်းသျှင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟင် သမီးဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ။ ဖောင်
တမ်းတ လိုက်ပို့တာလား”

“မဟုတ်ဘူး မီးဘာသာ မီး ပြန်လာတာ ကိုကိုတမ်းတက
ပရက်တီကယ် ရှိတယ်”

“ဘာနဲ့ ပြန်လာတာလဲ”

“ကကနဲ့”

“ဖေဖေကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရောပေါ့ ဒီဗိုင်းဘာ
လွတ်ပေးလိုက်မှာပေါ့”

“ရပါတယ်ဖေဖေ ဖေဖေက အစည်းအဝေးတွေ သွား
နေရတာ နူးကကားက ဖေဖေကို သုံးဖို့ ပေးတာပဲ ဖေဖေပဲ သုံး

ဖေဖေအပေါ် သိတတ်မှုက ဒါ ပထမဦးဆုံး ဖော်ထုတ်မိ
ခြင်းဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

ဖေဖေက ကျေနပ်ပြုံး ပြုံးလေသည်။

“အိမ်က တစ်စီးကတော့ ညီမလေးနဲ့ပဲ ပြီးနေတာဆိုတော့
သမီးကြီး အခက်အခဲဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဖေဖေ ကားတစ်စီး ထပ်ဝယ်
ပေးရမလား”

“မဝယ်နဲ့ ဖေဖေ ကိုကိုတမ်းတ အားရင်အား မအားရင်
အကူစီနဲ့ပဲ သွားရတာ လွတ်လပ်တယ်”

ပြည်မင်းသျှင်ပြောပြီး ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။ တိုးပွားက ကြက်
ခေါင်ချိုပြီး ဆင်းလာသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ပန်းကန်နဲ့ မစားဘဲ အောက်ဆင်းသွားပြန်ပြီ”
ဒေါ်စိန်အသံက တိုးပွားနောက်မှ ကပ်ပါလာလေသည်။

တိုးပွားက မရ၊ ပြည်မင်းသျှင်ကိုမြင်လျှင် မြင်သည့်နေရာ
ပြေးလာပြီး ပါးရက်နားရက် လုပ်တတ်သည်။

“တိုးပွား ပြီးအောင် စားစမ်း စားပြီးမှ ငါ့နားလာ”
လူ့စကားနားမလည်တာလည်း မဟုတ်။ ဖင်ပူးနောင်း

အောင်ပြီးစားလိုက် ပြေးလာလိုက် လုပ်လေသည်။

ပြည်မင်းသျှင် တိုးပွားနှင့် အညောင်းပြေ ဆော့ကစားပြီး
ပေါ်တက်ခဲ့ကာ စာကြည့်ရလေသည်။

နောက်ဆုံးနှစ် ဖြစ်၍ အမှားအယွင်းခံ၍ မပြုစီ။ လူခြေ

ဇိတ်ချိန်မှပဲ စာကြည့်တော့မည်ဟု ဝင်းစားပြီး အိပ်ယာဝင်ခဲ့တော့သည်။

အိပ်ယာစဲရောက်တော့ ချက်ချင်း အိပ်မပျော်။ နွယ်မင်း သျှင်ထံ စိတ်ရောက်သွားသည်။

နွယ်မင်းသျှင်သည် တော်တော်ကိုလှလာသည်။ အလှအပုံ မှန်သမျှကို အကုန်ဂရုစိုက်သည်။ ဆံပင်၊ အသားအရေ၊ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အသားပို မရှိစေရ။

စာကိုလည်း ပုံမှန်ကျက်သည်။

နွယ်မင်းသျှင်သည် အမိစိကွင်း အဖြစ် ထင်ရှားသည်။ ယောက်ျားလေးတော်တော်များများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေလိမ့်မည်။ အချစ်စစ်အချစ်မှန် ဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ ဣတ္ထိယ သိုက်သွားသမားနှင့် တွေ့လျှင် အန္တရာယ်။

ကိုကိုတမ်းတကိုစောင့်ကြည့်ခိုင်းဦးမှပါပဲ။ ရွှေကိန္နရီလည် ရှိတာပဲ။ သူတို့က နှစ်ကြီးသမားတွေ ဖြစ်နေပြီ။ နွယ်မင်းသျှင်က နှစ်ငယ်သား ဆိုတော့ ဆက်စပ်မိကြမည် မထင်။ ဒါပေမယ့် တော်ရောက်ကြပါသည်။

“သမီးကြီး အိပ်ပြီလား”

“မအိပ်သေးဘူး မေမေ”

“မေမေ ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်”

ပြည်မင်းသျှင် ကုတင်ပေါ် မှောက်လိုက်သည်။ မှောက်ပြီး မေမေကိုကြည့်ကာ နားစွင့်လိုက်သည်။

“မိဝါက ဘယ်တော့ စေ့စပ်မလဲ မေးနေပြီ၊ သမီးတို့ သဘောကကော”

“စေ့စပ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာကို သိပ်ကွာခြားထားဖို့ မကောင်းဘူးဆို မေမေပဲ ပြောပြီးတော့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ဒါပေမယ့် သမီးအန်တီဝါက လောနေအယ် သူတို့လင်မယားက ပြင်သစ်သွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ ဒီမှာ သူတို့သားတစ်ယောက်ထဲကို ထားခဲ့ဖို့ အရေး စိတ်မချနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတော့ မေမေတို့မိသားစုလက်ထဲ အပ်ချင်ပြီ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ပြောလာတယ်”

ပြည်မင်းသျှင် ရယ်ချင်သွားသည်။ ကျောင်းစာနှင့် ပန်းချီ ညွှာကလွဲ၍ ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားသောသူကိုများ ယုံကြည်စိတ်ချချင်နေရသလား။

“မောင်တမ်းတကတော့ လိမ္မာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိဘအုပ်ထိန်းမှု ကင်းလွတ်သွားတဲ့ အခါမျိုးမှာ အိမ်ထောင်ရှင် အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုတဲ့တာဝန်ကို ယူထားလိုက်ရင် သူ့ဘဝဟာ ပျက်စီး ခြီးလမ်းစ မရှိတော့ဘူး၊ တိုးတက်သွားဖို့ပဲရှိမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်လေ”

ပြည်မင်းသျှင်စိတ်ကျဉ်းကျပ်သွားသည်။ အိမ်ထောင်ရေး

ဆိုသည်မှာ လွတ်လပ်မှုကို နောင်ဖွဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်နေပါလား။

“အဲဒါ အန်တီတီတို့ မှားတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မီးနဲ့လက်ထပ်လိုက်ရင် ကိုကိုတမ်းတ ပိုအိပ်လှုပ်သွားမှာပေါ့။ ကိုကိုတမ်းတက စဉ်းစားဉာဏ် အမျှော်အမြင်ရှိပြီးသာ လူတစ်ယောက်ပါ အမှားအယွင်းဆိုတာဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး မေမေရာ”

ပြည်မင်းသျှင် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေး။ စောစောက မေနှင့် မေမေ ရင်ဖွင့်သံကို ကြားရသောအခါ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ်ကုန်ခမ်းသွားလေသည်။ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လျှင် သျှင်နောက်ဆံထုံးပါရမှာ ကျိန်းသေသည်။

“ကိုကိုတမ်းတနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ်”

“သမီးက ဖောင်တမ်းတကို ချစ်တတ်ဦးစားပေးတတ်လား”

ပြီလား”

“နားလည်မှုရှိတာပါ မေမေ”

မေမေအကြည့်ကို ပြည်မင်းသျှင် မလုံမလဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ မေမေ ပြည်မင်းသျှင်၏အတွင်းစိတ်ကိုနားလည်သိရှိနေရသည်။

“နားလည်မှုရှိတယ် ဆိုတာတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်”

အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်တာလည်း အရေးကြီးတယ်နော် အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်တာလည်း အရေးကြီးတယ်နော် အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်တာလည်း အရေးကြီးတယ်နော်

အောင်တမ်းတကို ချစ်တတ်အောင်ကြိုးစားဦး”

ပြည်မင်းသျှင် ခေါင်းငုံ့ထားလျက် ညိတ်လိုက်သည်။

ကိုကိုအချစ်ကို ယုံကြည်စွာလက်ခံနိုင်သဖြင့် သူ့အဖြေပေး

သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်နိုင်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

အချစ်သည် လူ့ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အရေးကြီးသော

အစိတ်အပိုင်းမဟုတ်ဘူးဟု ယူဆကာ အချစ်ကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်

သပ်စရာမလိုဟု ယခုထက်ထိ ခံယူထားဆဲ။

အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို လူသားတိုင်း၏တာဝန်ဝတ္တရားတစ်

ခုအနေဖြင့် သူ့ခံယူခဲ့မိသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပြီးမှ ယခုပြန်လည်

သွားဝလာရသည်။

အချစ်သည် လူ့ဘဝလမ်းကြောင်းများကို ရှုပ်ထွေးပေ့လီ

သွားအောင် ပြောင်းလွဲသွေဖည်သွားအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသော

အားတစ်မျိုးနှင့် စိတ္တဇနာမ်ပါလား။

“အချစ်သာ ရှိလာရင် သမီးနားလည်မှုထက်မီတဲ့ သည်းခံ

မှုတွေဖြစ်ပြီး သစ္စာထားခြင်းတွေကိုပါ ခံယူနိုင်စွမ်းရှိလာနိုင်မယ်။

အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်တတ်ချင် ကိုင်း အိပ်တော့ ည ဘယ်အချိန် နှိုး

အခုမလဲ”

“မနှိုးပေးနဲ့ မေမေ မီးနိုးတဲ့အချိန် မီးထမယ်။ မနိုးရင်

အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်တာလည်း အရေးကြီးတယ်နော်

“အေး အေး ဝအောင် အိပ် အိပ်ရေးဝမှ ခေါင်းကြည့်

လင်မှာ”

“ဟုတ်”

ပြည်မင်းသျှင် လှဲအိပ်ချလိုက်ပြီးမှ

“ဪ မေမေ”

အပေါက်ဝသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော မိခင်က သမင်လည်

ပြန်ကြည့်ကာ

“ဘာလဲ”

“ကို ဖုန်းဆက်ရင် မီးထို ကိုးနာရီ လာကြိုဖို့ ပြောဖူး
မေမေ”

“အေး အေး သူမအားဘူးဆိုရင် အိမ်က ကားကိုပဲ စီမံ
ပေးထားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်”

မေမေထွက်သွားပြီး တံခါးကို ဆွဲပိတ်ပေးသွားသည်။
ခေါင်းချလျှင် ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်တတ်သော သူမ
တွက် ထူးခြားစွာဖြင့် တော်ရုံနှင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ
သည်။

သူ့အတွေးအိမ်ထဲ၌

ရွှေကိန္နရီလည်း ပါသည်။ ရည်းစားတစ်ယောက်သေ
တစ်ယောက်ကို ပြောင်းချစ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

နောက် နွယ်မင်းသျှင်

ညီမလေးနှင့် တွဲလျက်တွေ့ရသော ယောက်ျားလေးများ
သည် တစ်ခါတွေ့ တစ်ယောက် ဖြစ်နေတတ်သည်။

ပြည်မင်းသျှင်က မေးကြည့်သောအခါ

“သူငယ်ချင်းပါ မမကြီးရာ”ဟု ဖြေတတ်သည်။

ထိုစကားကို အမှန်ပင် ယူဆခဲ့သည်။

ကိုစကားအရ နွယ်လေးက သိပ်ပေါ်ပြူးလာဖြစ်ချင်တယ်။

သူ့အလှနဲ့တင် ပေါ်ပြူးလာဖြစ်ပြီးသားပါ။ သူ့ကိုတွေ့မြင်လိုက်တဲ့
ယောက်ျားမှန်သမျှ ဥမ္မာဒန္တိမြင်သလို ရူးသွပ်သွားတာမျိုးကို လို
ဆင်လောက်အောင်တော့ ရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခုခေတ် ယောက်ျား
လေးတွေက သိပ်မင်းကြီးမျိုး ပုံပြင်မဆန်တတ်ကြတော့ဘူး။ ဒါပေ
မယ့် နွယ်လေးက သူ့စိတ်ကိုကော သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း
ရှိတယ် ပူစရာမလိုပါဘူး။

ပြည်မင်းသျှင်သည် လူ့လောကကြီးကို အဆက်အသွယ်

ဖြစ်နေသော လူသား ဖြစ်နေပါလား။ ကိုယ့်မိသားစုအကြောင်း
အောင် ကိုယ် မသိပါလားဟု တွေးမိလိုက်သည်။ နောက်...

အခန်း(၁၀)-

“ကိုရေ ပြည်မင်းသျှင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်းအဲဒါ... ပိုင်အိုင်တီမှာပေါ့လေ၊ ညှိစိမ့်တဲ့ သူ့ဖွေးနေ့ ဆွမ်းကျွေးသွားချင်တယ် ကို လိုက်ပို့ပေးမလား”

ပြည်မင်းသျှင် စာမေးပွဲပြီးနောက်နေ့ အိပ်မက်ရှင်မှာတော့ နေ့လုံးလုပ်အားပေးမည်ဟု အာမေဏန္တခံပြီးကာမှ ကားပေါ်ရောက်တော့ ကိုအား တောင်းပန်ရသည်။

“ကို ပရက်တီကယ် ရှိတယ်၊ ညီမ သွားချင်ရင် ပိုထေးမယ်၊ အဲဒီကနေ တက္ကစီနဲ့ပဲ အိပ်မက်ရှင်ကို သွားလိုက်ပေါ့၊ ကျောင်းကိစ္စပြတ်တာနဲ့ ညီမကို အိပ်မက်ရှင်မှာ လာကြိုမယ်”

“အိုကေ”

တို့ကို နှစ်ခါ မပြောရ။

ပြည်မင်းသျှင် တို့ကို ဖခင် ဆန်သော အစ်ကို ဆန်သော သားကားတစ်ဦး အနေဖြင့် ချစ်ခင်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ကို”

“ကျေးဇူးဆိုတဲ့ စကားဟာ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ မရှိသင့်တော့ပဲ ပြည်မင်းသျှင် နောက်ကို ကိုကို ကျေးဇူးစကားမျိုး မပြောနဲ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရဲ့”

“ချစ်သူနှစ်ဦးကို စိမ်းကားသွားစေတဲ့ စကား ဖြစ်နေလို့ကွာ”

“ဪ ဒီလိုလား ဒီလိုဆို ပြည်မင်းသျှင်နောက်ကို မပြောသတိထားလိုက်မယ်”

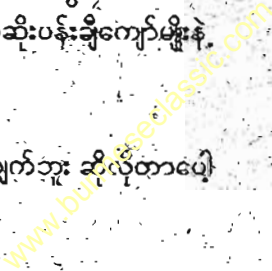
“ညီမက အရမ်းဖြူစင်တယ် ဒါကြောင့် ကိုတ စိုးရိမ်တာ”

“ဟင် ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲ”

“အဖြူရောင် ဆိုတော့ အစွန်းအထင်း လွယ်တယ်လေ၊ အရောင်ဆိုးကျွမ်းကျင်တဲ့ မနုဿမုဆိုးပန်းချီကျော်မျိုးနဲ့ စိုးရိမ်တာပါ”

ပြည်မင်းသျှင် ပြုံးချင်သွားသည်။

“ဒါကိုကပဲ ပြည်မင်းသျှင်ကို မရင်ကျက်ဘူး ဆိုလိုတာပေါ့”

လေးကို ပြည်မင်းသျှင်ဆိုတာ ကို တစ်ဦးတည်း ခြယ်ပူန်းထားလို့ အသတ်ဝင်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ဦးပါ ကို”

“ညီမ တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ ကို”

“ကိုတို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင်လား ညီမရယ်”

“ဪ ညကတောင် မေမေက အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးသေးတယ်”

ဖြစ်ရမည်။ ပြည်မင်းသျှင် ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးသောစကားကို ကိုနှင့်တွေ့ပါလျှင်ပြောရန်သတိရသင့်ပါလျက် က အစဖော်မှ သတိရသည့်အဖြစ်မျိုး မဖြစ်သင့်။

ပြည်မင်းသျှင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရသည်

“ဟုတ်လား ကို မေမေက အန်တီကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီ တယ်”

“ဟုတ်တယ် ပြင်သစ်သွားကြမလို့ဆို”

“အင်း ဖေဖေအစ်ကိုက ဟိုမှာ အထည်စတ်ရုံ ထောင်ထားပြီးပြီ ဒီဇိုင်းပညာရှင် လိုချင်တယ်၊ ကိုကိုတောင် ခေါ်နေတာ”

“ဟင် ကိုက သွားမလို့လား”

“မသွားပါဘူး၊ အလည်အပတ်က လွဲရင် ကို ဘယ်နိုင်သလဲ မှ မသွားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက ကိုတို့အတွက် ဟိုမှာ ခြံ

ထုပ်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် မြေစမ်းခရမ်းပျိုး ဆိုလို့ ထွက်သွားနှင့်မယ် ပြောတာ”

ပြည်မင်းသျှင် အနုပညာသမားများ၏ဝိညာဉ်ကိုတော့ သိပါ။ အနုပညာရှင်တို့သည် ဝမ်းစာထက် မိမိ၏လက်ရာ ပညာတတ္တာတည့်မှုကို လိုလားကြသူများ ဖြစ်သည်။ အမှန်ဆို ကိုများသည် ကိုတစ်ဆက် စားမတုန်အောင် ထားနိုင်ပြီးသား သူက တင်းတိမ်ရောင်ရဲခြင်း မရှိကြသေး။ ကိုအတွက် ကိုချီးတားများ ကမ္ဘာပြန်အောင် ဖြန့်ဖြူးချင်သော ဆန္ဒ ရှိနေပါသည်။

“ကိုသာ ပန်းချီနဲ့ပဲ အသက်မွေးဝယ်ဆိုရင် ဆရာဝန် မရင် ကောင်းမှာနော်”

“ကိုအတွက် ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိခဲ့တာပန်းချီဝါသနာကတော့ ကိုရဲ့ ဝိညာဉ်လိုဖြစ်နေခဲ့တာ”

“ကို ရှေ့လမ်းရောက်ရင် ကွေ့လိုက်တော့ သုံး လေးခြံဆိုင်ရင် ရောက်ပြီ၊ ရှေ့က ကားတွေနဲ့ပိတ်နေပါလား၊ ရပ်လိုက်တာ ပြည်မင်းသျှင် လျှောက်သွားလိုက်မယ်”

“ညီမကလည်းကွာ ဖွဲ့လမ်းရှိတယ် ဆိုရင်လည်း သားသားအားဝတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုက ပြည်မင်းသျှင်၏အဝတ်အစားမသစ်လွင်မတောက်တည့်မှုကို မကျေနပ်စွာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ရပါတယ်၊ ပြည်မင်းသည် အကြောင်း ညှိစိန်တို့မိ-
စုကလည်း သိပြီးသား ညှိစိန်တို့ မိသားစုကလည်း လက်ဝတ်ဝတ်
စားနေအဝတ်အစား ကားကို တွေးစားမဟုတ်ဘူးကိုလို့ လူကို
တာ"

"ညီမကတော့လေ ဖြစ်မယ့် အပြောတော့လည်း ပီ-
လေးနဲ့ ဘေးပစ်ပါလားကွာ သွားပြီနော်"

"ဟုတ်"

ပြည်မင်းသည် ကားတံခါးကိုတွန်းပိတ်ပေးလိုက်သည်
က ကားကို နောက်ဆုတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ပြည်မင်းသည် ကားနစ်စီး လွတ်တယ် ဆိုရုံသာ ရှေး
ဆော လမ်းတျဉ်းဝယ် တစ်ဘက်တကားများ တန်းစီရပ်ထား
တစ်စီးသွားရုံသာ ခိုတော့သည်ဖြစ်ရာ ပြည်မင်းသည် မနည်း
လျားပြီး သွားရသည်။

ထိုစဉ် ကားတစ်စီးက ဟွန်းပေးပြီး ပြည်မင်းသည်ကို
ခိုင်းသည်။ တစ်စီးကိုတော့ ပြီးအောင် ကျော်ဖြတ်လိုက်သည်
ညှိစိန်တို့ခြံဝ ရောက်မည်ပေါ့။

"ဟင်"

ပြည်မင်းသည်၏ ဘေးလွယ်အိတ်ကြိုးက အကင်း
ကျော်စသာ ကားမုန်နှင့် ချိတ်မိသွားသည်။

"အိ"

အရိုန် မပြင်းသဖြင့် တော်သေးသည်။ အားရေကြိုးတစ်
ချောင်း ပြတ်သွားရုံသာ ချီသည်။

"ခင်ဗျား နားပင်းနေသလား"

ပြည်မင်းသည်က ကားခေါင်းခန်းမှ ခေါင်းပြုထွက်လာ
သော ယောက်ျားမျက်နှာကိုကြည့်ကာ အံ့သြသွားသည်။

အသားမဖြူမညို ထူထဲသောမျက်နှာ ဖူးရှုသော သိမ်းဂုဏ်
မျက်လုံးနှင့် ပေါ်လွင် လှပသော နှုတ်၊ နောက် ပီရိုဂျီး မထူမပါး
နှုတ်ခမ်း၊ ထောင့်မကျစာကျ မေးစေ့မျိုးနှင့် ယောက်ျားတစ်ဦးကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

"ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားနား
ပင်းနေတာမဲဖြစ်မှာပါ။ ခင်ဗျားအိတ် ဖြတ်သွားပြီနော် ကျွန်ုပ် ပြန်
အစားဝယ်ပေးမယ် ခင်ဗျား နာမည်ဖြော ဘယ်မှာနေသလဲ"

ပြည်မင်းသည် ဆွံ့အ နေမိသည်။

ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲပေါ်လာသည်က ဆွံ့အနေသော
မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ် ယောက်ျားမျိုးက ချစ်နိုင်မလဲ
ဟု။

"တပါလေ ခင်ဗျားရုပ်မျိုးက ရှားဝါထယ်၊ ခင်ဗျားကို ရှာ
တွေ့ဖို့ လွယ်ကူမှာပါ။ ကျုပ် မနက်ပြန် ခင်ဗျားအတွက် အိတ်တစ်
လုံး အစားပို့ပေးလိုက်မယ်"

ဖူးရှုသော မျက်ဝန်းဖြင့် အထန်ကြာ စိတ်ကြည့်ပြီးမှ

“နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောပြီး ကားမောင်း ထွက်သွားလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင် ထိုလူ့ကား ဂျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ငေးမောကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကိုနှင့်ဆန်ကျင်ဘက်မှ ကိုရိုသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို ပြည်မင်းသျှင် တွေ့ဖူးလိုက်လေပြီ။

ရုပ်ချောသောယောက်ျားနှစ်ယောက်အနက် ကိုမျက်နှာတို့ မြင်ရသည်မှာ အေးချမ်းမှုမျိုးခံစားရပြီး စောစောကလူမျက်နှာကို မြင်ရသည်မှာ ပူလောင်မှုမျိုးလား။ လှုပ်ရှားမှုမျိုးလား နိုးကြားတက်ကြွလာမှုမျိုးလား အမည်ကွဲပြားနားလည်နိုင်စွမ်းမရှိသော စားမှုတစ်ရပ်တော့ ခံစားလိုက်ရသည်။

မြင်ကွင်းမှ ကားပျောက်ကွယ်သွားမှ ညှိစိမ့်ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်ရင်ထဲ လှုပ်ရှားနေသည်။ ပူလောင်သလို စားမှုနှင့်အတူ ညှိစိမ့်တို့အိမ် ဆွမ်းကျွေးအပြီးတွင် အိမ်သို့ တစ်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ညက ကိုပုံကြမ်းဆွဲထားသော ကိန္နရီကိန္နရာပုံ ပန်းချီထားကို စတင်ရေးဆွဲရန် စဉ်းစားလိုက်မိလေသည်။

ကိုက မအားသဖြင့် ပုံကြမ်းသာ ဆွဲထားနိုင်သည်။ အားလုံးကို ပြည်မင်းသျှင်ကသာ အစ အဆုံး ဆွဲရမည်။

သဘောရှိလေသည်။

“ကိန္နရီမျက်နှာကို ကိုဆွဲမယ်နော် ညီမချန်ထားခဲ့” ဟု ကိုမှာထားခဲ့သေးသည်။

“သမီးကြီးရေ ဖုန်းလာတယ်”

တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး မေမေက သမ်းအသံပြုလိုက်မှ အိပ်မက်ရှင်သို့ သွားရန် သတိရလိုက်လေသည်။ ကိုနှင့်ပတ်သက်လျှင် အလေးမထားမှုတွေက သိပ်ကို များပြားနေလေပြီ။

“ကို စိတ်ဆိုးရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ ပြည်မင်းသျှင် ညှိစိမ့်တို့အလှူက ပြီးပြီးခြင်း ပန်းချီဆွဲချင်ဇောနဲ့ အိမ်ကို တန်းပြန်သာခဲ့မိတယ်”

“ရပါတယ် ပြန်ရောက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကိုက စိတ်ပူလို့ ဆက်တာပါ။ ညှိစိမ့်တို့အိမ်မှာပဲလားလို့ ညှိစိမ့်တို့အိမ်ဆီလည်း တို့ လာကြိုမလို့ပါ”

“ကို မအားရင် မလာခဲ့နဲ့နော် ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီပဲဆွဲချင်လို့”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီပန်းချီကားပြီးရင် အလှဆုံးနာမည်ဆစ်ခဲပေးပြီး အိပ်မက်ရှင်မှာ ပြထားရမယ်။ ရောင်းရန် မဟုတ်ပါ။ ချီတဲ့စာတန်း ကပ်ရမှာပဲ”

ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီကားကို စိတ်ကူးနှင့် အငြိုးသက်ခြယ် ပန်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရား ဘုရား”

မြည်မင်းသျှင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

နှုတ်မှယောင်၍ ဘုရားတလိုက်မိသည်။

“ဟင်္ဂ ညီမ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုကထံမှ ပျာပျာသလဲ စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်သည့် အသံကြောင့် မြည်မင်းသျှင် သတိပြန်ဝင်သွားသည်။

“ဘာမှမတုတ်ပါဘူး ကို ခေါင်းထဲ မိုက်ကန်ဖြစ်သွားလို့ပါ။ ညက ဟစ်နေနိုးပြီး အိပ်မရလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ဆေးခန်း သွားမလား ကို ဘုရား လိုက်ဖို့ မေးမယ်လေ”

“နေ နေ ရတယ် တို့ နွားနို့ပူပူလေး သောက်ပြီး အိပ်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“ဒါဖြင့် နား နား ကို ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

ချစ်သူအပေါ် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အလိုလိုက်လွန်းသော ကို မျက်နှာကို ကိန္နရာနေရာ၌ အစားထိုးမမြင်မိဘဲ မိမိဘေးလွယ်အိတ်ကြိုးတိုဖြတ်သွားသော သူစိမ်း၏ မျက်နှာက ဘာကြောင့် အစားထိုးဝင်ရောက်မြင်ယောင်မိရသနည်း။

မြည်မင်းသျှင် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဘုရားတလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇာယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ချလိုက်ပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ဝင် တန်းတက်ခဲ့လေသည်။

မိမိ တစ်ခုခုတွေ့ စဉ်းစားပြီး လုပ်သင့်လေသည်။

ဤဖုန်းချီကားပြီးသွားသောအခါ ကိန္နရာနေရာ၌ ‘ကို’ နာမတုတ်ပါက ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပွားနိုင်သည်

အခန်း(၁၁)

ပြည်မင်းသျှင်ထံသို့ ပုံစံတူ သားရေဘေးလွယ်အိတ်
လုံး ရောက်လာသည်။

“လူတစ်ယောက် လာပို့ပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

“ဘယ်သူလဲလို့ မမေးလိုက်ဘူးလား ဒေါ်ဒေါ်စိန်”

“မေးလိုက်သားပဲ”

“အိတ်အလျှော်လာပေးတာ သူသိပါတယ်လို့ပြောပြီး
ချင်းပဲ ထွက်သွားတယ်”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ”

“အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ၊ ဒရိုင်ဘာ

တယ်။ ဆရာပေးခိုင်းလိုက်တာလို့ ပြောသွားတယ်”

“ဘယ်လိုပြောသွားတာလဲ”

ပြည်မင်းသျှင် အိမ်သို့လွယ်အိတ်ကိုရောက်အောင်လာပို့
နိုင်သည်ဆိုကတည်းက ပြည်မင်းသျှင်မှန်း သူသိပြီးသား ဖြစ်မည်
ဟု ယူဆလိုက်သည်။

“ပြည်မင်းသျှင် နို့ပါသလား၊ ကျွန်တော်ဆရာက အိတ်
အလျှော်လာပေးခိုင်းပါတယ်လို့ ပြောပေးတာပေါ့”

“ဪ”

“မနေ့က ကြီးပြတ်လာတဲ့ အိတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်းပါ။ ကားနဲ့ငြိပြီးကြီးပြတ်သွားလို့
ပါ”

ပြည်မင်းသျှင် ဒေါ်စိန်၏စူးစမ်းသောမျက်လုံးခက်ကို မခံ
နိုင်သဖြင့် အိတ်ကိုယူကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

ပေပေနှင့်မေမေ မရှိသဖြင့် တော်သေးသည်။ စူးစမ်းမည့်
မျက်လုံးအစုံများနှင့် ကင်းလွတ်သွားသည်။

ပြည်မင်းသျှင် အိတ်ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ပုံစံ
တည်း တစ်ရောင်တည်း အိတ်ကို တွေ့ရသည်။

အိတ်ကို ဖော်ဖြတ်ကာ အတွင်းအိတ်များကိုလည်း ဖြုတ်
ကြည့်သည်။ ဘာမှမတွေ့။

စာတစ်စောင်တလေများ ပါလာမလားဟု သူ မျှော်လင့်

နေမိသလား။ ဘာအတွက် မျှော်လင့်ရမှာလဲ။
ဒါဟာ ကိုအပေါ် ဇောက်ပြန်မှုတစ်ခု မဟုတ်ဘူးလား။
အိတ်ကို ဘိဒိုပေါ်တင်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်း

ခဲ့သည်။

ဝုတ် ဝုတ်

ဖေဖေတို့အလစ် တိုးပွားက နေ့ခါးထစ်ကို ခိုးထက်ကာ

သူ့အားကြိုဆိုလေသည်။

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းခေါ်သံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ပြည်မင်း

သျှင် ဖုန်းစင်သို့ဖြေးသွားကာ ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟဲလို”

“ပြည်မင်းသျှင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အိတ်က ထပ်တူညီပါတယ်နော်”

“ဟင် ရှင်”

“ကျုပ်ကို ဘယ်သူလဲလို့ သိချင်နေတာလား၊ ပြည်မင်းသျှင်

သိချင်ရင် ပြောပြရမှာပေါ့”

“အင်း သိချင်တယ်”

ပြည်မင်းသျှင် အမှန်အတိုင်းပင် ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်သည်။

“အရမ်း သိချင်တာပဲလား”

သူ ပြည်မင်းသျှင်ကို တျီစယ်နေတာလား။

“သိချင်ရင် ခင်ဗျားဖာသာခင်ဗျားကြိုးစားပေတော့ ကျုပ်
ခင်ဗျားအနားမှာ အရိပ်ကလေးတစ်ရိပ်နဲ့ အပြဲ ရှိနေမယ်လေ”

“ဖွင့်ပြောရင် ပြီးရော”

“ဒါက ကျုပ်အကျင့်လေး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သိချင်တယ်၊
ခင်ဗျားကို တစ်ရက်အတွင်း သိအောင်ကြိုးစားတယ်။ ခင်ဗျားလည်း

သိချင်ရင် ကြိုးစားလေ၊ တစ်လအတွင်းပေါ့ ဟုတ်လား၊ မိန်းကသား
ပေးတော့ အချိန်နည်းနည်းတော့ ပေးရတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပဲ ပြည်မင်း

သျှင် ကျုပ်တွေ့ဖူးသမျှမိန်းမတွေဆီမှာ မပြုမပြင်နဲ့ ဖြုစင်တဲ့ ခင်

ဇမုက်နှာမျိုးလို့လှတင်ိန်းမရယ်လို့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ကိုပဲ မြင်

လေသေးတယ်”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အရိပ်ကလေးအဖြစ် စတင်မွေးဖွားလာတဲ့ လူ

တစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါတော့၊ ဒါစနော် ဘိုင့် ပြည်မင်းသျှင်”

တယ်လီဖုန်း ချသွားလေသည်။

တိတ် တိတ်နှင့် နားအူလာမှ တယ်လီဖုန်းကို ချရန် သတိ

မထားဘဲ ဖုန်းခွက်ချလိုက်မိလေသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်မတက်ချင်သေးသဖြင့် မြဲထဲသို့ ဆင်း

သွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ညှိစိမ့်ရောက်လာသည်။ မနေ့ကဆောက်

ဆဲရေးတစ်ခု၌ စင်လုပ်ရန် တိုင်ပင်ထားသည့်ကိစ္စကို အကောင်

အထည်ဖော်ဖို့များ ညှိစိမ့် ရောက်လာလေသလား။

“ညှိစိမ့် ကျုပ် ဒီမှာ”

မြတ်ခင်းပြင်၌ရှိနေသောဒန်းကလေး၌ထိုင်နေသော မြတ်ခင်းသျှင်ထံ ညှိစိမ့်ရောက်လာပြီး ဘေး၌ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆို ဘာကိတ်”

“ရှင်ပဲ ပုံစံဆွဲတဲ့ဆီထည့်ဆိုလို့ ကျုပ်က မိုးကောင်းကင်ကုမ္ပဏီမှာ ပြောထားပြီးပြီ”

“ရှင်ကော”

“ကျုပ်လည်း အတူတူပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့သွားတွေ့ကြမလဲ”

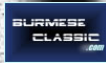
“ရှင် အားသလား၊ အားရင် အခုပဲသွားတွေ့မယ်လေ။ ပြည်မင်းသျှင် အိပ်မက်ရှင်ကို ရုတ်တရက် မေ့လျော့ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ရှင်ကိုတောင် မေ့လျော့မှ ကိုနှင့် တိုင်ပင်ရန်ကိုကော မိဘများ၏ဆန္ဒကိုမေးဖို့ရန်ကိစ္စ အမှန်တကယ် မေ့လျော့ကာ ထွက်ခဲ့မိသည်။

လမ်းရောက်မှ သတိရသည်။

“အယ် ကျုပ်မိဘတွေဆီနဲ့ ကျုပ် မမေးရသေးဘူး”

“ဘုရားရေ မနေ့က တစ်နေ့လုံးရယ်၊ ညကရယ် ရှင်လုပ်နေလို့လဲ”

“ကျုပ်ပန်းချီဆွဲရင်း အိပ်ပျော်သွားလို့ မေ့သွားတာပဲ”

“ရှင်ကတော့လေ ကျုပ်လိုသူငယ်ချင်းပဲ ရှင်ဒုက္ခကိုခံစားနိုင်မယ်၊ နောက် တမ်းတလိုပုဂ္ဂိုလ်မို့ပဲ ရှင်ဒုက္ခကို ခံစားနိုင်မယ်”

“ကျုပ် ဒုက္ခက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးပါဘူးနော်”

“ရှင် ထင်သလား၊ ရှင်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုဟာ ရှင်ကို ခုခံကြတဲ့သူတွေရဲ့ ဒုက္ခပဲပေါ့”

ပြည်မင်းသျှင် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ မေ့တတ်ခြင်းက ရောဂါတစ်ခုလိုဖြစ်နေပြီလား။

“ဒီလိုဆို မိုးကောင်းကင်ကို သွားတွေဦးမှာလား”

“တွေ့လိုက်ကြတာပေါ့၊ အဂ္ဂက မှာထားပြီးပြီပဲ”

“အဂ္ဂ ဆိုတာ”

“အဂ္ဂဆိုတာ မိုးကောင်းကင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးပဲ၊ ကျုပ်တို့စစ်မင်းကွဲမောင်တော်တယ် ဆိုပါတော့၊ မောင်ဆိုပေမယ့် လေးလသောက်ပဲ ငယ်တော့ သူငယ်ချင်းလိုပဲ”

“ဒါဖြင့် အလုပ်ရမှာ သေချာမှာပေါ့”

“မသေချာဘဲ ဖြစ်မလား ရှင်ကသာ...”

“ကျုပ်ပန်းချီတားတွေပဲဆွဲပြီး အိပ်မက်ရှင်အပြင်အခြားတွေတင်နေရင်လည်း စီးပွားရေးကောင်းနေတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ ဗိသုကာပညာကိုလည်း အသုံးချချင်သေးတယ်”

“ဒါကြောင့် ပြောတာ တတ်ထားတဲ့ပညာတွေ မှီဖက်မအောင် အဆုံးချဖို့ကလည်း လိုသေးတယ်လေ၊ ရှင်အခက်အခဲ

ရှိတော့လည်း ကျုပ် ဝိုင်းကုမှာပေါ့၊ ဝင်လုပ်လိုက်စမ်းပါ”

“ရှေးချိန်လိုဆိုရင်တော့ ကျွန် မလုပ်ချင်ဘူး လိုအပ်တဲ့ ရှိလာရင် ကျုပ် လာဆွဲပေးမယ်၊ လစဉ်ပုံမှန်လစာလည်း မပေးဘူး”

ညိုစိမ့်က စိတ်မရှည်တော့သည့်အလား

“အဲဒါ ဒါရိုက်တာနဲ့တွေ့တော့ ရှင်ဘာသာရှင် တောင်တော့ ပြည်မင်းသျှင် ကျုပ်ကို ဘာမှ မထောင်းဆိုနဲ့နားငြိမ်းပြည်မင်းသျှင် မိမိအများကို သတိပြုမိသွားကာ လျှာလစ်လှုပ်လို့ကြီးမှ ချက်ချင်းမျက်နှာတည်ကာ . . .

“ကျုပ်က ရှင်ကို တိုင်ပင်တဲ့ဥစ္စာကို”

“အေးပါ ရှင်ဆန္ဒကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ တင်ပြနေ့နိဗ္ဗိပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ သူတို့ပခန့်ရင် ကျုပ်အပြစ် မဟုတ်နော်၊ သူတို့က ကျုပ်ဆန္ဒကို မလိုက်လျောရင်တော့ ကျုပ်လေ့ဘူး”

“ပြောကြည့်ပါ”

ပြည်မင်းသျှင် တကယ်ပဲ ပြောကြည့်သည်။

“ပုံဆွဲလို့ လိုတဲ့အခါ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပါ ဒီမှာပဲ လာမယ်၊ ပုံဆွဲခပ် ပေး၊ လစာပေးဘူး၊ ထိုချင်တဲ့မှာ ကျွန်မ ဆွဲစိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေရမယ်၊ ကျန် ကုဇွန်ကို စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း

နှောင်ဖွဲ့ခြင်းမျိုးကိုတော့ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး”

ဒါရိုက်တာလူကြီးက မျက်မှန်ကို နှာခေါင်းပေါ် လျှော့ချ

ပြီး ပြည်မင်းသျှင်အား မျက်လုံးအပြုသားနှင့် ကြည့်သည်။

“ဦးလေး မလိုက်လျောနိုင်ဘူးလား၊ မလိုက်လျောနိုင်ရင် မလုပ်ရုံဘဲ ပြန်တော့မယ်”

လူကြီးက ကမန်းကတန်းထကာ

“နေ နေပါဦး ကလေးမ”

ပြည်မင်းသျှင် ရပ်ကာ စောင့်ဆိုင်းလိုက်သည်။

“ပြည်မင်းသျှင် နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လက်ခံပါတယ်”

“ဟင်”

“သူငွေက ညိုစိမ့်နဲ့ ပြည်မင်းသျှင် အလုပ် လာလျှောက်ရင် လက်ခံထားဖို့ မှာထားပါတယ်”

“ဒါဖြင့်”

“ပြည်မင်းသျှင် ဆန္ဒကိုလည်း သူငွေကို ထပ်ပြုလိုက်ပါမယ်”

“ဒီလိုဆို ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်လ်”

ညှိစိမ့်နှင့်အတူ ပြန်လာရင်း လမ်း၌ ပြည်မင်းသျှင် မနေနိုင်သဖြင့်

“ရှင်မောင်ကို ရှင်က ပိုင်လှချည်လား”

“ပိုင်ဆို အဂ္ဂက ကျုပ်နဲ့နို့စို့ဘက်လေ အဂ္ဂအမေက သူ့ကို မွေးမွေးခြင်း ဆုံးသွားတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်အမေက သူ့ကို နို့တိုဇာ ခဲ့ရတာ ကျုပ်က သူ့ကို ညှာတာပြီး နို့ပေးစို့ခဲ့ရတာကို ညှာတာ ထောက်ထားတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ကျုပ်အပေါ်ဆို သူက သိပ်ကောင်းတယ်”

“အြော်”

“ရှင် တစ်ခါမှလည်း ပြောသံမကြားပါဘူး”

“မကြားဆို သူက ဆယ်တန်းနှစ်ကတည်းက အမေရိကား ထွက်သွားတာ ပြန်ရောက်တာ နှစ်နှစ်ပဲ ရှိဦးမယ် ထင်တယ်၊ ငါ့ ကောင်းကင်အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေတော့ ကျုပ်နဲ့ သိပ် မတွေ့ပြန်ကြဘူး၊ တလောကမှ အလုပ်အားသွားပြီဆိုပြီး လာလည်ရင်း ကျုပ်နဲ့ဆက်စပ်မိတာ”

“သူက ရှင်ကို အလေးထားသားပဲနော်”

“သူက သိရခက်တယ် ရှင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ပေးမနေပါနဲ့၊ မိုးကောင်းကင်မှာ အလုပ်လုပ်မှတော့မှ နဲ့တွေ့ရဦးမှာပါ”

ပြည်မင်းသျှင် အိမ်ရောက်သည်အထိ ညှိစိမ့်ကပို့ထောင့်

ပြန်သွားလေသည်။

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကိုကား ဝင်လာသဖြင့် မြည်မင်းသျှင် ရပ်စောင့်ကာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“ကို ဘယ်ကလည်လာတာလဲ”

“ဝရမ်းပြေးကို လာဖမ်းတာလေ”

ကိုက ပြုံးပြီးပြောသည်။

စိတ်ဆိုးခြင်းကို တစ်ခါမှ မတွေ့ရ။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းနှင့် သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိသော ကိုကိုကြည့်ကာ...

“အတော်ပဲ ပြည်မင်းသျှင် ကိုကို ဖုန်းဆက်တော့မလို့”

နှစ်ဦးသားယှဉ်လျက် အိမ်ထဲ ဝင်လာကြသည်။ နည်းခန်း၌ ဖေဖေကော မေမေပါ ပြန်ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်၍ ပြည်မင်းသျှင် စမ်းသာသွားလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင် တစ်ခါတည်း ပြောစရာရှိသည်များကိုပြောဆိုက်ရုံသာရှိတော့သည်။

“လာ မောင်တမ်းတ ထိုင်”

“အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီဆီတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက လာဆွေဦးမယ် ပြောနေတယ်၊ ရောက်လာပြီးပြီလား”

“ဖုန်းဆက်တယ် ညမှ လာမယ်တဲ့ သားရဲ့”

ဖေဖေနှင့်မေမေသည် ကိုအား သားအရင်းနှင့်မခြား ချစ်ခင်လေသည်။ ကိုနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အကောင်းချည်းပဲမြင်လေ

သည့်။ ပြည်မင်းသျှင်နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင်တောင်မှ ပြည်မင်းသျှင် မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ။

“ဖေဖေတို့ကို မီးပြောစရာ ရှိတယ်”

“ဘာလဲသမီး ပြောလေ။”

ပြည်မင်းသျှင် မိုးကောင်းကင်၌ ပုံစံရေးဆွဲမည့်ကိစ္စ ပြော ပြုလိုက်သည်။

ကိုမျက်နှာဖျက်သွားသည်။ သို့သော် တာဒဂီသာဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကိုပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။ ကို သဘောမထူ တာ မိမိ အာများပြောမိလိုက်လေသလဲဟု ပြည်မင်းသျှင် တွေးကြည့် လိုက်သည်။ အပြေမရ။

“အတတ်ပညာ ဆိုတာကတော့ အသုံးချနိုင်လေ အတတ် လေပေါ့ သမီးကြီး။ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်ရှင် တိုးတက်လာအောင် လုပ်ရမယ့်တာဝန်က မောင်တမ်းက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ သမီးမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ် ဆိုတာလည်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထား ခဲ့”

“ဟုတ် ဒါကြောင့် ပုံစံဆွဲဖို့ လိုတဲ့အခါစိတ်ဆွဲပေးမယ်လို့ မြေခဲစာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး။ သားသဘောကကော”

မေမေက ကိုဆန္ဒကို ခံမူလိုက်သည်။ ကိုသည် တစ်စုံတစ် ခုကို ဖုံးကွယ်လိတ်ပုံရသည်။ ကိုမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ထူးကဲစွာ

ရေးအကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိနေသည်။ သို့သော် စိတ်ကိုထိန်းချုပ် နိုင်သော စွမ်းအားရှိသူပီပီ...။

“အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီ သဘောတူရင် ပြီးတာပါပဲ။ ညီမ မှာသာ ဦးဆောင်နိုင်တဲ့စွမ်းအားရှိမယ်ဆိုရင် သူ့အတွက် အောင် လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မတည်ပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိပါတယ်”

ပြည်မင်းသျှင် ကိုစကားမဆုံးခင်ကတည်းက ခေါင်းကိုအ လိုလိုခါပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

လူအများစုကို အုပ်ချုပ်ရမည့် အလုပ်ထက် စိတ်စင်ပန်း စိတ်ရွှပ်ရသည့်အလုပ် ဘာရှိဦးမှာလဲ။

လွတ်လပ်စွာပင် ပန်းချီထားများနှင့် စကားပြော တိုးတက် သည်ထက် တိုးတက်အောင်ပန်တီး လူတွေ့၏အတ္ထုတ္တကို လေ့လာ။ သဘာဝအလှများကိုရှာဖွေရင်း နေရသည့်အေးချမ်းမှုကိုသာ ပြည် မင်းသျှင် လိုချင်သည်။

“ပြည်မင်းသျှင် မလုပ်ချင်ဘူး”

“သိပါတယ်လေ ဒါကြောင့် ပြောတာပါ။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် လောက်တော့ သည်းခံလိုက်ပါဦးလေ။ တကယ်လို့ ကျောင်းပြီးသွား ရှိ အိပ်မက်ရှင်ကို ကုမ္ပဏီထူထောင်လိုက်မယ်။ အဲဒီအခါ ဆေးကု လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ ညီမတ ပုံဆွဲရုံဆွဲ၊ ပန်းချီအနုပညာပြခန်းမှာ ကြီးကြပ်ပြီး ပန်းချီဆွဲရုံလောက်ပဲလုပ်ပေးရင် လုံလောက်ပါပြီ။ ဒီ

ကြားထဲ လေ့လာရုံသဘောနဲ့ မိုးကောင်းကင်တစ်ခုထဲ မဟုတ်ဘဲ အခြားဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေကိုပါလေ့လာကြည့်စေချင်တယ်

ကိုက ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပင် ရှင်းပြလေသည်။ မေမေက “သိပ်လည်း လောဘ မကြီးကြစေချင်ဘူး။ သားကလည်း ဆရာဝန် လုပ်၊ သမီးကလည်း ဗိသုကာလုပ်ပြီး အားလပ်ချိန်မှာ ပန်းချီဆွဲ အပန်းဖြေပြီး ပန်းချီကားကို အိပ်မက်ရှင်မှာ တင်စွဲစာ တင် လုံလောက်ပါပြီ။ စိတ်ပန်း လှပန်းရမယ့် အလုပ်တွေ သိပ်မထင် ချဲ့စေချင်ဘူး။ သမီးကြီးက စိတ်ရှုပ်ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် မောင်တမ်းတ မင်းက ခြေလှမ်းကျဲကျဲ လှမ်း သွားနိုင်ပေမယ့် မင်းညီမက လိုက်နိုင်မယ့် အလားအလာ မရှိဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာပဲ။ ခုပါပဲ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပန်းချီကားကို နားနာ နေနေဆွဲပြီး အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းအနားယူတာမျိုးပဲလုပ်စေချင်တာ ပါ။ ခု ပုံစံဆွဲမယ်ဆိုလို့ သူ့ဆန္ဒ ဖြည့်ပေးချင်တာပါ”

ကိုရှင်းမြခြင်းကို ဖေဖေကောမေမေကောသဘောပေါင်း သွားသည်။

“သူ့ကြောင့်တော့ မင်း သိပ်အပင်ပန်းမခံနဲ့ မောင်ထက် တစ် ဘက် မင်းညီမက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်တာ မျိုး မဟုတ်လား။ တော်ကြာ မင်းပဲ ခေါင်းတစ်လုံးနဲ့ ရေအိုး ထောင့် ငါးလုံးရွက်ရသလို ဖြစ်နေမယ်”

ဖေဖေတို့က ပြည်မင်းသျှင်ကို ကြီးမားသော တာဝန်များ ခန့်မယူနိုင်ဘူးဟု ဘာကြောင့်များတစ်ထပ်ချတွက်နေရတာပါလိမ့်။

ပြည်မင်းသျှင်ကကော တာဝန်ကြီးကြီးယူနိုင်သလား။ ကုမ္ပဏီ သူငယ်တွေက အဖြစ် ဟန်ကြီးပန်ကြီးနှင့် လူများရွှေစကားပြော လူ များရွှေ သွားလာနေချင်သလား။

“ပြည်မင်းသျှင် မေ့သွားမှာ မိုးလို့သာ မိုးကောင်းကင်မှာ ခင်လုပ်တာပါ”

“မိုးကောင်းကင်မှမဟုတ်ဘူး အခြားဆောက်လုပ်ရေးတွေ ဆလည်း ရတာပဲ ကိုရှာပေးပါမယ်”

ပြည်မင်းသျှင် ယခုမှကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းသဘောပေါက် ခြောက်သည်။

“ကိုကိုတမ်းတကမိုးကောင်းကင်မှာမလုပ်စေချင်တာလား” ကိုမျက်နှာပြင်၌ရှိသော လျှို့ဝှက်မှုအရေးအကြောင်းကို ပြည်မင်းသျှင် ဖတ်မိလိုက်လေပြီ။

“မိုးကောင်းကင်သူငွေက လူပွေလူရွပ် အဖြစ် နာမည် ကြီးတာ ကြားမိသလိုလိုရှိလို့ ညီမအတွက် စိုးရိမ်မိတာပါ။ အခြား ဆောက်လုပ်ရေးမှာ ကို ရှာပေးနိုင်ပါတယ်”

မေမေက အံ့အားသင့်သွားပြီး “ဪ ဒီလိုလား ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဝင်မလုပ်နဲ့တော့”

“ဘာဆိုလို့လဲ ပြည်မင်းသျှင် သူငွေနဲ့လည်း မတွေ့ဖူး”

ပါဘူး။ ဒါရိုက်တာနဲ့တွေ့ပြီး ပြည်မင်းသျှင်တောင်းတဲ့ အခွင့်အ
ရေးတောင် လိုက်လျောပြီးပြီပဲ။ သူ့ဟာသူ ရှုပ်တာ ပြည်မင်းသျှင်
နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူးထင်တယ်။”

ပြည်မင်းသျှင် လုပ်ချင်လာပြီ ဆိုလျှင် လုပ်ရမှ ကျေနပ်
တတ်သည်ကို သိထားပုံရသောစ ဖေဖေကပင်လျှင်...။

“ပုံဆွဲချင်ရင် ချက်ချင်းဆွဲစေရမယ် ခုပဲ ဖေဖေသူငယ်ချင်း
တွေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးမယ်လေ”

ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ညစ်သွားသည်။

ဖေဖေကပါ ပြည်မင်းသျှင်ဘက်က မရှိတော့ ဘယ်သူက
များ ပြည်မင်းသျှင်ဘက်က ရပ်တည်ပေးနိုင်မည်နည်း။

“မသွားအပ်တဲ့အရပ်ဆိုရင် မသွားတာဘဲ ကောင်းပါတယ်
သမီးရယ်”

ပြည်မင်းသျှင်ဟာ လူတစ်ယောက်၏ ဆွဲဆောင်မှုနောက်
သို့ လွယ်လင့်တကူပါနိုင်မည့် မိန်းမတစ်ယောက်မှ မဟုတ်စေဘဲ

“ဖေဖေမေမေတို့ သဘောပဲလေ မီးကိုယ်မီးမှပပိုင်ဘဲ
ဖေဖေမေမေတို့ပဲ ပိုင်ခဲ့တယ်။ နောင်မကြာခင် ကိုကိုက ပိုင်ဦးမှာ
ပြည်မင်းသျှင် ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်
လား”

ပြောပြောဆိုဆို ပြည်မင်းသျှင် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး
အဖော်ထပ်သို့ တန်းတက်ခဲ့လေသည်။

ဘာတွေပြောဆိုပြီးကျန်ခဲ့ကြသည်ကို ပြည်မင်းသျှင် မသိ
ချင်။ သိရန်လည်း မကြိုးစားတော့။

ပထမဦးဆုံး အကြိမ် မိမိသဘောနှင့် မိမိ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သောအလုပ်ကိုမှ ကန့်ကွက်ကြသည်ဆိုတော့...။

လူ့လောကကြီး၌လူဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်မှမရှိလျှင်
သူဖြစ်ရကျိုးနပ်နိုင်ပါတော့မလား။

ဒေါက် ဒေါက်

“သမီးကြီး တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ပြည်မင်းသျှင် လုံးဝ ဖွင့်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

အနီး(၁၂)

“ညှိစိမ့်လား ကျုပ်ပါ”
ပြည်မင်းသျှင် မကျေနပ်စိတ်ကို ညှိစိမ့်အား ဖုန်းဆက်ပြီး
ရင်ဖွင့်လိုက်သည်။

“အေး ရှင်ဘယ်လိုလဲ မိုးကောင်းကင်မှာ မလုပ်တော့ဘူး
ဆို”

“ဘယ်သူ ပြောသလဲ”

“အန်တီ”

“ဘယ်တုန်းတလည်း”

“ဒီလို မနေ့က ကျုပ် မိုးကောင်းကင်ကို သွားမလို့ ရှင်

ဆင်ခေါ်ရမလားလို့ ဖုန်းဆက်တော့ အန်တီနဲ့တိုးတယ်။ လာမခေါ်
နဲ့သမီး ပြည်မင်းသျှင် မိုးကောင်းကင်မှာ အလုပ် လုပ်တော့မှာမ
ဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ သူ့နီးတော့ ပြန်ဆက်ပါလိမ့်မယ် ပြောလို့
ဆွင့်ဖုန်း ခေါ်ခေါ်နေတာ။ ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မနေ့က ကောင်းဘိ
အောင်းရက်နဲ့”

“ကျုပ်ကို ဖေဖေ မေမေကော ကိုကပါ သဘောမတူကြဘူး
လေ”

“ဟေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပြည်မင်းသျှင် ပြောသင့်မပြောသင့်ချိန်ဆလိုက်သည်။ ညှိ
စိမ့်ကို သူ့မောင် မကောင်းကြောင်း ပြောလိုက်လျှင် မိမိမိဘတွေ
အပေါ်စိတ်ဆိုးသွားနိုင်သည်။ ပြောလို့ဖြစ်မည် မဟုတ်။

“ကျုပ်ရဲ့ အိပ်ချိန်စားချိန် မမှန်တော့ အလုပ်အပေါ်မှာ
လေးစားစားမှာ စိုးလို့တဲ့လေ”

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ရှင်ဘွဲ့ရတော့မှာပဲ မှတ်လား”

“ကောင်းပြီလေ့ကိုယ်အခုပဲထွက်ခဲ့မယ် ရှင်လာမခေါ်နဲ့”

“ဘယ်ကို ထွက်ခဲ့မှာလဲ”

“မိုးကောင်းကင်ကိုလေ”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘယ်သူတိုက်တွန်းချက်မှမပါတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လွတ်လပ်တဲ့
ပြန်ချက်ကို ကျုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ချင်တယ်။ ဖုန်းက ရာရှိတယ်တဲ့

လာ။”

“အင်း ရွှေတယ် ငွေဆောင်ကမ်းခြေသစ်မှာ ဟိုတယ် တို့ ချဲ့ဖို့ အတွက် မှီခိုလို့နေတယ်လို့ အဂ္ဂ ပြောတယ်”

“ကောင်းပြီ ကျုပ် အခုပဲ ထွက်လာခဲ့မယ်”

မြည်မင်းသျှင် အဝတ်အစားကို အထူးတလည်လဲစရာ လို့ ကော်လံပါသော မိန်းမဝတ်စပီ ရုပ်ရောင်စုံအနုလေးနှင့် လိုက်ဖက်ညီသော အရောင်ရင့် မာစရိုက်လုံချည်ချောလေးများကို သာဝတ်တတ်သည်။ ဆံပင်ကလဲ လုံးဝပုံစံမပြောင်းလဲ တိုက်ကပ်ထား ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘီးကိုတစ်ချက်နှစ်ချက်သပ်လိုက်ရုံနှင့်ဖြိုးသွားသည်။

အပြန် အိပ်မက်ရှင်ကိုဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လွယ်နေကျ အိတ်ကလည်း ကြိုးပြတ်နေသဖြင့် အစားပေးထားသော အိတ်သစ်ကိုသာ ယူ၍ ပစ္စည်းများ ပြောင်းထည့်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်စိန် မီး အပြင်သွားဦးမယ်”

“ဘယ်တိုလဲ အကြီးမ”

“ကိစ္စရှိလို့”

“ဘယ်အချိန် ပြန်လာမှာလဲ”

“အတိအကျမပြောတတ်ဘူး”

“ဘာမှ စားမသွားတော့ဘူးလား”

“ဟင်အင်း”

အစားသောက်ကို အဓိကထားတတ်တာကိုကပဲ

မင်းသျှင်တို့ စိတ်မချချင်စရာဖြစ်နေသလားမပြောတတ်။ ကကတစ်စီး လှမ်းတားပြီး မိုးကောင်းကင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

မိုးကောင်းကင်ရွေ့ ရောက်မှ ညှိစိမ့်ကလည်း ရောက်မသာသေးသဖြင့် မြူသာနာကြုံရသည်။ မနေ့ကတွေ့ဆုံသော ဒါရိုက်တာ၏ နာမည်ကို မမေးမိလိုက်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခု၌ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တွေ အများကြီး ရှိမည်။ ဒါရိုက်တာနှင့်တွေ့မည်ဟု ပြောလိုရ ညှိမ့်မည်မထုတ်။ ညှိစိမ့်ကိုလည်း စောင့်မနေချင်...

ထို့ကြောင့် စုစမ်းနေရိတ်စဉ်

“ဦးအဂ္ဂနဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“ချိန်းထားသလား”

မိုးကောင်းကင်၌ သိသော နာမည်တစ်လုံးကို ပြောလိုက်မိခြင်းသည် မိမိ၏ အမှားပေလား။

“ချိန်းမထားဘူး ဒါပေမယ့် တွေ့မှဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို ဒဏ်နော် ကျွန်တော်တို့ လှမ်းပေးလိုက်ပါမယ်”

ကြီးကျယ်ခန်းနား ထည်ဝါနေလိုက်တာ။ မြည်မင်းသျှင်သည် ခံစိတ်ကို မွေးလိုက်ရသည်။ နေပါစေဦး အဂ္ဂဆိုသူကိုတွေ့ပြီး အလုပ်လုပ်သင့် မလုပ်သင့်ကို စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်တော့မည်။

“အမည်လေး တဆိတ်လောက်”

“ပြည်မင်းသျှင်”

ဘာမှ မကြာလိုက်သော်လည်း စောင့်ဆိုင်းခြင်းအလုပ်ကို စိတ်မရှည်တတ်သော ပြည်မင်းသျှင်အတွက် အချိန်တွေကြာလွန်းလှသည်။ အဂ္ဂ ဆိုသော သူသည် တော်တော် ကိန်းခန်းကြီးပါလားဟု ပြည်မင်းသျှင် တွေးလိုက်စဉ်

“အစ်မ လာနိုင်ပါတယ်တဲ့”

“သူ့အခန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“ဓာတ်လှေကားစီးဆွားပါ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာပါ”

“ဪ ညှိစိမ့်လာရင် တျန်မ ရောက်နေပြီဆိုတာ ပြောလိုက်ပါ”

ပြည်မင်းသျှင် ဂိတ်ကို ပြန်မှာခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားနှင့် တက်ခဲ့လေသည်။ ဆယ်နစ်ထပ်မြင့်သော အဆောက်အဦးတစ်ခုလုံးသည် မိုးတောင်းကင်ကုမ္ပဏီ တဲ့လား။

ညှိစိမ့်နှင့်ရွယ်တူဆိုရင် မိမိနှင့် ရွယ်တူလူတစ်ယောက်က ကြီးကျယ်ခန်းနားသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်နေနိုင်သည် တဲ့လား။

အပေါ်ဆုံးထပ် အရောက်တွင် ဓာတ်လှေကားအဝမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက

“ကြွပါခင်ဗျာ”

ဟု ပွေ့ချီမတတ် ဂရုစိုက်မှုမရှိဖြင့် ပြည်မင်းသျှင်ကို ကြို

ဆိုသည်။ ဟန်ပန်ကြီးမှုကို ရွံ့မုန်းသော ပြည်မင်းသျှင်အတွက် စိတ်ရှုပ်ပြီး

“ကျွန်မ ဘယ်သွားမှာလဲ သိလို့လား”

“သူ့ငွေရှုံးခန်းကိုပါ”

“ဪ”

ပြည်မင်းသျှင်သည် ရှည်ရှည်ထေးထေး မေးမနေတော့ပဲ ဝန်ထမ်းနောက်ကလိုက်သွားလေသည်။ တူညီဝတ်စုံများနှင့်ဖွဲ့စည်းဖွဲ့စနစ်တကျရှိသော မိုးကောင်းကင်နှင့် ပြည်မင်းသျှင် လိုက်ဖက်ညီလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ ရုံးခန်းရှေ့တွင် အတွင်းရေးမှူးက ကြိုသည်။ အတွင်းရေးမှူးခန်းကို ရောက်ပြီးမှ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းခိုင်းပြီး Inter calledနှင့်

“သူ့ငွေ ဧည့်သည်ရောက်ပါပြီ”

“လွတ်လိုက်ပါ ဒီဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတုန်း ဘယ်သူ့ဆက်သွယ်မှုမှ ငါ မလိုချင်ဘူး သဘောပေါက်တယ်နော်”

“ဟုတ်တဲ့ သူ့ငွေ”

ကြီးကျယ်လိုက်တာ ပကာသနလွှမ်းနေတာကို စည်းကမ်းနှင့် ချစ်ကိုင်တာလား။

မိမိသည် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးအတွက်အရေးပါသောလူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ ကိုပြောတာတွေ မှန်နေပြီလား။

“ဝင်သွားပါရှင်”

လှဝေသော ကျွန်းကန်တစ်ခုခုကို အသားအသား
တွန်းပေးသဖြင့် ပြည်မင်းသျှင် ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ဟင်္သာ တူသော အာဓေဇိတ်သံဝင် ပြည်မင်းသျှင် နှစ်
ထွက်သွားလေသည်။ အကြောင်းမှာ ခန်းနှားလွန်းသော ပြင်
ထားမှုထက် သူငွေစားပွဲ၏ နောက်ကျောနံရံ၌ ရှိနေသော ကိ
ကိန္နရာပုံ ပန်းချီကားချပ်ကြီးက ခန်းလုံးပြည့်မျှ သက်ဝင်လှမ်း
နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပန်းချီကားကို မြင်ပြီးမှ ဆုံလည်ကလားထိုင်မှ ထလာ
မိမိထံပါး လျှောက်လာကာ ကြိုဆိုလက်ကမ်းလိုက်သူကြောင့် ပြည်
မင်းသျှင် ရင်ခန်းသံမြန်ဆန်လာသည်။ ပန်းချီကားပေါ်ရောက်
သော အခါအကြည့်ကို ရုတ်သိမ်းလိုက်ပြီး ထိုလူကို ကြည့်ထင်
သည်။

“သူ့”

ညိုစိမ်းမွှေးနေ သွမ်းကျွေးနေက တွေ့ဆုံလိုက်သော
သူဟာ အင်္ဂုဇာလား။

သူ့ ကမ်းလာသောလက်ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းရမ်းလိုက်

“ဒါ မြန်မာပြည်လေ ဦးအင်္ဂု မလိုပါဘူး”

အင်္ဂု ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးက ကြောက်စရာထောင်
သည်။ တို့လို မဟုတ်။ ကိုအပြုံးက အေးချမ်းသည်။ အင်္ဂုအပြုံး

ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည်။ လျှို့ဝှက်မှုနိုင်သည်။ ကျားငစဉ်း
လဲအပြုံးမျိုးလား။ ပြည်မင်းသျှင် ဗူးပိုက်ကာ အပြေရှာလိုက်သည်။
အပြုံးနှင့်အတူ တန်းလန်းဖြစ်နေသောလက်ကိုရုတ်သိမ်း
ဆိုက်ပြီး

“ထိုင်ပါ ပြည်မင်းသျှင် ကျွန်ပေးထားတာက အချိန် တစ်
သ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ငါ့လေးရက်ပြောက်နေမှာ ကျုပ်ကို မိသွား
တဲ့အတွက် ကျုပ် ရှုံးပြီ။ ဒီအတွက် ခင်ဗျား တောင်းဆိုမှုတွေကို
ကျုပ် လိုက်လျော့ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

ဟုတ်ပါပြီ။ အင်္ဂုဟာ မိန်းမတွေကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်း
နဲ့သည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာနေပြီ။

“ကျွန်မ မထိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကျုပ်ကို ကြောက်နေ
သယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့အပြုအမူအပြောအဆိုတွေဟာ တမ်းတ
နေတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်တောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်
သူ့ညီတဲ့အချက်ကတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ ရှိနေလိမ့်မယ်”

“ရှင်က ကိုအကြောင်း သိနေတယ်”

“သူ့အကြောင်းသိနေတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားအကြောင်း
စိမ်းရင်း သူ့အကြောင်းက နောက်ဆက်တွဲ ကပ်ငြိလာတာ”

“ရှင်က ကျွန်မအကြောင်း ဘာဖြစ်လို့ သိချင်သေးလဲ”
ပြည်မင်းသျှင် မေးမိတာမှားသွားလေပြီ။ အင်္ဂုက မထိတ

ထိပြုံးဆိုက်သည်။

“ဒီအဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပဲ စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့ဗျာ။ ဘုရားကို မြင်မြင်ချင်း ကျုပ် စိတ်စင်စားသွားတဲ့အတွက်ပေါ့ဗျာ။”

“ကိုင်း ထိုင်ပါဦး ညှိစိမ့်ကိုလည်း စောင့်ရင်းပေါ့”

“ညှိစိမ့်လာမှာလည်း ရှင် ဆီတယ်”

“ဘိတာပေါ့ ညှိစိမ့်ဆီကနေ ခင်ဗျားအကြောင်းတွေသိတာ ညှိစိမ့်နဲ့ ကျုပ်ကနို့နို့ဘက်ဆိုတော့ တစ်ယောက်မနေဘဲတော့ ယောက် သိနေတယ်”

ပြည်မင်းသျှင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူပေးထားသောလွှာအိတ်ကို စားဖွဲ့ပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ညှိစိမ့်ကလည်း ဘာမှ မပြောဘူး”

“မမြောဘူးဆိုတာကလည်း ကျုပ်စိတ်ဓာတ်ကို သူ သိလို့ဖြစ်မယ်”

“အာစိတ်ဓာတ်လဲ တော်ပြီ ကျွန်မအာစကထော့ ဝိုးတော့ ကင်ရဲ့ ဝါသုကာအလုပ်ကို လက်ခံမလားလို့ စဉ်းစားပြီး လာခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အခု မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ထင်သားပဲ ကျုပ်ကျိမြင်ရင် ပြည်မင်းသျှင် လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးလို့”

“ဘာဖြစ်လို့ ထင်ရတာလဲ”

“ကျုပ်ကို ပြည်မင်းသျှင်ကြောက်နေပုံရတယ်။ ဒါပေါ့ဗျာ။”

ပန်းသတင်းလေညှင်းဆောင်တယ်။ ပီတုန်းလိပ်ပြာတွေရဲ့ သတင်းတို့ ပန်းတွေက ဆောင်ကျဉ်းကြပေမပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် ရှုပ်ထွေးတဲ့ အကြောင်း ခင်ဗျားကြားသိပြီးရောပေါ့”

“တုတ်တယ်”

“မိဘတွေနဲ့ ချစ်သူ စိတ်ပူမယ်ဆိုလည်းပူစရာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက သိပ်ကို ပြုစင်လွန်းတာကိုး”

ပြည်မင်းသျှင်အတွက် အဂ္ဂနှင့် တွေ့မှ စဉ်းစားစရာ တွေးတောစရာတွေ များလွန်းလှလေပြီ။

အဂ္ဂသည် ဘယ်လိုလူလဲ

ပြည်မင်းသျှင်လိုသာ သာမန်ခပ်ရိုးရိုးခပ်နံနံ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားရတာလဲ။

“ခက်တာက ခင်ဗျားက ရွှေကိန္နရီရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို ယောင်းမလောင်းလည်း ဖြစ်နေတယ်။ နောက် နွယ်မင်းသျှင်ရဲ့ အိပ်မက်ပန်းချီ ဖြစ်နေတယ်”

“ဟင် ရှင်နဲ့ သူတို့က”

ပြည်မင်းသျှင် အလန်တကြား ထရပ်လိုက်မိလေသည်။ တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူပါလား။

ထိုကြောက်စရာကောင်းသောလူကို မိမိဘာကြောင့် မကြောက်ဘဲ ရှင်ဆိုင်နေရသနည်း။ သူနှင့်အတူ ဆက်လက်နေထိုင်ဖို့ မသင့်တော်ဘူးဟု ဦးနှောက်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သော်လည်း စိတ်

ကမူ သူ့ထံမှ မိမိသိလိုသည်များရှိနေသည်ဟု ပြည်မင်းသျှင်
လှနေသည်။

“တွဲရုံလောက်ပါပဲ။ ကျုပ်ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်
ကျုပ်ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံပေးရအောင်ချစ်တဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်
ပေါ်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရွေးချယ်နေတာ”

“ရှင် ဒါ မိန်းမတလေးတွေကို အရွေးလုပ်တာလား”

“မလုပ်ပါဘူး။ သူတို့ကလည်း မင်းလိုမှ မဟုတ်တာ
ကိုလည်း သူတို့က ရွေးချယ်နေတဲ့သူတွေထက် တစ်ယောက်အ
နဲ့ပဲ မြင်မှာ သဘောထားကြမှာပါ”

“အချစ်ဆိုတာ တစားစရာမှ မဟုတ်တာ”

“ကစားစရာ မဟုတ်ပေမယ့် ရှာဖွေဆင့်တယ် ထင်တာ
အချစ် မရှိဘဲ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို လက်တွဲဖို့ဆိုတာ မဖြစ်
တဲ့ ကိစ္စပဲ။ ကဲပါလေ ဒါ ထားပါတော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကို တစ်
မယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဟင် ချစ်သူ ရည်းစား ရှိတဲ့ မိန်းမ
ဖောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားဖြေနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ပြည်မင်းသျှင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

ကိုကို ဘာကြောင့် သူ့ ချစ်ခဲ့သလဲ။

ပြည်မင်းသျှင် ကိန္နရီကိန္နရာ ချောင်းခြား၍ ကမ်းတစ်
စီမှ ဝိုင်းကျွန်းနေဟန် ပန်းချီတားချပ်ကြီးကို ဝေးကြည့်လိုက်
ပန်းချီတားက သက်ဝင်လွန်းလှသည်။ ရီဝေ မှုန်

သော မိုးညစ်လျှပ်စီးလျှပ်နွယ် လျှပ်ပန်း၏ အလတ်ကို အားပြုကာ
ကိန္နရီကိန္နရာမောင်နှံ၏ တမ်းတဟန်ကို ဖော်ကျူးထားသည့်မျက်
နှာ

“တင်”

ပြည်မင်းသျှင်ပန်းချီတားချပ်စီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ရင်
ခုန်သံသည် တိတ်ဆိတ်သော အခန်းအတွက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်နေသည်ထင်။

ကိန္နရာမျက်နှာစာ အဝူမျက်နှာ

ကိန္နရီ၏မျက်နှာက ပြည်မင်းသျှင်မျက်နှာ

ပြည်မင်းသျှင် ကြက်သေသေနေမိသည်။

“သိပ်အံ့ဩသွားသလား ပြည်မင်းသျှင် အမှန်တော့ ခင်
ဗျားကို ကျုပ် မမြင်ဖူးဘူး ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းချီမဆွဲတတ်
ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ပြင်သစ်မှာနေတုန်းက မြန်မာနိုင်ငံက ပန်း
ချီဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ ဒီမှာ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ပုံစံအတိုင်း
ကျုပ်ရဲ့အိပ်ယာဝင်ပုံပြင်ထဲက ကိန္နရီကိန္နရာကို တျှပ်ရှေ့မှာပဲ ရေး
ဆွဲခိုင်းတယ်။ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ကိန္နရီရဲ့မျက်နှာကိုလည်း ကျုပ်စိတ်
တိုင်းကျ ချယ်မှုန်းပေးတာ ခင်ဗျားနဲ့ တူနေတာ အံ့ဩဖို့မကောင်း
ဘူးလား”

အတွင်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြမှုကို ပြည်မင်းသျှင် စိတ်
လှုပ်ရှားစွာ နားထောင်နေမိသည်။

ပြည်မင်းသျှင် မဖြေတတ်၊

ပြည်မင်းသျှင်ကတော့ အစားအသောက်ကို ကိန်းကြီးခန်းကြီးနှင့် မစားချင်။ အစားအသောက်ကို အာဟာရ ဖြစ်ရုံ ကျန်းမာရေးနှင့်ညီညွတ်ရုံတုသာ မှတ်ယူ စားသောက်သည်။ လျှာကို အလိုမလိုက်သူဖြစ်သည်။

“ဒါတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ နားလည်အောင်လည်း မကြိုးစားဘူး”

“စောစောက ကျုပ်မေးထားတဲ့ အချစ်ဆိုတာကိုကော ခင်ဗျား ဘယ်လိုလက်ခံသလဲ”

“ခွင့်လွှတ်ခြင်း နားလည်ခြင်းတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ မေတ္တာတစ်မျိုးပဲ”

“ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းကော မပါဝင်ဘူးလား”

“ပါဝင်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ”

“ခင်ဗျား တမ်းတကို ဦးနှောက်နဲ့ ချစ်တာပါ။ နှလုံးသားနဲ့ မချစ်ပါဘူးဗျာ”

ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂကို ပြူးတူးပြုတ်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီလူနှင့်ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်တော့။ ညှိစိမ့်ကိုလည်း စောင့်မနေချင်း

“ပြန်မယ်”

“တကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ ထပ်မံ ထပ်မံ တွေ့ဆုံနေမှုတွေကို အမြဲ စောင့်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ခေါင်းထဲ ထည့်ထားလိုက်ပါဗျာ”

ပြည်မင်းသျှင် မည်သို့မှမတားဆီးနိုင်မိ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ဖြင့်သို့ ထွက်လိုက်သောအခါ ညှိစိမ့်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်း

“ဟင် ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မဝင်လာတာလဲ”

“သူ ပေးမဝင်လို့လေ”

ထိုစဉ် အဂ္ဂက ထွက်လာသည်။

“အတော်ပဲ ညှိစိမ့် ငါပန်းချီကား လက်ဆောင် ပေးစရာရှိ အိပ်မက်ရှင်ကို သွားရအောင်”

ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂကို မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ညှိစိမ့်က ပြည်မင်းသျှင်အား

“ငါ့မောင်ကို လျှော့ပေးနော်”

“တစ်ခွန်းဆိုင်ပဲ”

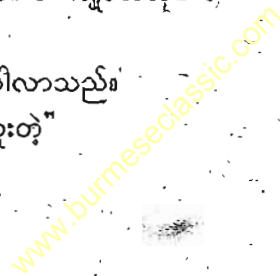
“ရှင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ရောင်းပေးပါကွယ်”

“အဲဒီမှာ လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါ ကျုပ်အလုပ် မထဲဘူး”

ပြည်မင်းသျှင်တို့နှင့်အတူ အဂ္ဂ ပါလာသည်။

“နှင့်သူငယ်ချင်းက မလုပ်တော့ဘူးတဲ့”

“မလုပ်တော့ အခြားလူ ရှာပေါ့”

“နင်ကတွေ့ လုပ်ပါ”

“အေးပါ”

ဓာတ်လှေကားထဲ သုံးယောက် ဝင်အရပ်တွင် ပြည်မင်း သျှင် သူ့အား ကြည့်မိသည်။ သူသည် မိမိအား သူ့မိုးကောင်းကင် တွင် အလုပ်လုပ်ရန် ဘာကြောင့်များ မဆွဲဆောင်သနည်း။

“ပြည်မင်းသျှင် ခင်ဗျားအတွက် မိုးကောင်းကင်က အမြဲ ကံခါးဖွင့်ထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မမေ့နဲ့ဦး”

“ကျွန်မ မေ့တတ်တယ် ခေါင်းထဲမှာဘာအာရုံမှထည့်သွင်း မထားတတ်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုလည်း ခေါင်းထဲထည့်ကာမ ကြိုက်ဘူး”

ပြည်မင်းသျှင် ထပ်မံ၍ ပြုစုတူးပြုတ် ကြည့်မိသည်။

“ညိုစိမ့် နှင့်သူငယ်ချင်းကို ကြည့်စမ်း အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာနဲ့ မတူဘူးလား တမ်းတ ဆိုတဲ့ လူက တော်တော် ကံကောင်းတယ်နော်” ၊

“အိပ်မက်ရှင်ရောက်ရင် နှင် တွေ့လိမ့်မယ်”

ပြည်မင်းသျှင် ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုသည် ရွှေကိန္နရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဂ္ဂကို ကျေနပ်ပုံမရ ချေ။

ကိုနှင့်အဂ္ဂတွေ့လျှင် တင်းတင်းမာမာအခြေအနေများဖြစ်

သွားမလား။

ပြည်မင်းသျှင် စိုးရိမ်သွားသည်။

‘အိပ်မက်ရှင်’သို့ လိုက်သွားလျှင် ကောင်းမလား။

“ရှင်လိုက်ခဲ့ပါ ပြည်မင်းသျှင်ရယ် အဂ္ဂမျက်နှာကို မကြည့်

နိုင်နော်၊ ကျုပ်မျက်နှာကိုတော့ ကြည့်သင့်တယ်”

ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂမျက်နှာကို မကြည့်ချင်တာ မဟုတ်။

ကြည့်ချင်သည်။

သို့သော် သူ့အားကြည့်မိလေလေ မိမိစိတ်ကိုမိမိ ဒုက္ခပေး

သံလေဖြစ်နေသောကြောင့် မကြည့်မိရန် ကြိုးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်

သည်။

“ညိုစိမ့် နှင် ကားပါလား”

“မပါဘူး ဒယ်ဒီ ပို့ပေးသွားတာ”

သူ့ကားနှင့်လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့သည်။

ပြည်မင်းသျှင်နှင့် ညိုစိမ့် သူ၏ လင်ခရူဇကား နောက်

နံ့၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ညိုစိမ့် မါသဖြင့် ညိုစိမ့်မောင်၏ကားကို စီးမိခြင်းသည်

ပြည်မင်းသျှင် ဘာအမှားများ ကျူးလွန်မိသလဲ ဆိုတာကို ပြည်မင်း

သျှင် တွေး၍ မရအောင်ဖြစ်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၃)

တမ်းတ မျက်လုံးအစုံပြုထွက်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသူသုံးဦးဟာ တရင်းတနီးနှင့် အတူတကွ ရောက်လာကြကြောင်း ထင်ရှားသည်။

“ကို ပန်းချီကားဝယ်မယ့်သူကို ခေါ်လာတယ်၊ ပြည်မင်း သျှင်တို့ ကော်မရှင်ခဲ ပေးရမယ်နော်”

ပြည်မင်းသျှင်သည် သူနှင့်တွေ့လျှင် ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ရှိုးသား အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။ ဒါကိုကပ် စိုးရိမ်စရာတမ်းတ ယူဆကာ ပြည်မင်းသျှင်အတွက် ရတက်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“ကို ညှိစိမ့်ကိုတော့ သိပြီးသား သူက ညှိစိမ့်အစ်ကို အတူတူ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

တမ်းတက ဒေါသစိတ်ကို မြိုသိပ်ကာ လူကြီးလူကောင်းပီဇာပင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဒါကို မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသော ဘီလူးက သူ့ဗီဇ ဖွင့်ပြလေပြီ။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား ကိုတမ်း”

“ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခါ ဆုံပြီးသားလေ၊ ခင်ဗျားညီ ခန္ဓကိန္နရီကို ခင်ဗျားအစ်ကိုအာဏာသုံးပြီး ကျုပ်အနားက ခေါ်ဆောင်သွားဖူးတယ်လေ”

တမ်းတ သည်းခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်

“ခင်ဗျား ပန်းချီကားဝယ်မလို့ လာတာလား ကျုပ်ကိုရန်ကြွေးခွင်းမလို့ လာတာလား၊ ရန်ကြွေးခွင်းမယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ခုခုကို ချိန်းရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ကို”

ပြည်မင်းသျှင်ထံမှတွေ့ရခဲ့သောထိတ်လန့်မှုတစ်ခုကို အမှတ်တရ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ပန်းချီကား ဝယ်မလို့ပါဗျာ”

“လာ အဂ္ဂ”

ညှိစိမ့်က အဂ္ဂကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ပြည်မင်းသျှင် ပြူးတူးကြောင်တောင်လေး သူ့အား ကြည့်ပြီး တောင်တာထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

တမ်းတမျက်နှာ၌ တွေ့ရခဲသောစိတ်ဆိုးမှုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ နဖူးကြောကြီးများထောင်ထကာ မျက်နှာကအနီရောင်ပြောင်နေသည်။

တမ်းတစိတ်ကို ချုပ်တီးလိုက်ပြီး ပြည်မင်းသျှင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့အား မဝံ့မရဲကြည့်နေသော ပြည်မင်းသျှင်မျက်နှာထဲ တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဒေါသစိတ်ကို လျှော့ပါးသွားလေသည်။

“ညီမ သူငယ်ချင်းပါတယ် လိုက်ပြလိုက်ပါ။”

တကယ်ကို သိုးငယ်လေးလို အပြစ်ကင်းစင်သော မိန်းမလေးဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့ အပြစ် မမြင်ရက်။ ပြည်မင်းသျှင်သည် တကယ် ဖြူစင်ရှာသည်။

“ကို ကျေနပ်ရဲ့လား”

“လောကဝတ် ရှိတယ် မဟုတ်လား ညှိစိမ့်မျက်နှာထဲ သေးတယ် သွား သွား ပြီးရင် သူတို့နဲ့ ပြန်လိုက်မသွားနဲ့”

“မလိုက်ပါဘူး။ ကိုနဲ့ပဲပြန်မှာ”

ပြည်မင်းသျှင် မျက်နှာကလေး ဝင်းပသွားပြီး ညှိစိမ့်

နောက် ပြေးလိုက်သွားသည်။

ပီတိ ကလေးလိုပါပဲ။ အဖြူရောင်က အရောင်ဆိုးရတာ လွယ်ကူကြောင်း သူ့သိနေတော့ ခက်သည်။

ကြည့် အဂ္ဂ ဆိုသောသူက ပြည်မင်းသျှင်ကိုကြည့်သော အကြည့်က မနိုးသား။ ပြည်မင်းသျှင်ကလည်း စိတ်ထဲရှိလျှင်ရှိသလို ထလုပ်တတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုး။ ကလေးဆန်သည်။ သူ့လုပ်ချင်ရာကို လုပ်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငဲ့ကွက်မကြည့်တတ်။

အဂ္ဂသည်လည်း ဖြစ်ချင်ရာကို ဖြစ်အောင် ဖန်တီးတတ်သော လူစားပင်။ လိုချင်တာကိုလည်း ရအောင် ယူမည့် လူစားမျိုးသည်ဖြစ်မည်ပုံ။

ယခုကြည့် ပြည်မင်းသျှင်၏ လက်ရာ ပန်းချီကား ခုနစ်ကားတင်ထားသည်။ ထိုခုနစ်ကားစလုံးကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ထိုမျှတကသေး။ သူ၏လက်ရာ ဒဿဘီလူးကမယ်သီတာကိုခိုးယူခန်းကို ဆုရပ်ဖော်ရေးဆွဲထားသောပန်းချီကားကိုမှဝယ်ယူလိုက်သေးသည်။

ဘယ်အချိန်ကများ ဆယ်လူလာနှင့် ဖုန်းဆက်လိုက်သည်လဲ။ အဂ္ဂ၏ မိုးကောင်းကင်မှ ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးသည် ကောင်တာသို့ ချောက်လာပြီး ငွေရှင်းကာ ပန်းချီကားများကို သယ်ယူသွားကြလေသည်။

အတွင်းရုံးခန်းမှ တမ်းတ အားလုံး မြင်နေရမည်ကို ပြည်မင်းသျှင် သိသလို အဂ္ဂကော သိမည်ပင်။

သို့သော် အဂ္ဂ၏အသွင်လက္ခဏာက တစ်လောကလုံး
ဂရုမစိုက်သည့် ပုံစံမျိုး။ ပြည်မင်းသျှင်ကိုသာ ဂရုတစိုက် ပြော
အလေးထားနေသည်။

“ပြည်မင်းသျှင် ခင်ဗျားရဲ့ကို ကို နှုတ်ဆက်သွားတဲ့
ကြောင်းပြောလိုက်ပါ။ သူက ပညာရှိလူကြီးလူတောင်းပီသစွာနေ
ပေမယ့် ကျွန်တော့ သူနဲ့ တွေ့ဆုံမှုကို မျှော်လင့်နေပါတယ်။
လည်း နောက်ဆက်တွဲလေးပြောလိုက်ပါဦး။”

ပြည်မင်းသျှင် မျက်လုံးတလေး စိုင်းသွားသည်။

တမ်းတ ထွက်တွေ့ရန် ကြံစည်လိုက်ပြီးမှ ရန်ဖြစ်တယ်
တာ ယောက်ျားအလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဖြေရှင်းဖို့နည်းလမ်းကောင်း
သာ အေးအေးဆေးဆေး ရင်ဆိုင်ဖို့ ချိန်းလိုက်ရုံသာရှိသည်။
ဖြေရှင်းရအောင်ဆိုတော့လည်း ဘာပြဿနာမှမရှိ။ မ
စားလုကြတာလည်းမဟုတ်။

ရွှေတိန္နရီကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖွင့်မေးကြည့်တော့
အဂ္ဂက သူ့ကို ပရိပိုဇ်မလုပ်သေးပါ။ မိတ်ဆွေအဆင့်ပါပဲဟု
သဖြင့် မိတ်ဆွေအဆင့် ဒီလိုတွဲသွားရသလားဟု ဆိုကာ ရွှေ
ကို ဒေါသတကြီး ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်ခဲ့ရသေးသည်။

ဒါကို အဂ္ဂကို လူယုတ်မာဟု ဆိုလို့ မရပေဘဲ။

ပြည်မင်းသျှင် သူ့အား ငေးကြည့်ကာ မျက်နှာငယ်ထဲ
နှင့်ဖြစ်နေလေသည်။

အဂ္ဂတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် ပြည်မင်းသျှင် သူ့အနီးသို့
ရောက်လာသည်။ သူ့အတွေးနယ်ကျဲနေမှုကို ပြည်မင်းသျှင် အကဲ
ခတ်နေသည်။

“ပြန်သွားကြပြီ မဟုတ်လား ညီမကို ခေါ်မသွားကြဘူး
လား။”

“ပြည်မင်းသျှင်က သူတို့ခေါ်တိုင်း လိုက်မှာမှ မဟုတ်တာ
ပြည်မင်းသျှင်ဘာသာ လာချင်လို့ လာတာ။”

“လာချင်အောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေမဲကိုး ကိုနဲ့
သူ ကတောက်ကဆဖြစ်မှာစိုးရိမ်လို့ လိုက်လာတာ မဟုတ်လား။”

ပြည်မင်းသျှင် ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့တာကို သူ့အထိတ်သိ
သည်။ သူ ဆတ်ကနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသော ပြည်မင်းသျှင်
ကြောင့်သူ ဒေါသလက်ကျန်များသည်လည်း အလိုလျောက် ကျေ
ပျက်သွားလေတော့သည်။

“မိုးကောင်းကင်မှာ ညီမအလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ
လား။”

“မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“အဂ္ဂကို မယုံကြည်လို့ပဲ။”

တမ်းတ ရင်ထဲကအလုံးကြီးကျဆင်းသွားလေတော့သည်။
ပြည်မင်းသျှင်သည် ဒေဝီပညာတတ် ခိန်းကလေးတစ်

ယောက်ပါ။ သိပ်နဲ့၊ သိပ်အ၊ သိပ်ရိုးလွန်းမည်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ဖြူစင်လွန်းသည်။

“ကို ပြည်မင်းသျှင် ဘာဝိုင်းလုပ်ပေးရမလဲ”
“မလိုပါဘူး။ ညီမ ပန်းချီကားဖိုးတွေ ယူလိုက်ဦး”
“ဟင့်အင်း မလိုချင်ဘူး”

တမ်းတ ပြည်မင်းသျှင်ကို ဖျတ်ကန်ကြည့်လိုက်သည်။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထုံးစံပေလဲ ဆိုင်အတွက် ကော်မရှင် ပြီးပြီပဲ”

“ညီမက မြန်မာပြည်မှာ Best Seller (အရောင်းရဆုံး) ချီးဆရာမလေး ဖြစ်သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို”
ဖျတ်ကန်လုံးဝိုင်းကလေးဖြင့် တကယ်ကို ချစ်စဖွယ် ထင်တစ်ယောက်လိုမေးလာသည်ကိုကပင်လျှင် တမ်းတ သည်သည် တတ်ချစ်နေခြင်းဖြစ်မည် ထင်မိသည်။

စုတ်တံတစ်ချောင်းနှင့် ခေါင်းကလေးကို အသာအရ ခေါက်ရင်း

“ဘာဖြစ်မှာလဲကွ အိပ်မက်ရှင်မှာ ခုနစ်ကားပဲ တစ်ကားပဲ။ ခုနစ်ကားစလုံး တစ်နေ့ထဲ ရောင်းလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ရောင်းအစွဲဆုံး ပန်းချီဆရာမလေး မဟာကထူးရှင်လေးလို့ ခေါ်ဆိုရမယ်”

“ဟင့်အင်း ပြည်မင်းသျှင် မလိုချင်ဘူး။ ပြည်မင်းသျှင်ဆို ပန်းချီမည်နဲ့ ဝယ်တာထက် ပန်းချီလက်ရာကိုသဘောကျလို့ ဝယ်တာကိုပဲ ပိုမြတ်နိုးတယ်”

“ဘာကြောင့်ပဲ ဝယ်ဝယ် အိပ်မက်ရှင်မှာ ပြည်မင်းသျှင်ရဲ့ ကားတွေ မရှိတော့တဲ့အတွက် အိမ်မှာရှိတဲ့လက်ကျန်ကားတွေ အသုံးမသတ်ပြီး တင်ဖို့ ကြိုးစားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ ဦးတမ်းတရယ် ကျွန်မ ပြည်မင်းသျှင် အပဲ အိမ်ပြန်ပြီး ဆွဲလိုက်ပါဦးမယ်”

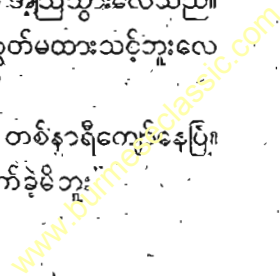
ပြည်မင်းသျှင်ကိုချစ်စိတ်ကပင်လျှင် အာရာရာကို ခွင့်လွှတ် စွမ်းရှိလေသည်ထင်ပါသည်။ တမ်းတ အိပ်မက်ရှင်မှာမှာရာရှိ တာတွေမှာကြားပြီး ပြည်မင်းသျှင်ကိုအိမ်သို့လိုက်ပို့ပေးလေသည်။
လမ်း၌

“ကို ပြည်မင်းသျှင် ဒီနေ့ ဘာမှမစားမိလိုက်ဘူး ဝိုက်အ နားဆာသာပြီ”

“ဗုဒ္ဓေါ”
တမ်းတ ဘုရားတလိုက်မိသည်အထိ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ညီမရယ် စိတ်ကိုဒီလောက်အထိလွှတ်မထားသင့်ဘူးလေ စိတ်ကို မနိုင်တဲ့သူဟာ ရူးသွားတတ်တယ်”

ကားနာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်နာရီကျော်နေပြီ။
“ကော်ဖီတစ်ခွက်တောင် မသောက်ခဲ့မိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေ့သွားလို့”

“ဆိုင်မှာ စားမလား အိမ်မှာပဲ စားမလား”

“အိမ်မှာပဲ ကိုပါ စားနော် ကိုလဲည်း နေ့လည်စာ မစား

သေးဘူး မဟုတ်လား”

“ကောင်းသားပဲ”

ပြည်မင်းသျှင် သူ့ကိုလိုက်လျောနေခြင်းဖြင့် အပြစ်ကို

ကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလားဟု တမ်းတ တွေးလိုက်မိလေသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ပြည်မင်းသျှင်၏မိခင် ရှိနေသည်။

“ညီမ မိဘတွေကို ညီမ လုပ်အားခငွေနဲ့ ကန်တော့လို့

နော်”

တမ်းတက ပြည်မင်းသျှင်ကို ချစ်သူထက် ညီမလေးတ

ယောက်လို့ပင် သဘောထားမှုက ပိုလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်က

“ဟုတ်” ဟု ကလေးတစ်ဦး၏ နာခံမှုမျိုးလည်း သူ့ချစ်

တတ်သည်။

ပြည်မင်းသျှင်မိခင်က

“ဒေါ်စိန်ကို ဘယ်သွားမယ်လို့ မပြောဘဲထွက်သွားလို့

မေ့က စိတ်ပူနေတာ သားဆီကိုဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့”

“ဗိုက်ဆာပြီ မေမေ”

“အတော်ပဲ ကြတ်သားကုန်းဘောင်ကြီးကြော်နဲ့ သမီးကြီး

အကြိုက် ဟင်းနုနွယ်ရွက်ကြော်ထားတယ်၊ သားကော တစ်ခါတည်း

စား သူ့ဟင်းနုဆို ခံတွင်းတွေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီတို့ဟင်းတွေ

နဲ့မှ ခံတွင်းတွေမှာ မစိန်ရေ ဟင်းအားလုံး ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပါ”

ပြည်မင်းသျှင်သည် ငွေထုပ်ကို မိခင်လက် သွားအပ်ခါနီး

သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေက ညနေမှ ပြန်လာမှာ”

“ပြန်လာတော့ ထပ်ကန်တော့ပေါ့”

ဝီဘီ ကလေးလိုပါပဲလား ပြည်မင်းသျှင်ရယ် ဟု တမ်းတ

တွေးကာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်က မိခင်လက်သို့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့်ထည့်

အားသော ငွေထုပ်ကို ထည့်လိုက်ပြီး

“မီး ပန်းချီကားတွေ ရောင်းရလို့ ကန်တော့တာ မေမေ”

“ဟင် အကုန်လုံးလား သမီးကြီးသုံးဖို့ ယူထားဦးလေ ဘယ်

လောက်လဲ”

“သိဘူး ကို ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်သိန်းလေးသောင်းခြောက်ထောင်”

ပြည်မင်းသျှင် မိခင်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ကန်တော့လို့

သည်။

မိခင်က မျက်ရည်လေး ဝေဝေလာခြင်းကို မကျဆင်းစေရန်

အားတင်းလိုက်ပြီး ဆုတောင်းပေးလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်ကတော့ ပြီးလျှင် ဆတ်ကနဲ ထကာထကာ စားခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး

“ဆာလှပြီ ဒေါ်ဒေါ်စိန် ဟယ် တိုးပွား နှင့်ဖို့မုန့်ဝယ်ဖို့ မေ့သွားပြီ ကိုကိုတမ်းတ တိုးပွားကြိုက်တဲ့ ကြက်သားဘိစာ ဝယ်ခဲ့ပေးဦးနော်”

“အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ လာ မောင်တမ်းတ”

ပြည်မင်းသျှင်မိခင်က ဦးဆောင် ခေါ်သဖြင့် တမ်းတ ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ပြည်မင်းသျှင်က ထမင်းဝင် စတင်စားနေလေပြီ။

ပြည်မင်းသျှင်မိခင်က သက်ပြင်းချပြီး

“သမီးကြီး မောင်တမ်းတကို စောင့်ဦးမှပေါ့၊ ဟင်းလျာ ဘာလေး ခူးခပ်ထည့်ပေးနော်”

ထိုစဉ် နွယ်မင်းသျှင် ရောက်လာသည်။

“မေ့ကြီး မီးလည်း တစ်ခါတည်း ဝင်စားမယ် ဆာပြီ ကိုကိုရောက်နေတာကိုး”

နွယ်မင်းသျှင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နှင့် တက်ကြွလန်းဆန်းစွာ လှနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ ထမင်းစားဝိုင်းတွင် နွယ်မင်းသျှင်လက် နွယ်မင်းသျှင်အသံတို့သာ ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး မြိုင်ဆိုင်သွားသည်။

“ကိုကို ဒါ မေမေလက်ရာ ဆိတ်သားခါးပတ် စားတယ် နော် ကိုကို နွယ်လေး ဦးချလိုက်တော့မယ်”

“ကိုကို ငါးခေါင်းဟင်းချိုလေး အအိပြေ သောက်လိုက်ပါနော်”

“အစိမ်းကြော်က ကော်ရည်နဲ့ ကြော်ထားတာ ပူပူ စားစားကောင်းတာ ကိုကိုရဲ့”

“ငါးပယ်ချည်သုတ်လေး အအိပြေ ထည့်စားပါဦး ကိုကိုစားပါဟယ်မဟုတ်လား၊ နေ နေ နွယ်လေးနဲ့နီးတယ် နွယ်လေးပဲ ခပ်ဆည့်ပေးတော့မယ်”

နွယ်မင်းသျှင်အစား ပြည်မင်းသျှင်သာ ဆိုပါက ထမင်းစားရသည်မှာ အကောင်းဆုံးသော နတ်သုဒ္ဓါနှင့် မလဲနိုင် ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။ ယခုတော့...

တမ်းတ သက်ပြင်းချမိသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် စရိုက်ကို ရောနှောပြီး ထက်ဝက်စီ အညီအမျှသာ ပြန်ခွဲဝေပေးနိုင်မည် ဆိုပါက အဘယ်မျှ ကောင်းချိန်မည်နည်း။

ထိုအခါ... ပြည်မင်းသျှင်သည်အပြစ်ကင်းစင်သောကော်စက်ရှပ်ကလေးထက်စာလျှင်တော့ လူသားပိုဆန်လာလိမ့်မည် ဟင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၄)

ပြည်မင်းသျှင် ညကြီးသန်းခေါင် သူရဲခြောက် ခံလိက် သူအလား တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားလေသည်။

ကိန္နရီ ကိန္နရာမောင်နှံစုံ ပန်းချီကား ပြီးစီးသွားလေသည် သို့သော် အညောင်းအညာပြေစေရန် ခါးကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ချိတ် အဝေးကနေ ပန်းချီကားကို ပြန်လည်ရှုစားလိုက်သောအခါမှ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိန္နရီ၏ ရုပ်သွင်မှာ ပြည်မင်းသျှင်ရုပ်သွင် ဖြစ်နေသော်လည်း ကိန္နရာ၏ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်မှာကိုနှင့်လုံးဝမတူဘဲ အမျက်နာ ဖြစ်သည်အပြင် အဂ္ဂ၏ကိုယ်နေကိုယ်ဟန် ဖြစ်နေသည်။

ဘုရားရေး . . .

ဆုံးသွားရသလား။

ပြည်မင်းသျှင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ တံခါးကို ကျက်သွားချစ် ခို့ ပထမဦးဆုံး သတိရလိုက်သည်။

တစ်ယောက်ယောက် မြင်တွေ့သွားလို့ မဖြစ်ဟု တွေးကာ တံခါးဂျက်ချလိုက်သည်။

မိုးကောင်းကင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်အဂ္ဂကို နှစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးသည်။

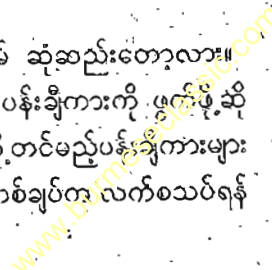
ကိုနှင့်က ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ်မှစတင်၍ ကိုးနှစ်နီးပါး နေ့စဉ်လိုလိုတွေ့မြင်ကာ ချစ်ကျွမ်းဝင်ထားသူဖြစ်ပါလျက် ကို ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်က ဘာကြောင့် မစိုးမိုးရတာလဲ။

ပြည်မင်းသျှင်ပန်းချီကားကိုအနီးကပ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ အဂ္ဂ၏ မျက်လုံး

လျှို့ဝှက်မှုနှင့်အတူ စူးရှထက်မြက်သော သိမ်းငှက်မျက်လုံးမျိုးက ဘယ်အချိန်ကများ မိမိနှလုံးသားကိုထိုးဖောက်ဖမ်းစားသွားပါလိမ့်။

တွေ့စကလား။ မိုးကောင်းကင်၌ ဒုတိယအကြိမ် ဆုံဆည်းတော့လား။

အလျား၅ပေ အနံ့ပေရှိသော ပန်းချီကားကို ဖြုတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူ။ မနက်ဖြန် အိပ်မက်ရှင်သို့ တင်မည်ပန်းချီကားများ တလည်း ထုပ်ပိုးပြီး သုံးချပ်ရှိနေသည်။ တစ်ချပ်က လက်စသပ်ရန်

ကျွန်နေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်တစ်သက် မထုတ်ခဲ့ဘူးသော ဉာဏ်နိဗ္ဗာန်ကို ထုတ်သုံးရလေသည်။

ပန်းချီကားကို တစ်နေရာ၌ ဘယ်သူမှ မသိရှိစေဘဲ သွားထားဖို့

အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းကလည်း ရွှေကိနွရီနှင့် ညှိစိမ့်စိမ့် ရှိသည်။

ရွှေကိနွရီက ကိုညီမ ဝမ်းကွဲ။ ကိုနားသို့ ချက်ချင်းပြန်ရောက်သွားနိုင်သည်။ နောက် အဂ္ဂနှင့်တွဲခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ညှိစိမ့်ပဲမြင်တော့သည်။

ပြည်မင်းသျှင်အလုပ်များရလေပြီ။ မနက်ဖန် မေမေ နွယ်မင်းသျှင်ကို လိုက်ပို့သည့် အချိန် ကိုလည်း ကျောင်းသွားသည့် အချိန်မျိုးရွေးချယ်ရမည်။ ဖေဖေကတော့ အကြောင်းမဟုတ် နံနတ်ရှစ်နာရီခွဲဆိုလျှင် အိမ်က ပုံမှန်ထွက်နေကျဖြစ်သည်။

ပြည်မင်းသျှင်အခြားသုံးချောင်းထောက်ခံပေါ်ရှိနေသော လယ်စောင့်တံပန်းချီကားကို အပြီးသတ်ခြယ်မှုန်းလိုက်သည်။

ကိုအချိန်တွင်တော့ ပြည်မင်းသျှင် သောကငြိမ်းချမ်းသွားလေသည်။

သို့သော် လိုတစ်ညလုံး တစ်မနက်လုံး သူ တစ်မှေးမှ မသွားစေလိုက်ရချေ။

ပန်းချီကားများကို အသင့်လိပ်ပြီး ထုပ်ပိုးကာအပြင်ထွက်ကိုစောင့်ဆိုင်းလိုက်သည်။ ပြည်မင်းသျှင်ထံမှ ပန်းချီကားများ မြေကြည့်မည်သူများ မရှိမှဖြစ်မည်။

မေမေနှင့် နွယ်မင်းသျှင် ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားသည်။ နောက် မေမေ ရုံးသွားသည်နှင့်

ပြည်မင်းသျှင် တံခါးဖွင့်ကာအောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ဖယ်လီဖန်း အရင်ဆက်ရသည်။

“ညှိစိမ့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“သမီး ပြည်မင်းသျှင် ထင်တယ်၊ ညှိစိမ့် မိုးကောင်းကင်ကို သွားပါတယ်”

“မိုးကောင်းကင် ဖုန်းနံပါတ် သိပါသလား အန်တီ”

“ညှိစိမ့်ဖုန်းနံပါတ်တော့ ရှိမရှိ အန်တီ မမေးလိုက်မိဘူး။ မေမေဟဲ့ အဂ္ဂကို ဆက်သွယ်ရင် ညှိစိမ့်ကို ဆက်သွယ်ပြီးသားပဲ။ ဝတ္တံဆယ်လူလာနံပါတ် အန်တီပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်”

ပြည်မင်းသျှင်အတွက် ထွက်ပေါက် မရှိသဖြင့် အဂ္ဂ၏ ဝတ္တံဆယ်လူလာနံပါတ်ကို မှတ်ယူလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂကို ဖုန်းခေါ်ရန် သင့် မသင့် စဉ်းစားစိတ်သေးသည်။ မတတ်သာတော့ ပြည်မင်းသျှင်၏ ကိနွရီ ကိနွရာ

ပန်းချီကားက ပြည်မင်းသျှင်မိသားစုကို ဒုက္ခပေးဖို့ရာ အသင့်
နေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး အဂ္ဂဗုန်းနံပါတ်ကို
လိုက်သည်။

“အဂ္ဂ ပြောနေပါတယ်”

“ညိုစိမ့်နဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဟာ ပြည်မင်းသျှင် ဝမ်းသာလို့က်တာဗျာ ခင်ဗျားအ
လေး ကြားလိုက်ရတာ မင်္ဂလာရှိသောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သွားပြီ”

“ရှင်ပြောတာကို နားထောင်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး အဂ္ဂ တွန့်
ဆီကို ညိုစိမ့်ကို အမြန်ဆုံး လွှတ်ပေးပါ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ခု ချက်ချင်း စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

ပြည်မင်းသျှင် ချင်ချင်းပင် ဖုန်းချလိုက်သည်။

အဂ္ဂကော ဒီပန်းချီကားကို မတွေ့နိုင်ဘူးတဲ့လား။ ညို

ကိုတော့ နှုတ်ပိတ်ရမည်။

ညိုစိမ့်က ကိုနှင့် သဘောတူထားသည်ပဲ။ ညိုစိမ့်အတွက်
ဝယ်ပေးထားသော တိုက်ခန်း ရှိသည်။ ထိုတိုက်ခန်း၌ ခြောက်

နေသော ပန်းချီကားကို သွားထားလိုက်ရုံပဲ ရှိသည်။

“အကြီးမ ထမင်းစားတော့မလား”

“ဟင့်အင်း ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ပဲ၊ နေဦး ရေသွားခွီးလိုက်

မယ်၊ ပြီးမှစားမယ်”

ပြည်မင်းသျှင် အပေါ်ထပ်ပြေးတက် ရေအမြန်ခွိုး ခေါင်း
ပြီး၊ အဝတ်အစားလဲလိုက်ရုံက အလွန်ဆုံး ဆယ်မိနစ်ပင်။

အလှပြင်ခြင်းအလုပ်သည် ပြည်မင်းသျှင်အတွက် မဟုတ်
ချေ။

ပြည်မင်းသျှင်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာပြီး ဆင်းဒဂုတ်ချ
တစ်ချပ်စားအပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်စဉ်မှာပင်

တားဟွန်းသံ ကြားလိုက်ရသည်။
အဂ္ဂ၏ကား

ညိုစိမ့် ပါလာသည်တော့ ခံသာသေးသည်။
ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီကားလိပ်များကို ဘုမကို ယူခိုင်း

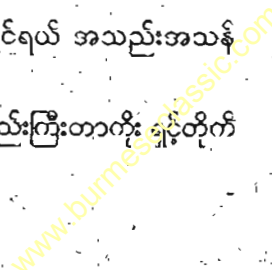
လိုက်ပြီး ကားပေါ် တင်ခိုင်းလိုက်သည်။
အဂ္ဂက ကားပေါ်မှ မဆင်း။ ရေဘင်မျက်မှန် တပ်ထား

သည်။
ညိုစိမ့်သာ ဆင်းလာပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြည်မင်းသျှင်ရယ် အသည်းအသန်
မိလား”

“အသည်းအသန်ဆို အရေးကလည်းကြီးတာကိုး ချွင်းတိုက်
ဆန်းသော့ ပါရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားပေါ်ရောက်မှပဲ ပြောတော့မယ် အဲ ပြောလို့ မပြင်
သေးဘူး အဂ္ဂရှိတယ်”

“သူနဲ့ ပတ်သက်လို့လား”

“အင်း”

ညှိစိမ့် နားမလည်စွာဖြင့် ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ချေ။
ပြည်မင်းသျှင် ညှိစိမ့်နှင့် အတူ နောက်ခန်းသို့ ဝင်ထိုင်
လိုက်သည့်နှင့် အဂ္ဂက

“ဘယ်လိုမောင်းပေးရမလဲ ပြည်မင်းသျှင်”

“ညှိစိမ့်တိုက်ခန်း”

ညှိစိမ့်က ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သော့များ
ကို မွှေနှောက်ကြည့်ပြီး.....

“ပါတယ် ပါတယ် တိုက်ခန်းသော့နဲ့ အိပ်ခန်း အိပ်ခန်း
ကတော့ အမြဲပါတတ်လို့ တော်သေးတယ်”

“ပြည်မင်းသျှင်ကို တျှပ် အဆက်အသွယ်လုပ်ချင်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အခက်အခဲတွေ ရှိနေမှာစိုးလို့ မဆက်သွယ်ခဲ့
တာကိုပဲ ကျုပ် အနေရခက်ခဲ့တယ်”

ပြည်မင်းသျှင်တုန့်ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။
ဝမ်းနည်းသွားမိသည်က လွတ်လပ်မှု မရှိခြင်းကိုပင်။ သူ
သူရည်းစား ရှိသွားသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အခြား သူမ
ယောက်ျားတစ်ဦးကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင်

လွတ်လပ်ဆက်သွယ်နိုင်ခွင့်တောင် မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။

“ပြည်မင်းသျှင် နည်းနည်း ပိန်သွားတယ်။ မျက်နှာလေး
ချောင်းလို့”

“ညက တစ်ဈေးမှ မအိပ်လိုက်မိဘူး”

“ဒါဖြင့် အိပ်လိုက်လေ ခင်ဗျားလုပ်ချင်တာတွေသာ ပြော
တာပဲလုပ်ပေးမယ်”

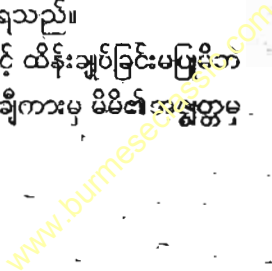
အဂ္ဂ၏ ရင်တွင်းစေတနာဟု ပြည်မင်းသျှင် ခံစားလိုက်နိုင်
သည်။ ကိုလည်း ပြည်မင်းသျှင်အပေါ် စေတနာထားသည်။ ကိုစေ
တနာကိုတော့ မသိဆိုးရွားစွာဖြင့်ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်ပြီး မကြာခင်
ပပု တွေ့မြင်သိရုံသိခဲ့သည့် အဂ္ဂစေတနာကိုကျတော့ အသိအမှတ်
ပြုမိသည်။ ဘာကြောင့်နည်း။

ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂမျက်နှာကို ငေးကြည့်မိသည်။

အဂ္ဂ၏ မျက်နှာထားတင်းတင်းကပဲ မိမိကို စွဲဆောင်နေ
တာလား။ ရင်တွင်း နာကျင်မှုကြေကွဲမှုတို့က ခံရခက်စွာ ပေါ်လာ
သည်။ ဘဝပေါင်းများစွာကဆုံဆည်းခဲ့ဖူးသော လူတစ်ယောက်ကို
ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုခံစားချက်တို့ကပဲ ဦးနှောက်နှင့် ထိန်းချုပ်ခြင်းမပြုမီဘဲ
နှလုံးသားနှင့်စုတ်ချက်တင်လိုက်သည့်ပန်းချီကားမှ မိမိ၏ အဖွဲ့အစည်း
ပုံရိပ်တွေ ထင်ဟပ်လာလေရော့လား။

“ပြည်မင်းသျှင် ဆင်းလေ”

“ဪ ရောက်ပြီလား။”

အတွေ့ပင်လယ်ထဲ လွင့်မြောသွားသော ပြည်မင်းသျှင်ကို ညှိစိမ့်တပုတ်ခတ်သတ်ပေးလိုက်မှ အတွေ့ပင်လယ်မှလွတ်မြောက် လာသည်။

“ရောက်ပြီ”

“ဝန်းချီကား အားလုံး ယူမှာလား။”

“မဟုတ်ဘူး တစ်ကားထဲ နေ နေ ကျုပ် ယူခဲ့မယ် တံခါး သွားဖွင့်နှင့်ပါလား ဦးအဂ္ဂ”

“အဂ္ဂပဲ ခေါ်ပါ ပြည်မင်းသျှင်”

အဂ္ဂ ပြည်မင်းသျှင်ကို ပြန်ပြောလိုက်ပြီး ညှိစိမ့်ထံမှသွား ကိုယူကာ တိုက်ထဲဝင်သွားလေသည်။

“ညှိစိမ့် ဒီဝန်းချီကားကို အဂ္ဂမတွေ့ပါစေနဲ့ ရှင်သိမ်းထား ပေးပါ။ ဘယ်သူမှ မမြင်စေချင်ဘူးကွာ”

“ဟင် ဒီလိုဆို ဘာဖြစ်လို့ သိမ်းထားနေရသေးသလဲ ဖုတ် ဆီးပစ်လိုက်ပေါ့”

“ကျုပ် ဆွဲပြီးသား ဝန်းချီကားတွေကို ဘယ်တော့မှ မဖုတ် ဆီးတတ်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အသုံးဝင်ကောင်းဝင်သွား လိမ့်မယ်။ နောက် မဖျက်ဆီးရက်ဘူးကွာ”

“ရှင် ကျုပ်ကိုတော့ ရှင်းပြသင့်တယ် ထင်တယ်နော်”

“ရှင်းပြမှာပေါ့ အဂ္ဂကို ပထုတ်ပေးပါလား။”

“အင်း ကောင်းသားပဲ။”

ပြည်မင်းသျှင် ဝန်းချီကားလိပ်ကြီးကိုပိုက်ပြီး တိုက်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ပထမထပ်တွင်ဝယ်ထားသော ညှိစိမ့်တိုက်ခန်းကိုလှေ တားထစ် ဆယ်နှစ်ထစ်နင်းအပြီးတွင် ရောက်သွားလေသည်။

အဂ္ဂက တံခါးဝမှနေ၍ ပြည်မင်းသျှင်ဝန်းချီကားလိပ်ကို သုမ်းအယူတွင်

“ဟင်အင်း ဟင်အင်း ရှင် မကြည့်နဲ့”

ပြည်မင်းသျှင် ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။

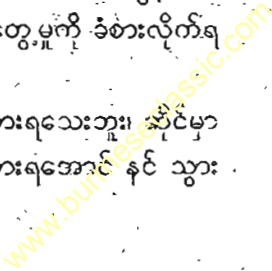
ဘိုးမလုံအံ့ပွင့်ခဲ့သော အဖြစ်ကိုကပင် အဂ္ဂ၏ သီလိုစိတ် ဆို နိုးဆွပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြည်မင်းသျှင် မသိလိုက်ခဲ့ပါ။

“မကြည့်နဲ့ မဆို မကြည့်ပါဘူးကွာ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုကူ သယ်ပေးတဲ့သဘောပါဗျာ”

ပြည်မင်းသျှင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားရသည်။ စိတ်ကို ခန့်ဆောင်ထိန်းချုပ်မှုအတတ်ပညာကို မတတ်တာကိုကလည်း မိ ခင်အားနည်းချက်ပင်ဖြစ်သည်။

တိုက်ခန်းကို အဆင့်မြင့်မြင့်ပြင်ဆင်ကာ အဲယားကွန်းတပ် နိုင်ထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် အေးစက်သော ထိတွေ့မှုကို ခံစားလိုက်ရ သည်။

“အဂ္ဂရေ ပြည်မင်းသျှင် ဘာမှ မစားရသေးဘူး။ ဆိုင်မှာ နည်း သူ မစားချင်ဘူးတဲ့ မနက်စာ ဒီမှာစားရအောင် နင် သွား

ဝယ်ပေးပါလား”

“ငါ သွားဝယ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဖုန်းဆက် မှာလိုက်ရင် ချစ်တယ် ဘာစားမလဲ”

ပြည်မင်းသည် အကြံအိုက်သွားသည်။ ပန်းချီကားလိပ်ပြာကို ရင်မှာဖိုက်ထားပြီး မချရက်အောင် ဖြစ်နေသည် မိမိကို အတုက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

အဂ္ဂကို တုန့်လှုပ်စွာဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း ငိုချင်လာသည်။ အဂ္ဂက

“ကျန်တဲ့ ပန်းချီကားတွေကိုကော ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“အိပ်မက်ရှင်ကို ဒါပေမယ့် ရှင်သွားပို့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငေးဖူးပြုပြီး ရှင်ပဲ မိုးကောင်းကင်ဝတ်စုံနဲ့ မဟုတ်တဲ့ ဝန်ထမ်း ထားယောက်ယောက်ကို ကကနဲ့ ပို့ခိုင်းပေးလိုက်ပါ။ ညှိစိမ့်နဲ့ ပို့ခိုင်းတာ လို့သာ ပြောလိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ် အသေအချာ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။ ခင်ဗျား အိပ်လိုက်ဦး၊ ထမင်းတစ်ခါစားဦး ဝယ်ခဲ့မယ်”

“ပြည်မင်းသည်က အချင့်အစပ် မစားဘူး ကြက်နဲ့ စားပဲ စားတတ်တယ်၊ ဟင်းနုနွယ်ရွက်ကြော် ကြိုက်တယ်၊ ကြည့်လို့ လိုက်ဟယ် ဘော့စ်ကိုခိုင်းမိတာ အားတော့နာပါရဲ့ အဂ္ဂရယ်”

“ဘာအားနာစရာ လိုသလဲ ညှိစိမ့် နင့်အတွက် ဆိုလည်း ဝေါ လုပ်ပေးရမှာမှာပဲ၊ ပြည်မင်းသည်က အတွက်ဆိုရင် ခေါ်

တ်က ပိုပြီးတော့တောင် သွားမယ်ကွာ”

အဂ္ဂထွက်သွားသည်ကို ပြည်မင်းသည် ငေးကြည့်ရင်း မျက်နှာများက အတားအဆီးမဲ့စွာ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာလေသည်။

ညှိစိမ့်က တံခါးပိတ်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ လှည့်အကြည့်တွင် နှစ်မင်းသည် ငိုနေသည်ကို မြင်တော့... .

“ဟင် ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပြည်မင်းသည် စိတ်ကို ထိမ်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိသဖြင့်

“ကျုပ် အရမ်း ငိုချင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ငိုချလိုက်တာ ကျုပ်ရင်ထဲ ပေါသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုချင်ရတာလဲ”

“ကျုပ် ရည်းစားစောစောထားမိလိုက်တာ သိပ်မှားသွားပြီ ဟာ သိလိုက်ရလို့ပဲ”

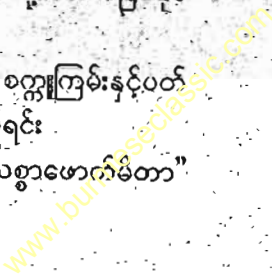
ညှိစိမ့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“တမ်းတက ရှင့်အပေါ် သစ္စာဖောက်လို့လား မဖြစ်နိုင်

ပြည်မင်းသည် ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ရင်း စက္ကူကြမ်းနှင့်ပတ်စိပ်ထားသော ပန်းချီကားကို ဖြေချလိုက်ရင်း

“ကိုက သစ္စာ မဖောက်ဘူး၊ ကျုပ်က သစ္စာဖောက်မိတာ”

“ဟင်”

လို့”

ညိုစိမ့်သည် ကြမ်းပြင်အထက်၌ ဖြန့်ပြလိုက်သော ပန်းကားကို ခူးထောက်ကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဟင် ဒါ”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်ဆွဲရမှာ ကိုပုံ ဒါပေမယ့် ပြီးလဲ ပြီးလဲ အဂ္ဂပုံဖြစ်သွားတယ်၊ အဂ္ဂကိုစတွေ့လိုက်ကတည်းက ကျုပ်ဟာ ရဲ့ဖမ်းစားခြင်းကိုခံလိုက်ရသလိုပဲ၊ ကျုပ်စိတ်တူးထဲ ဘယ်ယောဆီမှ မပစ်မီးခဲဘူး၊ ဖေဖေ ထိုက်ကြီးနဲ့ ကိုကို တန်းတူလိုချစ်ခင်ခွဲတဲ အဂ္ဂနဲ့ကျမှ ကျုပ် သူ့ကိုကြောက်လည်း ကြောက်တယ်၊ တွေ့လျှင် တွေ့ချင်နေခဲ့တယ်၊ အဲဒါ အချစ်လားဟင် ညိုစိမ့် ကျုပ်တော့ချင်တော့တာပဲ”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်တော့ ခက်နေပြီ၊ ကျုပ်လည်း ကြာနေ သေချင်တော့တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပြည်မင်းသျှင်က မျက်ရည်ပြွမ်းသော မျက်လုံးအဖုံဖုံကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“အဂ္ဂကလည်း သူ့နှလုံးသားကို ဘယ်မိန်းမမှ ကိုင်မဝနိုင်ဘူးတဲ့၊ ရှင်နဲ့တွေ့မှ သူ့မှာဆုပ်လည်း ဆူး၊ စားလည်း ငှက်ဆီလို ဖြစ်နေပြီတဲ့လေ၊ တမ်းတသာ ကြားမှာမရှိရင် ရှင်ကိုချက်ချင်တာပဲ”

ခွင့်ပန်း၊ ချက်ချင်း လက်ထပ်မိမှာပဲလို့ ပြောတယ်”

“ကျုပ် မကျေနပ်ဘူးကွာ”

ပြည်မင်းသျှင် နှုတ်ခမ်းကိုတိုက်တာ ပြောလိုက်သည်။

“အချစ်နဲ့ သစ္စာတာ ဘာဖြစ်လို့ ခွန်ထွဲ ရှိနေတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ကို အာဖြစ်လို့ လွယ်လင်ကတူ လက်ခံကံမိတာလဲ”

ပြည်မင်းသျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်နိုင်တော့။

“မန်းချီဆရာတွေ အတွတ် ပန်းချီကားက သူထိုရဲ့နှလုံးအပုံရိပ်ပဲ ညိုစိမ့်၊ ငါ့အဓွကု ငါ့ခေါင်းထဲက အတင်းထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မရဘူး၊ ငါ့နှလုံးသွေးနဲ့ ရေဆွဲတဲ့စုတ်ချက်ထဲမှာ အပုံရိပ် ထင်နေပြီ၊ ဒါကို ငါဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ရမလဲ ညိုစိမ့်ရယ် ညိုစိမ့်ရယ် ညိုစိမ့်ရယ်”

ပြည်မင်းသျှင်တစ်သက်ကိုကလွဲပြီးဘယ်သူ့စိမ်းယောက်ျားမှ ချစ်လာလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုထင်မြင် လူဆချက်တို့သည် အဓွကို တွေ့မြင်ကိစ္စရသည်နှင့် စုံးစမြုပ်စပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

“ကဲ ထပါ၊ ရှင် စိတ်တွေ အရမ်း ပင်ပန်းနေပြီ လာ လာ အိပ်အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်လိုက်ဦး”

“ငါ့ဘဝမှာ သောကတို့ ကြောင်ကြမ္မတို့ အပူအပင်တို့ဆို တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ ရောက်မလာခဲ့ဘူးပါဘူး ညိုစိမ့်ရယ်၊ ခုမှ

သူ့ကိုတွေ့မှ သူ့ကိုလေ့ငါပန်းချီကားထဲမှာလိုပဲ သိမ်းထားချင်တာပဲ။
ပြန်သွားတစ်ယောက်ထဲပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်လာတယ်။ ဒါ ငါ မှာ
သား ညှိဖို့ရယ်”

ပြည်မင်းသျှင် အတားအဆီးမဲ့ လွတ်လပ်စွာ ရင်ဖွင့်မိ
ပြီ။

ညှိစိမ့်ကထွဲကာ သုံးယောက်ထိုင်ဆိုဖာ ဆက်တီရှည်
၌ လှဲလှောင်အိပ်စက်စေသည်။ ပြည်မင်းသျှင်အတွက် ဟော
တစ်ခွက် ဖျော်ပေးလိုက်ပြီး စိတ်ငြိမ်ဆေးတစ်ပြားကိုပါ ချေ
ဝေးလိုက်သည်။

ညှိစိမ့်မိခင်က ပွဲစား၊ ဖခင်က ဆရာဝန်။ အသွင်
တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်သည့်အခါ၌ ညှိစိမ့်သည် ဤတိုက်ခန်း
သို့လာကာ စာကျက်လေသည်။ ဆေးဝါးအစုံအလင်နှင့် အခြား
အခြမ်းကတော့ ရှိသည်။

“ကျုပ်မှာ ရည်းစား ရှိနေလျက်နဲ့ အခြားယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို ချစ်မိတာ ဖောက်ပြန်မှုလားဟင်၊ သစ္စာမဲ့တဲ့
တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီလား”

ညှိစိမ့်က ပြည်မင်းသျှင်ကို ဟောလစ်တစ်ခွက်ကုန်
တိုက်လိုက်သည်။

ပြည်မင်းသျှင်၏ ဝင်းပွတ်ချောမွေ့သော မျက်နှာပြင်
မျက်ရည်များက စိုလက်နေသည်။

“ကျုပ်က ရည်းစား မထားဘူးသေးတော့ အချစ်ကိုစွဲ
မိန်းမလည်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်မပြုသေးသရွေ့မှာတော့
ထုတ်လပ်စွာ နှလုံးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိသေးတယ်လို့ ထင်တယ်လေ၊ ရှေး
အားတောင် ရှိသေးတာပဲ၊ ရည်စားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်
ယောက်စဲ့”

“ဒီလိုစကားထာ မိန်းမသားတွေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်
ကုဆင်းသွားလေသလား”

“ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကြီးကို သိပ်အလေးထားနေမယ်ဆိုရင်
ဘာမှ လုပ်မနေနဲ့တော့၊ ချက်ချင်း အိပ်ပန်းချီကားကို မီးရှို့ပြစ်
ပစ်၊ ရှင်ကိုနဲ့လက်ထပ်ပြီး ရှင်နဲ့လုံးသားကို သော့ခတ်သိမ်းဆည်း
ပစ်တော့၊ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေအားလုံးကို သစ္စာတို့ ဂုဏ်သိက္ခာ
နဲ့ ချစ်နှောင်လိုက်ပေတော့ ပြည်မင်းသျှင်”

ညှိစိမ့်သည် အဂ္ဂနှင့်နို့စို့ဘက် ဖြစ်သည်။ သွေးသားလည်း
ဘာစပ်သဖြင့် အဂ္ဂဘက်ကိုတွန်းပို့ပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေသူ ဖြစ်
သည်။

“ဒါပေမယ့် စိတ်ကို အလိုလိုက်ဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းနေ
တယ်၊ ကိုမှာအပြစ်မရှိဘူး၊ ဖေဖေ မေမေ ပြီးတော့ အန်တီဝါ၊ သူ
တွေရဲ့မျက်နှာကို ငါ ငဲ့ညှာသင့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ အဂ္ဂကိုချစ်
ပြီထင်တယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့အသံကြားနေချင်တယ်၊ သူ့မျက်
နှာကိုကြည့်ချင်နေတယ်၊ ငါ့ဘဝထဲ သူ့ကို ဆွဲသွင်းထားချင်တယ်။

သူနဲ့အတူ ခန့်လမ်းတစ်ခုကို အယ်လောက်ခက်ခဲပါစေ ဖြတ်သွား
ချင်တယ်။ ဒါတွေအားလုံးမှာ အချစ်ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတ
ကွေ့ဝဲ ဖြစ်ပယ်နေတဲ့ ညှိစိမ့်၊ ဖုတ်ပါတယ်။ ဒါလေ ကိုပုံကို ဆွဲ
စာတ်ပုံတောင် ချထားသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်လေ ပြီးလည်းပြီးလေ
အထွတ် ဖြစ်နေတယ်လေ”

ပြည်မင်းသျှင် အိပ်မက်ထဲမှကယောင်ကတန်းစကားထဲ
သည့်အလား ပြောနေမိသည်။ နောက် မျက်လုံးမှိတ်သွားပြီး
ပျော်သွားလေတော့သည်။

ညှိစိမ့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဆိုဖာပေါ်၌ ခြေပစ်လက်
ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဤပန်းချီကားကို သိမ်းဆည်းထားရမှာလား။ အဂ္ဂ
အင်မတန်ပါးနပ်သောသူဖြစ်သည်။ ပြည်မင်းသျှင်၏ လျှို့ဝှက်
ချီကားနှင့်ပတ်သက်၍ မမေးဘဲနေမည် မဟုတ်။

ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း ဆိုသလို ဖွင့်ပြောလိုက်တာပဲ အ
သည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ပန်းချီကားကို မသိမ်းဘဲ ဒီအတိုင်း
လိုက်သည်။ ပြည်မင်းသျှင် အေးမှာ စိုးသဖြင့် ဘီဒါထဲမှ စောင်း
ထည်ထုတ်ကာ ခြုံပေးထားလိုက်လေသည်။

အဂ္ဂအလာကို စောင့်ရှင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခုကို
နေမိလေသည်။

စာန်း(၁၅)

တစ်နေ့လုံး အိပ်ပျော်နေသော ပြည်မင်းသျှင်ကို ညှိစိမ့်
စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် စားလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ စာဖတ်လိုက်နှင့် စောင့်
နေပေးခဲ့သည်။

အဂ္ဂကတော့ ထမင်း ဟင်းနှင့် စားသောက်စရာများကို
သာပို့ပေးပြီး အိပ်နေသောပြည်မင်းသျှင်ကို အစာန်ကြာတစ်ခွဲစိမ့်
နီးကြည့်ပြီး ပြန်သွားလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီကားကို အဂ္ဂ မြင်သွားခဲ့သည့်အခါ
ထူးတော့သည်ဖြစ်၍ ညှိစိမ့် ပြည်မင်းသျှင်၏ ခံစားချက်ကို ဖွင့်
ပြောလိုက်သည်။

“ငါ နားလည်ဝါတယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ငါ့ကို အတိတ်

ဘဝတတ်ည်းက ရှင်းနိုးခဲ့သလိုအရိပ်အယောင်မျိုး ငါတွေ့လိုက်တယ်”

“စိတ်စွမ်းအားကကြီးမားတယ်၊ ငါ့ရဲ့ ဖူးစာရှင်မိန်းကလေးတို့ ဝါးဝပ်နဲ့ ပုံဖော်ပြီး ဆွဲခိုင်းလိုက်ကတည်းက ပြည်မင်းသျှင်မှန်နာပြစ်နေတာ ကြည့်တော့”

“နင် သူ နိုးလာရင် ဘာမှ မသိသလို မပြောသလိုသာ လိုက်ပါ။ ပန်းချီကားကို အိပ်ခန်းထဲ ဖွက်ထားလိုက်၊ နောက်မှ လူမယ်၊ ဘောင်ခတ် အချောကိုင်ပြီး ငါ့အိပ်ခန်းမှာ ထားထားလို့ တော့မယ်”

“အဂ္ဂက ပြောပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။ ပြည်မင်းသျှင် နိုးတော့ ညနေငါးနာရီ။

“ဟင် မိုးတောင် ချုပ်တော့မယ်၊ ရှင် ဘာလို့ ကျုပ်တို့ နိုးတာလဲ အဂ္ဂကော”

ညှိစိမ့်က ပြုံးကာ “ရှင်မေးခွန်းတွေအနက် ဘယ်ဟာ အရင်ဖြေရမလဲ ပြည်မင်းသျှင်က

“ဖြေချင်တာ ဖြေကွာ”ဟုပြောပြီး မီးဖိုဘက် ထွက်သွားသည်။

“အဂ္ဂ စားစရာပိုပေးပြီး ရှင် အိပ်နေတာနဲ့ ပြန်သွားတာ ရှင့်ကို မနိုးတာက ကျုပ်က အိပ်စေချင်လို့ပေါ့၊ ကဲ မိန်းမ ရေချိုး

ချိုးလိုက်၊ ရှင်အတွက် စားစရာတွေ နွေးလိုက်ဦးမယ်”

ပြည်မင်းသျှင် ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီး ညှိစိမ့်ပြင်ကျေးသော ထမင်းကို စားသောက်လိုက်သည်။

ပြည်မင်းသျှင်သည် မအိပ်ခင်က သောကမီးဝိုင်းမှုသည် အိပ်ယာမုန်းထလာချိန်တွင် ကွယ်ပျောက်သွားသည့်ထင်၊ ပိန်းကြာရွက် ရေမတင်သကဲ့သို့ စုံမုန်အနေအထားအတိုင်း ရှိနေပြန်သည်။

“မိုးချုပ်တော့မယ်၊ ရှင်အိမ်က စိတ်ပူနေမလား မသိဘူး”

“အဂ္ဂကို ပုန်းဆက်ထားခိုင်းပါတယ်၊ ရှင်အိမ်က ဆက်ရင်လည်း ကျုပ်နဲ့ အတူရှိနေတယ်လို့ ပြောခိုင်းထားပါတယ်”

“အဂ္ဂက လာကြိုပေးမယ်ပြောပေမယ့် ကျုပ်က မကြိုခိုင်းလိုက်ပါဘူး”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ ထင်ပါတယ်”

“ရှင်စိတ်ကို ရှင်နိုင်ပြီလား”

“ကျုပ် မကြာခင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုတော့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချမှားပါ”

“ဘာဆုံးဖြတ်ချက်လဲ”

“အချစ်နဲ့ သစ္စာ တစ်ခုခုကို ကျုပ် ရွေးချယ်မှာပေါ့”

ပြည်မင်းသျှင် ထမင်းကို တိုက်နန်းဆိတ်ကနန်းစားပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်း မြည်သံကြောင့် ညှိစိမ့်သွားကြည့်သည်။ ပြည်မင်းသျှင် ပန်းကန်ဆေးဟန် ပြင်လိုက်စဉ်

“ပြည်မင်းသျှင် ကိုတမ်းတ လိုက်လာတယ်”

ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ရွတ်ခွားလေပြီ။ ကို၏သံယောဇဉ်ကြီးကို ပြတ်လို့မှ လွယ်ဝါ့မလား။ ကိုကို ချစ်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားပြီးပါလျက် လူတစ်ယောက်ကိုပါ စိတ်ဝင်စားခြင်းက မိမိ၏အပြစ်။ မိမိ၏စိတ်ဓာတ်မကြံ့ခိုင်မှုနှင့် ဖောက်ပြန်မှုပင်ဖြစ်သည်။

ပြည်မင်းသျှင် ပန်းကန်ကိုပြီးအောင် ဆေးပေးလိုက်သည်။ ညှိစိမ့်က ဝင်လာပြီး

“အတော်ပဲ ကျွန်ုပ်ကိုပြန်ပို့ပေးဖို့ ပြောလိုက်ပြီ၊ တင်းတွေများနေလို့ အိမ်ကို ယူသွားမယ်၊ သွား... သွား ရှင် ရှင်ကိုနဲ့ စကားသွားပြောလိုက်ဦး၊ ကျုပ် ချိုင်ထံ ထည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြည်မင်းသျှင် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ကို၏ချီးမြှောက်မှုများကို အပြုံးပျောက်ဆုံးနေသည်။

“ကို ဘယ်က လိပ်စာရသလဲ”

“ညှိစိမ့်အမေဆီက တောင်းရတာပေါ့”

“ပန်းချီကားတွေရတယ်မှတ်လား ကို၊ ပြည်မင်းသျှင် တစ်ညလုံး မအိပ်လို့ ညှိစိမ့်ကိုပဲ ဝိုင်းခိုင်းလိုက်တာ”

“အိမ်မှာပဲ ထားပြီး ကိုကို ပန်းဆက်ယူခိုင်းလို့ ရပါတယ်၊ အိပ်ချစ်ရင် အိပ်ခန်းအပြင်ကိုမထွက်တဲ့ ညီမရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ သိပ်ကို ထူးဆန်းနေသလားလို့”

ပြည်မင်းသျှင် ‘ကို’မျက်ဝန်းကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ အော်

ရွာလိုက်သည်။

‘ကို’မျက်ဝန်း၌ မကျေနပ်သော အရိပ်အယောင်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သာမန် ယောက်ျားတစ်ဦးသည် အပြစ်ရှိသည်ဟု ထင်ရသောချစ်သူအပေါ် သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းမှ ရှိပါ့မလား။

“အိပ်မက်ရှင်ကို လာမလို့ဘဲ ကိုတမ်းတက ကျွန်မ ပစ္စည်းတစ်ခု ပူဇော်ရုံလို့ ဝင်အယူမှာ အကွန်းအကေးနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ ကျွန်မပဲ လူလွတ်စွဲခိုင်းလိုက်ရတာ၊ သူ့ရဲ့ အိပ်မက်မှန် အစားမမှန်အကြောင်းသိနေတော့ မနိုးရက်တာနဲ့ဘဲ နိုးတဲ့အထိစောင့်နေရတာ ခုမှ နိုးတယ်လေ”

ညှိစိမ့်က စတီးချိုင်ဆွဲပြီး ထွက်လာရင်း ပြောလိုက်သည့် အတွက် ပြည်မင်းသျှင် ဖြေရှင်းရသက်သာသွားလေသည်။

ယခင်က ဘာအပြစ်မှမရှိသော ပြည်မင်းသျှင်အပေါ် ‘ကို’သည် သည်းခံကာ အမြဲ ချစ်ခင်ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိသည့် အင်အားတို့သည် ပြည်မင်းသျှင်၏နည်းစားဖောက်ပြန်မှုအပေါ် တွင် ဆက်လက်တည်နိုင်စွမ်းမှရှိပါ့မလား။

ပြည်မင်းသျှင် အတွေးများဖြင့် စကား မပြောမီ၊ ‘ကို’၏ အပြုံးပျောက်ဆုံးနေသောမျက်နှာကိုသာ မသိမသာ ခိုးကြည့်နေမိသည်။ အပြုံးပျောက်ဆုံးနေသော်လည်း ‘ကို’မျက်နှာကတော့ ချောမောမူက ကွယ်ပျောက်မသွားပါချေ။

“ထိုသည် ကားပေါ်ရောက်လည်း စကားတစ်လုံးမှမပြော
ကားထိုသာ ခုနိုက်မောင်းလေသည်။

“ဟိ”

“ဘာလဲ”

“မေမေတို့ စိတ်ပူနေကြသလား”

“ပူတာပေါ့၊ ပူလို့ ကိုကို လိုက်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ညှိစိမ့်နဲ့သွားတာပဲ၊ ဘာပူစရာရှိသလဲ”

ပြည်မင်းသျှင်က အေးဆေးစွာပင် ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ ညှိစိမ့်နဲ့သွားလို့ကို ပူနေရတာပေါ့ဗျာ၊ ညှိစိမ့်က
အဂ္ဂအစ်မ ဖြစ်နေလို့ကို ပူနေရတာ” ဟူသော စကားကို နှုတ်မှ မ
ပြောပေမယ့် မျက်လုံးက ပြောနေသည်ဟု ပြည်မင်းသျှင်ကြည့်ရင်း
သိလိုက်သည်။

“ညှိစိမ့်အိမ်မှာမရှိဘူး ဆိုလို့ ပူသွားကြတာ၊ နေခက် ညီမ
က ဘာမှပြောမသွားဘူး မှတ်လား”

ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

ကိုလိုလူတစ်ယောက်ကို စွန့်လွှတ်ပစ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ အင်
မတန်ခက်ခဲသောအလုပ် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ထိုသည် သက်မဲ့မှ မဟုတ်ပေဘဲ။”

ထိုအတူ အဂ္ဂသည်လည်း သက်မဲ့ မဟုတ်။

ပြည်မင်းသျှင်ငယ်ငယ်က ပိုင်ဆိုင်ပြီးသား အရာဝတ္ထုအ

ပြင် နောက်ထပ်အသစ်ကိုလိုချင်ပြီဆိုပါက ထိုပိုင်ဆိုင်ပြီးသားအရာ
ဝတ္ထုကို မျက်စိပစ်တတ်ပြီး နောက်ထပ်လိုချင်သောအသစ်ကို အ
စားထိုးရယူဖို့ ဝန်မလေးတတ်။

ယခု . . .

အဂ္ဂဟူသော ချစ်သူသစ်ကို လိုချင်သည်။

“ကို” ဟူ၍ ချစ်စနိုးနာမ်စားပင် သုံးကာ နှုတ်တိုင်းနေသည်
ချစ်သူဟောင်း “တမ်းတ” ကိုစွန့်လွှတ်ပစ်ဖို့ကိစ္စသည် ဘယ်နည်းနှင့်
မှ မလွယ်ကူ။

ချစ်သူဆိုသည်မှာ သက်မဲ့မဟုတ်ဖို့။

ဖောင်တိန် မဟုတ်၊ ပန်းချီကား မဟုတ်၊ လှုပ်ရှားတတ်
သောနှလုံးသား၊ တန်ပြန်မှုပေးတတ်သောနှလုံးသား၊ ခံစားမှုရှိသော
နှလုံးသား၊ စိတ်ရှိသောခန္ဓာ၊ ဝိညာဉ်ရှိသောခန္ဓာနှင့် လူသားများ၊
သွေးသားနှင့်ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော လူသားများကို မိမိရ
ယူချင်သလို ရယူ၊ စွန့်ပစ်ချင်သလို စွန့်ပစ်၍ ရမည်မဟုတ်။

အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို စွန့်ပစ်ခြင်းအပေါ်၌ ခံစားချက် မရှိ
ပေမယ့် သက်ရှိ “ကို” နှင့် ဆက်နွယ်၍ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းများကို
ပါ စွန့်ပစ်ရာ၌ မိမိကိုယ်တိုင် ခံစားချက်မရှိဘဲ နေနိုင်ပါမလား။

ယခုတောင် တွေ့စေနေရသည်ပဲ။

“ပြည်မင်းသျှင် ကျုပ်သွားတော့မယ်”

အတွေးနယ်အတွင်း နစ်မြောနေမှုကို ညှိစိမ့်အိမ်ရောက်မှ

ညှိစိမ့်နှုတ်ဆက်မှုကြောင့် ပျက်မြယ်သွားသည်။

“ဪ... အင်း... အင်း...”

“ရှင် အကူအညီလိုရင် ကျုပ်ဆိုကို အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်
နော် ကျုပ် ကူညီမယ်”

ညှိစိမ့်၏စကားက အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

မိမိတို့နှစ်ယောက်သာ နားလည်နိုင်သောစကားဖြစ်သည်။

“အင်း”ဟု အေးဆီအေးစက်ဖြေလိုက်သည်။

ညှိစိမ့် ဆင်းသွားပြီးနောက် “ကို”သည် ကားကို အိမ်သို့
မောင်းဘဲ “အိုလားလား”(Oh-La La)ကာဖီဆိုင်သို့ မောင်းလာ
ခဲ့သည်။

ပြည်မင်းသျှင် မမေးဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

ကာဖီဆိုင်တွင်းရောက်တော့ လူရှင်းသော စားပွဲတစ်ခု
ရာကိုယူကာ ပြည်မင်းသျှင်အကြိုက်ကိုမှာလိုက်သောအခါ

“ကို ပြည်မင်းသျှင် ကော်ဖီဖဲစ် သောက်မယ်”

ကိုက ဆင်းဒဂုစ်(ချို)ကို ထည့်မမှာလိုက်တော့ဘဲ ကြတ်
ကင်နှင့်အာလူးကြော်ကိုသာ မှာလိုက်သည်။

“ညီမ ဒီနေ့ အူဂူနဲ့တွေ့သေးတယ် မှတ်လား”

ပြည်မင်းသျှင် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားသည်။ အပြစ်ရှိ
သူ၏မလုံမလဲသဏ္ဍာန်မျိုးဖြင့် မျတ်လုံးအစုံပြုထွက်သွားသည်။
ညာလိုရမလား။

ညာ၍ ရသည့်က တစ်ခုထဲရှိသည်။ ဝန်းချိုကားကိစ္စ၊ ဝန်း
ချိုကားဝေါ်မှရုပ်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍သာ ပြောလိုက်မိပါလျှင်
ပန်းချိုကို လက်နှင့်မရေးဆွဲ၊ နှလုံးသားနှင့်သာရေးဆွဲတတ်
သောပန်းချီဆရာတို့၏ညာဉ်အရ ပြည်မင်းသျှင်နှလုံးသားဖောက်
ပြန်မှုကို ကိုသိသွားတော့မည်။

“ပြောလေ”

“ဘယ်ကစပြောရမှန်း မသိလို့”

“ဘာကို ဘယ်ကစရမှန်းမသိတာလဲ”

“အဝ္ဗ လာသွားတယ်ပြောပေမယ့် ပြည်မင်းသျှင်အိပ်ပျော်
နေလို့ မသိလိုက်ဘူး ညှိစိမ့်ပြောမှ သိတယ်”

“ဟင်...”

ကို ထိတ်လန့်တကြားကြည့်လိုက်သောအကြည့်က ဇူးစမ်း
ဦးစိုးရိမ်မှု၊ တုန်လှုပ်မှုများ ပါဝင်နေသည်။

“ညှိစိမ့်က ညီမနဲ့တစ်ချိန်လုံးရှိနေရဲ့လား”

“ရှိပါတယ် ဘယ်မှမသွားဘဲ ပုံစံဆွဲနေတယ်”

ပြည်မင်းသျှင် ကို၏တုန်လှုပ်မှုကို ရုတ်တရက် သဘောမ
ပေါက်နိုင်။

“သူ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ညှိစိမ့် ပုံစံစာရွက်မှာလိုက်လို့ လာပို့တာဖြစ်မှာပေါ့ ဘာ
ဖြစ်လို့ အဝ္ဗအကြောင်း ဒီလောက်တောင် မေးနေရတာလဲ ကို”

“ကိုမေးခွန်းတွေဟာ မလိုအပ်တဲ့ မေးခွန်းတွေလို့ ညီမထင်လို့လား”

“ပြည်မင်းသျှင်ကို မေးစရာ ရှိရင် တဲ့ဒိုးမေးပါ ကို၊ သွယ်ဝိုက်တာကို၊ ခနဲတာကို၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုရဲ့ သွယ်ဝိုက်မှု၊ ခနဲမူတွေကြောင့် ညီမနားမလည်နိုင်ခဲ့ရင် မလိုလားအပ်တဲ့အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်ပွားသွားနိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ ကို ညီမကို စိုးရိမ်တယ်။ အဂ္ဂရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုမှာ ညီမ နှစ်ဖျော့သွားမှာကို စိုးရိမ်တယ်”

ပြည်မင်းသျှင် တွေးကြည့်မိသည်။

အဂ္ဂ မိမိကို ဘာများဆွဲဆောင်နေသနည်း။

အဂ္ဂကိုစိတ်ဝင်စားမှုက အဂ္ဂ ဆွဲဆောင်ခြင်းကြောင့်လား။ မိမိကိုယ်တိုင် အဂ္ဂကို မြင်မြင်ခြင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပဲ။ စွဲလန်းခဲ့တာပဲ။

“ပြည်မင်းသျှင်ကို ပန်းချီကားတစ်ချပ်လောက် ဘယ်သူ့မှ မဆွဲဆောင်နိုင်သေးပါဘူး ကို”

“ကို သိနေသားပဲ။ ခုနစ်နှစ်နီးပါးချစ်လာကြတဲ့ချစ်သူ့ကို ကတောင် ညီမရဲ့နည်းသားကို မဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာကို သိနေတဲ့အတွက် ကို ညီမကိုစိုးရိမ်တယ်။ ကိုက ညီမရဲ့ပန်းချီကားတွေကို မကျော်လွှားနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ညီမရဲ့ပန်းချီကားတွေကို ကျော်လွှားနိုင်မယ့်သူမျိုး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရင် ညီမ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ

မျိုးကို ‘ကို’စိုးရိမ်တာ..”

စိတ်ချပါ ဟူသော စကားလုံးနဲ့ နှစ်သိမ့်လိုက်ရုံနဲ့ ‘ကို’က ကျေနပ်သွားမှာလား။

ပြည်မင်းသျှင် မညာချင်။

“ပြည်မင်းသျှင် အဲဒါတွေကို နားမလည်ဘူး ကို၊ ဒါပေမယ့် ကို’စကက်ချီပေးထားတဲ့ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာမောင်နဲ့ပုံပန်းချီကားကို ပြည်မင်းသျှင် ဆွဲလို့ မရဘူး ရေတံခွန်က ဆွဲပြီးသားပန်းချီကားဖြစ်နေလို့လား မသိဘူး ဈာန်မဝင်ဘူး ကို၊ ညက အဲဒီကား ဖျက်စီးသွားလို့ ပြည်မင်းသျှင် တစ်ညလုံး အိပ်မရဘူး ဒါကြောင့် ညှိစိန်တိုက်ခန်းမှာ အိပ်ပျော်သွားတာပါ”

ပြည်မင်းသျှင် ထိုပန်းချီကားကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်မှရမည်။ ဒါပေမယ့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာလောက်ကိုတော့ ပြည်မင်းသျှင် ပြုချင်ရဲသည်။

‘ကို’ဖျက်နှာပျက်သွားသည်။

“သစ္စာတူပြိုင်”ဟု အမည်ပေးမည်ဟုပြောထားသော ‘ကို’ သစ္စာတရား၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့သည် ဆေးဝက်မထင်ခြင်း အပါအဝင် ‘ကို’စိတ်ထိခိုက်ပေလိမ့်မည်။ ဝမ်းနည်းပေလိမ့်မည်။ ကြေကွဲပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ပညာတတ်၏ဟန်ဆောင်ချုပ်တည်းနိုင်စွမ်း အဖတ်ကို ‘ကို’က တတ်မြောက်သူပီပီ

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ညီမကို စာမေးပွဲပြီးသွားမှ ကိုဘာသာထဲ ဆွဲလိုက်ပါတော့မယ် ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့တော့နော်”
 “ကိုကပင် ပြန်လည်နှစ်သိမ့်မှုပေးလိုက်သေးသည်။
 ဤနေရာတွင် ပြည်မင်းသျှင်၏ဟန်ဆောင်မှုက အမှန်တကယ်ပင် ပီပြင်ခဲ့သည်။ ပန်းချီကားအတွက် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသောတုန့်လှုပ်ချောက်ခြားမှုသောကနှင့် မလုံမခြုံဖြစ်ရမှုတို့သည် ကင်းစင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဖြစ်ရာ ချက်ချင်းပင် ဝင်းပသောမျက်နှာမျိုး ပြည်မင်းသျှင် မြောင်းလဲလိုက်နိုင်သည်။

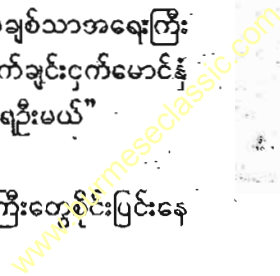
“ပြည်မင်းသျှင် ထပ်ကြိုးစားဦးမယ်”
 “မကြိုးစားပါနဲ့တော့ ကိုပဲ ဆွဲတော့မယ်”
 “ရွှေကိန္နရီအတွက် ပြည်မင်းသျှင် ဆွဲပေးရဦးမယ်လေ”
 “အရေးမပါလိုက်တာကွာ သူ လိုချင်တဲ့ကား အိပ်မက်မှာ မှာ လာရွေးပါစေ ဒီအတွက် ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့တော့ ချစ်သူတွေ သစ္စာထားကြပုံကို ကိန္နရီမောင်နဲ့သစ္စာထားတာထက်ကို လက်တွေ့ဆန်တဲ့ ပိုပြီး ပြယုဂ်ခိုင်မာတဲ့ သစ္စာပုံပြင်တစ်ပုဒ် ညီမကို ပြောပြဦးမယ်”

“ဘာပုံလဲ ကို”
 “အောက်ချင်းငှက်မောင်နဲ့လေး သူတို့နှစ်ကောင်... မောင်နဲ့ဟာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ဘယ်လောက် ချစ်ကြသလဲ ဆိုရင် တစ်ကောင်ဟာ မုဆိုးလက်ချက်နဲ့ မြားမှန် သေသွားတဲ့အ

ကျန်တစ်ကောင်ဟာ ကောင်းကင်ပေါ် တရှိန်ထိုးပျံတက်ပြီး အမြင့်ဆုံးနေရာအရောက်မှာ အတောင်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး ဇောက်ထိုးခေါင်းဆိုက်ဆင်းချတယ်။ အဟုန်နဲ့ ကမ္ဘာမြေပြင်ကို ထိ ခေါင်းကွဲ ရင်ကွဲ ပျက်ကျ သေဆုံးခဲ့ကြတယ်လေ”
 “ကိုက သတိပေးတာလား။ ချစ်သူအပေါ် သစ္စာသွေဖည်မပြု ကြိုးစားနေသော ပြည်မင်းသျှင်ကို သတိပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာလား။

ပြည်မင်းသျှင် စိတ်မကောင်းပါ။
 ‘ကို’က ပြည်မင်းသျှင်၏စိတ်မတည်မှုကို ရိပ်မိနေပြီထင်ပါသည်။
 ပြည်မင်းသျှင် အချစ်နဲ့သစ္စာကို တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ဖို့ကြိုးစားနေကြောင်းကို သိရှိကာ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ...
 “ကို အဲဒီပန်းချီကားဆွဲပြီး ညီမကို လက်ဆောင်ပေးမယ်”
 သေချာပါပြီ။
 ‘ကို’ ရိပ်မိနေပြီ။

“သစ္စာတရားဟာ အရေးမကြီးဘူး အချစ်သာအရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တတ်သူတွေအတွက်လည်း အောက်ချင်းငှက်မောင်နဲ့ တိန္နရီပုံတွေ ဆွဲပြီး ‘အိပ်မက်ရှင်’မှာ တင်ရဦးမယ်”
 “ကို စာမေးပွဲနီးပြီလေ”
 “နီးပြီ ပြီးရင် ညီမနဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့ လူကြီးတွေစိုင်းပြင်းနေ

ကြပြီး ဒီအတွက် ညီမမှာ အဖြေရှိပါတယ်နော်”

သုံးပတ်တုသော အချိန်ကာလသည် ပြည်မင်းသျှင် အတွက် ရွေးချယ်ခွင့်ရှိသေးကြောင်း ကိုသတိပေးလိုက်တာလား။ ခေါ်လိုက်တာလား။

“ကိုသည်သဘောကောင်းသောယောက်ျားကောင်း၊ စေတနာသော လူတော်တစ်ယောက် ဆိုတာကို ပြည်မင်းသျှင် နားလည်သိထားသည်။

“ကိုနှင့်ပတ်သက်၍ ပြည်မင်းသျှင် ရက်စက်ဖို့ရာ စဉ်းစား၍မရ။

“ညီမ သောက်လေ”

“ကိုကတော့ အေးအေးဆေးဆေးစားသောက်ပြီး စတင်ပြောသွားနိုင်သည်။

အပြစ်ကင်းစင်သူတွေအတွက်ကတော့တုန့်လှုပ်ခြင်းတစ်ပေလိမ့်မည်ပေါ့။

အပြစ်ရှိသူတွေသာ မလုံမလဲနှင့် စားမဝင်၊ စကားရဲရဲမရဲဖြစ်ရသည်။

နှလုံးသားဆန္ဒကိုလိုက်လျော့ခြင်းသည်အပြစ်ရှိလေသလား။

“ကိုင်း ပြန်ကြရအောင် နောက်ဆိုရင် ကို ညီမဆီတို့ခဏလားနိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး ကိစ္စရှိရင်သာ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ ဒီအခါ ကို အားအား မအားအား ညီမ လုပ်ချင်တာတွေကို တွေ့

ပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ပြည်မင်းသျှင်ကော ကိုကို ဘာကူလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကို မင်းကိုချစ်ခဲ့တာ မင်းဆီက ရယူလိုချင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ ညီမရယ် မလိုပါဘူး။

‘ကို’နှင့်စကားများကို ဒီနေ့ နားထောင်ရသည်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ပြည်မင်းသျှင် ထင်သည်။

ပြည်မင်းသျှင်နှစ်သက်သော ဘလက်ခဲကော်ဖီကိုပင် တစ်ခွက်နှစ်ခွက်သာ သောက်ခဲ့မိပါလား။

ပြည်မင်းသျှင် ဗျာများနေချိပြီ။

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း (၃)

အခန်း(၁၆)

မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာသော ရွှေကိန္နရီကို တွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် ပြည်မင်းသျှင် အံ့ဩသွားသည်။ နောက် ဝမ်းသာသွားသည်။

“လာ ရွှေကိန္နရီ ထိုင်”

အိမ်၌ ဒေါ်စိန်နှင့် ဘုမနှင့် တိုးပွားသာ ပြည်မင်းသျှင်နှင့်
အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဖေဖေ မေမေနှင့်နွယ်မင်းသျှင်သည် မင်္ဂလာဇဉ်းခံပွဲတစ်
ခုကိုသွားနေသည်။ ထိုပွဲတွင် နွယ်မင်းသျှင်က ပန်းကျဲရမည်။ ဖေ
ဖေ မေမေတို့၏ မိတ်ဆွေသား၏ လက်ထပ်ပွဲဖြစ်သည်။

နွယ်မင်းသျှင်အလှက ပွဲလည်တင့်ကာကျက်သရေဆင့်နေ
ပြန်သည်။

“ကျုပ် ထိုင်ရအောင် လာတာ မဟုတ်ဘူး”

ပြည်မင်းသျှင်လည်း ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိဆိုသလို ဖြစ်နေလေပြီ။

ရွှေကိန္နရီမျက်နှာပုတ်သိုးနေမှုကို နှုတ်ထွက်စကားက ကျောကာ ရန်လိုမှု ပါနေသည်ကို ကြားသိလိုက်မှ ရွှေကိန္နရီ အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ပြည်မင်းသျှင် နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံး အဝန်းတိုင်း လေးနှင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝုတ် ဝုတ်

ပြည်မင်းသျှင်သည် ခွေးတိုးပွားလောက်မှ မပါးနပ်။ ခွေးတိုးပွားကမှ သခင်ကို ရန်ပြုရန်လာသော ရွှေကိန္နရီကို ဟောင်ထား ပြည်မင်းသျှင်ရှေ့မှာ ကပ်၍နေလေသည်။

သခင်ကိုထိကြည့် ရှိရှိသမျှအစွယ်နှင့် တအားခဲကာကိုက် မည်သဏ္ဍာန်။

“သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာမရှိ။ ချစ်သူအပေါ် လည်း သစ္စာ မဲ့တဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မ ခွဲတယ်”

“ရှင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ရွှေကိန္နရီ”

“ရှင်ကို ကျုပ်ဆွဲခိုင်းထားတဲ့ ပန်းချီကား ဘယ်မှာလဲ”

“မဆွဲဖြစ်သေးဘူး”

“ဒီလိုဆို အဂ္ဂရုံးခန်းထဲတပန်းချီကားက ဘယ်ကဘယ်လဲ”

ခြေပေါက်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“အဲဒါ နင် အဂ္ဂကို သွားမေးလေ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကျုပ် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမယ့်လူဟာ အဂ္ဂ ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့နဲ့ ရှင် ဘာအချိုး ချိုးလိုက်တာလဲ”

“နင် ပြောနေတာတွေကို ငါ ဘာမှနားမလည်နိုင်ဘူး ရွှေကိန္နရီ။ ငါ့ကို အရိုးသားဆုံးနဲ့ အရှင်းလင်းဆုံးပြောပါ ထိုင်ပါ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ နင်နဲ့ ငါဟာ ရန်သူမှ မဟုတ်ကြပဲ။ နင်ပဲ ငါ့ကို အတင်းသွယ်ချင်းလိုက်ဖွဲ့ခဲ့ပြီး ခုတော့ရန်လိုတော့လည်း နင်ပဲ ငါ မေးမယ်။ နင်နဲ့ အဂ္ဂ ရည်းစားတွေဖြစ်နေကြသလား”

ပြည်မင်းသျှင် တုတ်ထိုးအိုးပေါက် မေးချလိုက်သည်။

ရွှေကိန္နရီ၏ မျက်နှာ မဲသွားသည်။ ဒေါသဖြစ်မှု ကြေကွဲမှု တို့ကြောင့် ထင်သည်။ ရွှေကိန္နရီမျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းလာသည်။

“ရှင်သာ ကြားမဝင်ခဲ့ရင် အဂ္ဂဟာ ကျုပ်ကို ပရိပိုစ် လုပ်တော့မှာ”

ပြည်မင်းသျှင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာ’ သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် အစွမ်းထက်လေသည် ထင်။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ရန်သူဘဝသို့ ရောက်သွားအောင်ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

“ရှင်တို့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကာလသက်တမ်း ဘယ်

လောက် ကြာပြီလဲ”

“ခြောက်လ”

“ခြောက်လဆိုတဲ့ ကာလမှာ သူ့ ဖရိုပိုင်းလုပ်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ရထားတာပဲ”

ဟု ပြည်မင်းသျှင် ခနဲ သလို ပြောလိုက်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။ အမှန်တော့ ပြည်မင်းသျှင် ပွင့်လင်းစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်တို့ အနိုင်ရနေသူဖြစ်တော့ ပြောအား ရှိတာပေါ့”

“အနိုင်အရှုံးဆိုတာ ယှဉ်ပြိုင်မှု ဖြစ်တာပါ။ ကျုပ် ရှင်တို့ ကိုမပြိုင်ဘဲ ရွှေကိန္နရီ၊ အဂ္ဂရုံးခန်းကပန်းချီကားဟာ ကျုပ်တို့တွေ ပြီးမှဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ပန်းချီကားမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပန်းချီကားကို နေဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီဆရာရဲ့ လက်မှတ်နဲ့ နေ့စွဲကို ရှင် သွား ပြန်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ရှင်က ပြောအားရှိနေပြီပေါ့။ အဂ္ဂက ခုချိန်ကစပြီး မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတွေနဲ့ သွားလာအချိန်ဖြုန်းခြင်းကို မလုပ်တော့ဘူး။ သူ့မြတ်နိုးပြီး နှစ်နှစ်ကာကာချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားတော့မယ်လို့ ဖွင့်ဟကြေညာလိုက်ပြီလေ”

ပြည်မင်းသျှင် ရွှေကိန္နရီကို သနားရမည့်အစား ဒေါသထွက်မိသည်။ ထို့ကြောင့်...

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ ရှင်မှာ အချိန်တွေသိပ်ပေါနေလို့လား”

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အချိန်ကို ခံရလောက်အောင် ပျင်မိုက်မိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မထင်ခဲ့ဘူး”

“ရှင်လို သံမဏိအသည်းနဲ့ မိန်းမမျိုးကတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့”

“ဒါတွေ အသာထားစမ်းပါ ရှင် ကျုပ်ကို အဓိက ဘာပြောချင်တာလဲ။ ရန်တွေ့ရုံ သက်သက်ပဲလား၊ ခနဲရုံ သက်သက်ပဲလား။ ဘာအတွက် လာတွေ့တာလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ မေးစမ်းပါ”

“အဂ္ဂနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင် ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူးလား”
ပြည်မင်းသျှင် တုန်လှုပ်ဖို့ အလှည့်ရောက်လာလေပြီ။ အမှန်အတိုင်း ဖြေလို ဖြစ်ပါ့မလား။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်ကို ရှင်မေးခွင့်မရှိဘူးထင်တယ်”

“ဒါကိုကပဲ ရှင် အဂ္ဂကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်”

“ထင်ချင်သလိုထင်လေ ပြည်မင်းသျှင်ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးမစိုက်တတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်လည်း သိနေတာပဲ”

မိမိနဲ့လုံးသားကိစ္စကိုတောင် မိမိ နားမလည်နိုင်သေးတာပဲ။ တစ်ပါးသူကို ပြောပြဖို့ဆိုသည်မှာ နာယနည်းနှင့်မှမဖြစ်နိုင်။

“ကျုပ်ကိုကိုကို ရှင် သစ္စာဖောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား”

“ကျုပ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ရှင် ဘာမှ မေးခွင့် ဝင်စွက်

ခွင့်မရှိဘူး။ အဝှန်းကို ကိုနဲ့ အဝှားကြောင်းတွေပဲဆိုရင်တော့ အော်
ရိပ် ကျုပ် ပန်းချီဆွဲလက်မ သွားဆွဲလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပြည်မင်းသျှင် ချာကနဲလှည့်ထွက်ခဲ့ပြီး
ပေါ်ထပ်သို့ တောက်လျှောက်ပင် တက်ခဲ့လေသည်။

“ရှင် ကိုကိုကိုသစ္စာဖောက်လို့ ကတော့ သစ္စာစူးလိမ့်မယ်
ဆိုတာ ရှင် မြမြမှတ်ထားလိုက်ပါ”

ရွက်နွရီ၏ အသံက ပြည်မင်းသျှင်နောက်သို့ ကပ်ငြိလိုက်
ပါလာသေးသည်။ အချစ်အတွက် မိန်းမသားတွေ၏ နှလုံးသားသည်
ပျော့ညိုလွန်းလှသည်။ နေရာပေးလွန်းလှသည်။ ထိုအထဲ ပြည်မင်း
သျှင်ပါဝင်လာပြီလား။

ပြည်မင်းသျှင် ကိုနှင့်သာ ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့ကြသည်။
ကိုအပေါ်နေရာပေးခြင်း အလေးဂရုပြုခြင်းမရှိခဲ့ပါချေ။ ကိုကသာ
မိမိအား အလေးထားကာ ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

ဒါတွေဟာ ပြည်မင်းသျှင်ရဲ့ အမှားလား။ ပြည်မင်းသျှင်
နေတတ်သလိုနေထိုင်တတ်ခဲ့ခြင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ခဲ့ပါဘူး။
ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှစ်နာစေဘူးဟု ထင်ပါသည်။

“ပြည်မင်းသျှင်ရေ တယ်လီဖုန်း”

“ဟုတ်... လာပြီ ဒေါ်ဒေါ်စိန်”

ပြည်မင်းသျှင် အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့ရပြန်သည်။ ပေ
မေက အင်္ဂါထပ်အိပ်ခန်းများတွင် ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားနားနေနေ

အိပ်မက်နိုင်စေရန် တယ်လီဖုန်း မထားဘဲ အောက်ထပ်၌ပင် ထား
သည်။ လိုင်းခွဲပင် မတပ်။ သူ့ရုံးကိုစွဲအတွက်တော့ ဆယ်လူလာကို
သူ့တစ်ဦးတည်း ကိုင်သည်။

အောက်ထပ် အရောက်တွင်

“ယောက်ျားတစ်ဦးအသံပဲ”

ဒေါ်စိန်ကသတင်းပေးပြီးမီးဖိုဘက်ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

“အမိန့် ရှိပါ”

“ပြည်မင်းသျှင် အဝှပေါ”

“ဟင်”

ပြည်မင်းသျှင်တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ့အသံကြားရုံဖြင့်ရင်
ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ရခြင်းကိုပင် မကျေနပ်ချင်။ သို့သော် ကျေး
ဇူးတင်သလိုလို ခံစားတတ်ရသည်။

“ဘာကိစ္စ ဆက်ရတာလဲ”

“ရွက်နွရီ ဘာလာလုပ်တာလဲ သိချင်လို့ပါကွာ”

“ဟင် ရှင် ဘယ်က”

“ခင်ဗျားအပါးမှာ အရိပ်ကလေးလိုအမြဲရှိနေမယ်လို့ ပြော
ခဲ့ပြီပဲ။ ရွက်နွရီလာတာလည်း သိတာပေါ့ဗျာ။ ကိုင်းပြောပါဦး
သူ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ရှင်ရုံးခန်းထဲကပန်းချီကားကို သူ့မြင်လိုက်ရလို့လေ။ နေ
ဦး သူက ဘာကိစ္စ ရှင်ရုံးခန်းကို ရောက်နေမလဲ”

“ကျုပ်နဲ့ မတွေ့ရတာကြာပြီဆိုပြီး လိုက်လာတာလေ။ နေ့စဉ်က ငွေဝင်လိုက်တာနဲ့ သူတွေ့သွားတာထင်တယ်။ အမှန်တော့ ကျုပ်နဲ့ ခန်းထဲ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်သူက လွဲရင် ဘယ်သူတို့ ပေးမဝင်ဘူး။ ညှိစိမ့်နဲ့ ပြည်မင်းသျှင်ကလွဲရင်ပေါ့လေ။ ခင်ဗျား တို့ကတော့ ကျုပ်ရဲ့အထူးဧည့်သည်ကို အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

ပြည်မင်းသျှင် ရွှေကိန္နရီအတွက် ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။ မိန်းမသားချင်း စာနာမှုတော့ ထားရမည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူက သိချင်လို့ မေးတာပါ။ သူတို့က အတွက်လည်း စိုးရိမ်တယ်လေ”

“ဒါပဲလား”

“ဒါပါပဲ”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါထက် ကျုပ် ခင်ဗျားကို ခိုးကြည့်တာပဲ နေရတော့မှာလား ပြည်မင်းသျှင်၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

“ဘာကိစ္စ တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“မှားသွားပြီ။ မေးမိပြန်ပြီ။ သိလျက်နှင့် မေးမိခြင်းကိုယ် သူ့ထံမှ ရင်ဖွင့်သံကို ကြားချင်နေတာပဲဖြစ်မည်။

“ချစ်လို့ပေါ့ဗျာ၊ ချစ်တော့ လွမ်းတယ် တမ်းတတယ်”

တော့ မျက်နှာလေးကို အမြဲ မြင်တွေ့နေချင်လို့ ခိုးကြည့်ရတယ်။ ခိုးကြည့်ရုံနဲ့ အားမရဘူး၊ အနားမှာထိုင်ကြည့်နေချင်တယ်။ အလေးကို ကြားနေချင်တယ်။ ပြီးတော့ . . .”

“တော်ပါတော့ရှင် ရှင်ကို ကျွန်မ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ ခင်းပေး မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မကို မဆက်သွယ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ အကောင်းပန်ပါတယ်”

ပြည်မင်းသျှင်ရင်ထဲ ဆိုတက်လာသည်။ ချစ်မိသူထံမှ ချစ်စရာများကို ကြားရတိုင်း ရင်ထဲ မခဲရပ်နိုင်အောင် နာကြင်ရသည်။

မိန့်လုံးသားကို သေချာစွာ မဆန်းစစ်ဘဲ ရည်းစားထားခဲ့မိသည်။ တကယ်တမ်းနုလုံးသားမှပေါက်ဖွားလာသော ချစ်ရသူစစ်

မိကိုတွေ့ရုံလိုက်ရသည့်အခါ ခံစားရတော့ နေရာက မထွက်ကွက်မှု၊ နာနာထောက်ထား ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု၊ မချီမဆန် နာကျင်မှုတွေ ချာယုက်လျက် ခံရခက်လွန်းလှသည်။

“ပြည်မင်းသျှင် ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ချစ်တဲ့အချစ်က ဘာနဲ့ မှနှိုင်းစရာမရှိအောင်ကို ချစ်မိတာပဲပါ။ ခင်ဗျား စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဆန္ဒတွေကိုပဲ ပြုသိပ်ထားလိုက်ပါမယ်၊ ပြည်မင်းသျှင် မင်း ငိုနေသလား”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ပြည်မင်းသျှင်မငိုဘူး၊ ဘာကိစ္စငိုမှာလဲ အချစ်အတွက် မျက်ရည်ကျတတ်တဲ့မိန်းမတွေထဲ ပြည်မင်းသျှင်မပါဘူး”

ဟု ပြောပြီး တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။ မငိုဘူးဆိုသူ၏ မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်စတွေ ပြည့်အိုင်ထွန်းလျက် ရှိနေပြီ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၅)

ပြည်မင်းသျှင်၏ ကျိကျမူကြောင့် ဒေါ်စိန်ကို အဖော်ထူပေးပြီး ပြည်မင်းသျှင်ကို ပုဂံသို့ သွားခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ပြည်မင်းသျှင် ငယ်ငယ်ကသာ ပုဂံသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်ကြီးမှ ကျောင်းစာတွေလုံးပန်း၊ ပန်းချီကားတွေဆွဲ အိပ်မက်ရှင်ကားတွေ အချိန်မီတင်ပေးခြင်းဖြင့် အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီး သောကကလေးလားလား။ 'အချစ်'ဟူသော တစ္ဆေ၏ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် ပြည်မင်းသျှင်တစ်သက် မဝင်စဖူးဝင်လာသည့်သောကဆိုး၏လွတ်လပ်မှုရှင်လာသည်။

ကိုကလည်း သူ့စာမေးပွဲအတွက် လုံးပန်းနေသည်။ အိပ်မက်ရှင်ကို မန့်နေရာနှင့်ပစ်ထားလိုက်သည်။ တင်သမျှ ပန်းချီကား

များကို စိစစ် လက်ခံပြီး တင်ထားသဖြင့် ကိုလည်း လွတ်လပ်စွာ ကျောင်းစာအတွက် အချိန်ပိုပေးနိုင်သည်။

ပြည်မင်းသျှင်နှင့် Express ကားကြီးဖြင့် ပုဂံသို့ လာခဲ့ကြသည်။

သိပ္ပံပစ္စယာတို့တည်၌ပင် ဖေဖေ စီစဉ်ပေးထားသဖြင့် တည်းခွဲကြသည်။

ပြည်မင်းသျှင် ရောက်ပြီးပြီးချင်းမနားဘဲ စက်ဘီးငှားကာ ပန်းချီအကွက်အတွင်းအတွက် နေရာလိုက်ရှာခဲ့လေသည်။

ပုဂံနေဝင်ချိန်ပန်းချီကားကို ဆွဲချင်သည်။

ပုဂံနေထွက်ချိန်ပန်းချီကား။ နောက်တန်းကြည့်တောင်နှင့် ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း လမင်းရေဆင်းသောက်ချိန်။ နေမင်းပျော်မြူးချိန်၊ ဗုဂံ၏ လောကနန္ဒာဘုရားရင်ပြင်တော်မှမြင်ရသော ရေချိုးဆိပ်။

ပြည်မင်းသျှင် လိုက်ကြည့်ကာ လေ့လာပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလာသည်။

ပန်းချီကားတွေ အများကြီး ဆွဲရတော့မည်။ ချွေးတစ်လုံးလုံးနှင့် မမောနိုင်။

“တီ တီ တီ တီ”

ကားနံပါတ်ကို မမှတ်ထားသော်လည်း အရောင်နှင့် အမျိုးအစားတူကြောင့် အဂ္ဂကို သတိရသွားပြီး ကားမောင်းလာသူကိုကြည့်

လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲ အဂ္ဂကိုတွေ့ ချင်စိတ်၊ မျှော်လင့်စိတ်တို့ ထင်
ရောက်လာသည်နှင့် ရင်ထဲ နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

ကားမောင်းသူပြုံးမြကာ ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။ အဂ္ဂ
မှ အဂ္ဂအစစ်။

“ရှင်”

“အံ့ဩသွားသလား ပြည်မင်းသျှင် ကျွန်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့အ
ရိပ်ကလေးဆိုတာ ခင်ဗျား မေ့ထားလား။”

“ရှင် ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ”

ပြည်မင်းသျှင်ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ကာမေးလိုက်မိသည်။

“စိတ်မချတာလည်း ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြည်မင်းသျှင်ထံ
ကူညီပေးချင်တာလည်း ပါတယ်လေ။ ပေး စက်ဘီး သီရိပစ္စယာထံ
ပြန်ပို့ပေးလိုက်နော်”

ကားပေါ် အသင့်ပါလာသော ဟိုတယ်ဝန်ထမ်း ချာတီထံ
တစ်ဦးကို စက်ဘီးအပ်လိုက်သည်။

“လာ ကားပေါ်တက်”

ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်မနေတော့ ခု အနီးအနား
မှာ ငဲ့ကွက်စရာ ဘယ်သူ့မှရှိမနေ။

အဂ္ဂဖွင့်ပေးသောရှေ့ခန်း၌ပင် ဝင့်ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်
ထဲ အလိုလိုရွှင်လန်းလာသည်။ ချစ်ရသူနှင့်အတူတကွနေထိုင်ခွင့်
ရရှိခြင်းလောက် မျှော်ရွှင်ကြည့်နူးဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ ရှိနိုင်ဖို့

လား။

“ပြည်မင်းသျှင်ထွက်သွားတာကိုစုံစမ်းပြီး သတင်းပေးတာ
က နာရီဝက်ကြာတယ်။ ကျုပ် အလုပ်တွေကိုလွဲပြီး စီစဉ်ပေးနေတာ
က တစ်နာရီလောက်ကြာတယ်။ အဝတ်အစားစီစဉ်ပြီး ရေချိုးတာ
ကနာရီဝက် စုစုပေါင်း သုံးနာရီလောက်နောက်ကျသွားတယ်။ ဒီ
ရောက်တော့လည်း ဟိုတယ်တွေ လိုက်စုံစမ်းပြီး ပြည်မင်းသျှင်
နောက်လိုက်ရတာနဲ့ဆိုတော့ ခုမှပဲ မိတော့တယ်။ ကျုပ်ဘာမှမစား
ရသေးဘူး။ နားလည်း မနားရသေးဘူး။ သိလား။ ဒါပေမယ့် ပြည်
မင်းသျှင်ကို တွေ့လိုက်ရတာကိုတပဲ ပင်ပန်းတာတွေ မေ့သွားပြီ”

ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂကို ငေးကြည့်မိသည်။ နွမ်းလျနေပါ
သည်ဆိုသော အဂ္ဂသည် ခရီးဝေးကို မရပ်မနားမောင်းနှင်လာသူ
နှင့်မတူဘဲ တက်ကြွရွှင်လန်းနေလေသည်။

အတ္တကြီးသည်။ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ငဲ့ကွက်မှု စာနာထောက်
ထားမှု မရှိဘဲ ကိုယ့်စိတ် မျှော်ရွှင်မှုကိုသာ ဦးစားပေးတတ်သည့်
ယောက်ျားမျိုးဆိုတာ ဟုတ်ဝါမလား။

“ဒီလိုဆို ရှင်နဲ့ ပြည်မင်းသျှင် မနက်စာသွားစားရအောင်
လေ။ ရှင်ပြောမှပဲ ပြည်မင်းသျှင်လည်း ဝိုက်ဆာလာတာသတိပြုမိ
တော့တယ်”

“နေပါဦး ပြည်မင်းသျှင် ဆာလောင်ခြင်း ဆိုတာ သိပ်အ
ရေးကြီးလှတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဦးတည်လာတဲ့ဘုရားကိုတော့ အ

ရင် ဖူးမျှော်ကြရအောင်”

အဂ္ဂနဲ့စိတ်သဘောထားခြင်း တူညီလေသည်။ အဂ္ဂသည် လည်း မိမိလိုမျိုး ခပ်တေတေလူစားဖြစ်ပေသည်။

သဗ္ဗညုစေတီကို ဦးချစ်နိုးကြပြီးမှ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာကြ သည်။

“ရေပြန်ချိုးဦးမလား ဒေါ်ဒေါ်စိန်ကိုလည်း ဝင်ခေါ်လို့ မယ် မဟုတ်လား”

အဂ္ဂက အသိပေးမှ ပြည်မင်းသျှင် ဒေါ်စိန်ကို သတိရမိ သည့်အဖြစ်ကို ရယ်ချင်သွားသဖြင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ပြည်မင်းသျှင် ဒေါ်ဒေါ်စိန်ကိုတောင်ပေးနေ တယ်”

ပြည်မင်းသျှင်အပြုံးကို အဂ္ဂက ကျေနပ်စွာ ကြည့်လိုက် သည်။ ပြည်မင်းသျှင်သည် ပြုံးခဲသောမိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ပြည် မင်းသျှင်ထံမှ အပြုံးကို စတင်မြင်လိုက်ခြင်းအတွက် အဂ္ဂရင်ထံ ပျော်ရွှင်လာသည်။ ထိုအပြုံးမျိုး အမြဲမြင်တွေ့ရပါစေဟုလည်း ဆု တောင်းမိလေသည်။

“အဂ္ဂကော သီရိပစ္စယာမှာပဲ တည်းသလား”

“ဟုတ်တယ် သံတံမှာ တဲချင်တာ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့တဲ နေရာပဲ တည်းရတာပေါ့ဗျာ”

“တည်းချင် သွားတည်းပေါ့။ ဘယ်သူက တည်းခိုင်းလို့လဲ

ဆိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့တာကို ရှင်ကလိုက်ရှင် ပြီးတော့များ”

ပြည်မင်းသျှင်က ငြုစုသလိုပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ဗျာ။ ချစ်မိတဲ့သူ ဆိုတော့လည်း အချစ်စေခိုင်းရာ နောက်ကောက်ကောက်ပါရတာပေါ့ဗျာ။ မချစ်တဲ့သူကတော့ ပြော အား ရှိမှာပေါ့”

ပြည်မင်းသျှင် မျက်စောင်း မထိုးတတ်။ မိန်းမဖြစ်ပေမယ့် မျက်စောင်းမထိုးတတ်သောမိန်းမထဲ ပြည်မင်းသျှင် ထိပ်ဆုံးကပါ လေသည်။ ပြုံးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးပိုင်းဖြင့်သာ အဂ္ဂကို စိုက် ကြည့် မိသည်။

ရည်းစားရှိလျက်နှင့်အခြားသူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် တို့ ချစ်တယ်ဟုပြောလိုက်လျှင် သစ္စာဖောက်ရာကြပေလိမ့်မည်။ ရင်ထဲကအချစ်ကိုကော ဘယ်အတိုင်းအတာအထိသို့ဝှက် ထားနိုင်မှာလဲ။

ရင်ထဲဖောက်ပြန်မှုကိုကော သစ္စာဖောက်တယ်ဟုပြောနိုင် သလား။ ရင်ထဲ၌ အဂ္ဂကို လွတ်လပ်စွာပင် ချစ်လိုက်သည်။

သီရိပစ္စယာရောက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်စိန် မရှိ။ ထမင်းထွက် စားသည်ဟု သိရသည်။

ပြည်မင်းသျှင် ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲ ဘီးလေး တစ်ချက်နှစ် ချက် သပ်လိုက်ပြီးရုံနှင့် ပြည်မင်းသျှင်၏အလှပြင်ဆင်ခြင်းကိုစွက်

ပြီးပြတ်လေပြီ။

ပြည်မင်းသျှင် တည်းခိုဆောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တို့ အဂ္ဂ တည်းလေသည်။

အဂ္ဂ ပြည်မင်းသျှင်ကို မစောင့်ရ... .

“အလှ မပြင်တော့ဘူးလား”

အဂ္ဂက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်တယ်ဆိုရုံ တွန့်ကာ ပြူးလိုက်ပြည်မင်းသျှင်ကို ချစ်စနိုးမေးလိုက်လေသည်။

အမှန်ဆို အဂ္ဂကလည်း ပြည်မင်းသျှင်၏ ခပ်တေတေပေပေစရိုက်ကလေးများသည် သူ့အကျင့်နှင့် တူနေသဖြင့် ဝိုင်းမက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုတယ်မှာပဲ စားမလား”

“ဟင့်အင်း မန်းကျည်းရွက်သုပ်နဲ့ ပဲနပ်ရတဲ့ဆိုင်မှာပဲ လိုက်မယ်လေ။ အဂ္ဂက ဟိုတယ်မှာ စားချင်စားပေါ့။ ပြည်မင်းသျှင်ခြင်းလှည်းတစ်စီးနဲ့ သွားလိုက်မယ်”

“မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ ပြည်မင်းသျှင် ကျွပ်အမှု ထင်လာတာ ပြည်မင်းသျှင်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် ဒေါ်စိန်နဲ့ အတူတူပိုင်ကူပေးမလို့ ခု ဒေါ်စိန်က အမိကို မစောင့်နိုင်တော့ တွာတာဝန်ပိုရှိနေပြီ”

ပြည်မင်းသျှင် မငြင်းချင်တော့ အဂ္ဂနှင့်အတူ သွားလာရတာကို ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ထဲ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်နေသည်။

ငါ့ခွန်အားသည် ကြီးမားလွန်းလှပါတကား။

“အာနန္ဒာဘုရားနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲက နေခြည်ဦးထမင်းဆိုင်က အမည်စုံတယ်။ အဲဒီကဲ့ပဲ သွားမယ်”

“အဂ္ဂက တော်တော်နဲ့ စပ်တယ်နော်”

“နဲ့ စပ်ဆို ကျွပ်ဘဝမှာ တွယ်တာစရာလူမှမရှိတာ”

ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ယခုပို၍အဂ္ဂအကြောင်းတွေ သိချင်လာသည်။

“အမေက မွေးပြီး ဆုံးသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ ညှိစိမ့် ပြောပြမှာပေါ့”

“အင်း ဒါပေမယ့် သိပ်မစုံပါဘူး။ အဂ္ဂ ထပ်ပြောပြဦး”

“ကျွပ်အမေက ဇိုးကုတ်က။ တော်တော် ချမ်းသာတယ်။

သူ့အသက်နဲ့ လဲပြီး တျှုပ်ကို မွေးခဲ့တာလေ။ သူ့အမေအနှစ်တွေ တျှုပ်တစ်သက် စားမကုန်အောင် ထားပေးခဲ့တယ်။ ညှိစိမ့်အမေနို့နဲ့ ကျွပ်လူဖြစ်ခဲ့ရတော့ ညှိစိမ့်နဲ့ ကျွပ်ဟာ မောင်နှမအရင်းထက် ရင်းနှီးတယ်။ ကျွပ် သုံးနှစ်သားမှ ဒယ်ဒီက နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ ကျွပ်အဖွားတွေက မိသွေးနဲ့ ပေးမထားဘဲ မိုးကုတ်ကို ခေါ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွပ် ရှစ်တန်းနှစ်မှာပဲ အဖွားက ဆုံးတယ်။ ကျွပ်အတွက် ရန်ကုန်မှာ သီးခြားတိုက် ကားစီစဉ်ပေးခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီ ဆယ်တန်းနှစ်မှာပဲ ဒယ်ဒီနဲ့ အတူ အမေရိကားကို လွှဲကံသွားခဲ့တာပဲ။ ဒါပါပဲ။ ကျွပ်အကြောင်းအရာက သာမန်အကြောင်းအ

ရာပါပဲ။ ကိုင်း ဘာသိချင်သေးသလဲ”

“အဂ္ဂအဖေ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ မွေးချင်းတွေ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညှိစိမ့်နဲ့ လောက်တော့ ဘယ်သူ့မရင်းနှီးဘူးလေ၊ ညှိစိမ့်ကို ညရောက်မှ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြီး ကွန်တက်စ် (အဆက်အသွယ်) လုပ်ရဦးမယ်၊ သူသိရင် အံ့ဩဝမ်းသာမှာ”

“ညှိစိမ့်က တစ်ခါမှ ရှင်အကြောင်း မပြောဖူးပါဘူး၊ ခုမှ ရှင်က ဘွားကနဲ့ ပေါ်လာတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နောက် ကျုပ်အနေအထိုင်ကလည်း အနောက်တိုင်းဆန်တော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက် ထားတတ်မယ်မထင်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်”

ပြည်မင်းသျှစ် အဂ္ဂအကြောင်းများကို သိလိုက်ရသည်နှင့် အဂ္ဂ လိမ်ညာပြောခြင်းမဟုတ်ဟုလည်း စိတ်အတွင်း အလိုလိုပင် ယုံကြည်လေသည်။

ချစ်ခြင်း၌ ခွင့်လွှတ်ခြင်းအင်အားတွေ ပါနေလေသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းတို့ကလည်း ချစ်ခြင်း၏ အင်အားတွေပဲ ထင်ပါသည်။

“ပြည်မင်းသျှစ် ဘာ သိချင်သေးသလဲ၊ ခင်ဗျားကို တျစ်ချစ်တဲ့အကြောင်းကော သိချင်သေးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ သိစရာမလိုပါဘူး၊ ရှင်ဟာ လူရွှင်လူပွေ့ မိန်းမလေးတွေကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်တွဲပြီး မျှော်လင့်ချက်ပေးစိတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိပြီးနေပြီလေ”

“မုန့်တယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်သေးတယ်”

“ဘာကျန်တာလဲ”

“အဂ္ဂဆိုတဲ့လူဟာ သူသိပ်ချစ် သူသိပ်မြတ်နိုး သူစိတ်ကူးညဉ့်ထဲတ မိန်းမချောလေး ပြည်မင်းသျှစ်ကိုလည်းတွေ့စရာ ဘယ်မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မှမတွေ့တော့ဘဲ ပြည်မင်းသျှစ်ကိုသာ စာနုပိုးထားဂရုစိုက်ပြီး သူ့နောက်ကနေအရိပ်ကလေးလိုတကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့အကြောင်းလေ”

“ပုံပြင်လိုပဲနော် နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်”

“နားထောင်ကောင်းရင် ထပ်ပြောရဦးမလား”

“ဟင့်အင်း မပြောနဲ့တော့”

“မပြောတော့ပါဘူး၊ ထမင်းဆိုင်လည်း ရောက်ပြီ”

“မြန်မာထမင်းဆိုင်လေးအတွင်း ထိုင်မိကြသည်။

“ဘာဟင်းနဲ့ သုံးဆောင်မှာလဲ”

“ဆိတ်၊ အမဲ၊ ကြက်၊ ဝက်၊ ငါးကလွဲရင်း ကျန်တဲ့ဟင်းလျာ

တွေ ချပေး ဟင်းချိုပူပူတစ်ခွက်နဲ့ဆိုရပြီ”

“အဓိကဟင်းမယူဘဲ အရ်ဟင်းနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်လို”

“ဘယ်လို ဘယ်လိုမလုပ်နဲ့ မန်ကျည်းရွက်သုပ်တစ်ပွဲ ပဲ

နှပ်တစ်ပွဲတို အဓိကဟင်းအစားထိုး ပို့ချပေး၊ မြန်မြန်လုပ်ငွာ အား နေပြီတူ”

ကြည့်လိုက်လျှင် ဟိတ်ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့်ထင်ရသည်။ နှစ်ကောင်းကင်သူဌေးဦးအဂ္ဂနှင့် လုံးဝမတူခြားနားနေလေပြီ။ အထက် ကျော်သက်ကလေးများသဖွယ် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေကြပြီ။

“ကျုပ်ဘဝမှာ ဒီနေ့လောက် ပျော်ရွှင်မှုမျိုး မရခဲ့တာကြောင့် ပြီ”

“ဟုတ်လား ဟာ ကြက်ဟင်းခါးသီးကြော်လည်း ပါတယ်။ အဖြူထည်လေးပဲ အိုကေ ကြိုက်တယ် အဂ္ဂကော”

“ကြိုက်တယ်”

ထမင်းပန်ကန်ပင် မရောက်သေး။ လာချသောကြက်ဟင်းခါးသီးကြော်ကို ဇွန်းဖြင့်ခပ်စားကြည့်သည်။ အဂ္ဂကလည်း ထိုအတိုင်း ပင်...

“ကောင်းတယ် ကြက်ဟင်းခါးသီးတစ်ပွဲကို အဓိက ထား အစား ထပ်ပေးဦး”

ထိုနေ့က ထမင်းပွဲကို ပြည်မင်းသျှင် မေ့မရအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ “အူကျဉ်းနေပြီထင်တယ် များများစားလို့မရဘူး” ဟုပြောကာ နည်းနည်းသာ စားတတ်ခဲ့သော ပြည်မင်းသျှင်အတွက် သည် ကျယ်သည့်အခါ အင်မတန်ကျယ်သွားသည် ထင်ပါသည်။ ဆိုင်ကပြင်ပေးသောထမင်းအုပ်ထဲမှသုံးပန်းကန်ပင်ထဲ

စားလိုက်ကြလေသည်။ အရံဟင်း ရှစ်မျိုးခန့်စပ်မျိုးကို လုံးဝမထိတွေ့ဘဲ ရွေးတောက်ရွက်ဟင်းချိုနှင့် ကြက်ဟင်းခါးသီး အဖြူထည်ကြော် နှစ်ကျဉ်းရွက်သုတ်နှင့် ပဲကြီးနှပ်ကိုသာ နှစ်ယောက်သားထပ်ထပ် ထည့်ခိုင်းပြီး ခေါင်းမဖော်တန်း စားခဲ့ကြလေသည်။

“ကျုပ်တစ်သက်စားခဲ့ရသမျှထဲမှာ ဒီထမင်းဟင်းတာနုတ် သူ့ဒွါပဲ သိလား ပြည်မင်းသျှင်”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် ချစ်သူနဲ့ လက်ဆုံစားခွင့် ပထမဦးဆုံးအခွင့်အရေးဖြစ်တဲ့အတွက် စားလို့ သောက်လို့ သိပ်ကောင်းသွားတာပဲ ချစ်မယ်။ နတ်သူဒွါနဲ့ မလဲနိုင်ဘူး ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်နော်။ နုတ်တယ်မဟုတ်လား ပြည်မင်းသျှင်”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ သိဘူး”

ပြည်မင်းသျှင်အတွက် အဂ္ဂပြောတာတွေကို အမှန်တွေဟု ခံစားရိပ်တိုင် နားလည်ခံစားတတ်လာလေပြီ။

အချစ်သည် လူကို ပြောင်းလွန်နိုင်စွမ်းရှိသည်ကို ပြည်မင်းသျှင် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်လေသည်။

အခန်း(၁၈)

ဒေါ်စိန် ဘာမှမပြောတော့ ပြည်မင်းသျှင်နှင့် အဂ္ဂဇော်
လျှင် လိုက်သွားလိုက်သည်။ ခေါက်ဖျာလေးကိုခင်း လေမြှုပ်ခေါင်း
အုံးကလေးကို အုံးပြီး အရိပ်ကောင်းကောင်း၌ ပုတီးစိပ်ရင်း ပြည်
မင်းသျှင် ပန်းချီဆွဲနေသည်ကို စောင့်နေသည်။

သို့သော် ဒီတစ်ခါ ပြည်မင်းသျှင် ဝန်းချီဆွဲသည့်နေရာသို့
လိုက်ရတာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည်။

အဂ္ဂကလည်း ပန်းချီ မဆွဲတတ်ဆွဲတတ်နှင့် ပုံဆွဲစာအုပ်
တစ်အုပ်အတွင်း ဟိုတို ဒီတို လုပ်သည်။ ပြည်မင်းသျှင်အနီး မပြေး
မငွေ့ထိုင်ကာ စာဖတ်နေတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စက်ဘီး လျှောက်စီးရင်း တိုးရစ်(စ်)ဝိုက်

လုပ်ပေးရင်း ပြည်မင်းသျှင်ပန်းချီကားကိုပါ ရောင်းပေးတတ်သေး
သည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ ကိုယ်တိုင် စောင့်ကာ ဝယ်ယူသွား
သည်ပင် ရှိတတ်သေး။

ဒေါ်စိန်လည်း အငြိမ်မနေရ ရယ်နေရသည်။

အဂ္ဂသည် တစ်ခါတစ်ရံ တိုးရစ်တွေ့စာမေးမေး မသိသ
လို စကားမတတ်သလို လုပ်နေတတ်သေးသည်။

ယခင်က ပြည်မင်းသျှင် ပြုံးရယ်ခြင်းကို တွေ့ရခဲ့သည်။
ယခု တွေ့မြင်နေရသည့်အတွက် ဒေါ်စိန် စိတ်ချမ်းသာသည်။

ပန်းချီ ဆွဲသည်မှာလည်း မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ စိတ်ပါ
သည် ထင်ပါသည်။ တစ်ကား တစ်ကား ခဏလေး။

“ဆရာမကြီးရေ ပြီးတော့မလား ကြက်ဟင်းခါးသီးကြော်
ကုန်တော့မယ်နော် ဒေါ်စိန် နို့ကစားနေလို့”

“အဂ္ဂ မရွှပ်နဲ့ကွာ ကုန်ပါစေ”

“မရွှပ်ပါဘူး။ ဘယ်သူက ရွှပ်လို့လဲ အနားတောင် မသိ
ဘူး”

“အလကား အကြီးမရေ သူ နို့ကစားနေတာ”

“ကြက်ဟင်းခါးသီး ဘာကြောင့် မခါးတာလဲ မခါးတာကို
မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စားလို့ကောင်းတယ်”

“ပါးစပ် ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ်နော်”

ပြည်မင်းသျှင်က နောက်သို့ လှည့်ကာ ထနောင်းပင်ရိပ်

အောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တကယ်ပင် ချိုင့်နှင့် ထမင်းဟင်းဈေးကို သွားဗယ်လှပြီ။ သူက ထိုင်စားနေသည်။

ပြည်မင်းသျှင် လှည့်ကြည့်သည်ကို တွေ့တော့ စားမလားဟူသောသဘောနှင့် စားလက်စချိုင့်ကို မြောက်ပြသည်။

“မအောင်နိုင်ဘူးလား။”

“ခိုးစားနေတာ နည်းနည်းပါ။ ညီးပြီးမှ ထပ်စားမလို့လေ။”

“အံ့မယ် ညီးတဲ့ တတ်သွားရပြန်ပြီ၊ စကားလုံးအသစ်”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ အထက်မြန်မာပြည်က ဒီလိုပဲ သုံးတတ်စာလား၊ ဆွဲ ဆွဲ ညီးပြီးအောင်ဆွဲ၊ ကျုပ် ညီးပန်းချီကားကို စစ်ထားပြီးပြီ အိပ်မက်ရှင်အတွက် မကျန်ဘဲ ဒေါ်လာစိမ်းလေးတွေ ပိုက်ပြီး ပြန်ရလိမ့်မယ် သိလား။”

“ရှုပ်နေတာကို ဘယ်ဆွဲလို့ ရမှာလဲ”

ပြည်မင်းသျှင် မနေသာ။ ပလိတ်ပြား (ဆေးစပ်ပြား)ကို အသာချလိုက်ပြီး စတင်း(သုံးချောင်းထောက် ပန်းချီဆွဲခုံ)ကို ထားခဲ့ပြီး ထနောင်းပင်ရိပ်အောက် လှမ်းခဲ့လေသည်။

ထနောင်းပင်အောက်၌ ထိုင်ကာ ထမင်းချိုင့်ကလေးများကိုဖွင့်ပြီး စားသောက်ရသည်ကိုကပင် အရသာတစ်မျိုးဟု ပြည်မင်းသျှင် ထင်မြင်ကာ ပျော်ရွှင်မိလေသည်။

တိုးရစ်(စ်)တွေက သနပ်ခါး ရေကျဲနှင့် ဘီးကျော်ပတ်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်စိန်ကို အင်မတန် သဘောကျကာ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ခွင့်

တောင်းလေသည်။ ပေါပေါပါးပါး ချည်ထည်ပုဆိုးနှင့် တီရှပ်အဖြူကလေးများကိုဝတ်ဆင်ကာသွားလာနေတတ်သော အဂ္ဂနှင့် မာစချိုက်လုံချည်နှင့် တီရှပ်တိုသာဝတ်တတ်သော ပြည်မင်းသျှင်ကို အသွင်တူသည် မောင်နှမလား မေးကြသည်။

အဂ္ဂက

“ဟုတ်တယ် အမွှာမောင်နှမ”ဟု အတည်ပေါက် ဖြေပေးတတ်သည်။

အဂ္ဂသည် ပြည်မင်းသျှင်အပေါ် အခွင့်အရေး မယူ။ သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းသည်။ မောင်နှမကဲ့သို့ပင် ဆက်ဆံသည်။ သို့သော် အခါအခွင့် သင့်သလိုတော့ သူ့ခဲစားချက်ကို ဖွင့်ဟတတ်သည်။

ဒေါ်စိန်ကိုပင် ပုဏ္ဏားတိုင် လုပ်လိုက်သေးသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်စိန် စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ချစ်သူရှိရုံနဲ့ အဲဒီစိန်ကလေးဘဝက တစ်ခါတည်း ချုပ်နှောင်ပြီးသား ဖြစ်သွားပြီလား။”

“ဟယ် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ဒါတွေ ကျုပ် နားမထည်ပါဘူး။ နားမလည်ချင်လို့ အပျိုကြီးလုပ်နေတဲ့ဟာကို”

“လုပ်တာလုပ်ပေါ့၊ ခုချိန်မှ ယူလို့လည်း မကောင်းပါဘူး။ ညွှန်တော် ပြောတာက စဉ်းစားပေးဖို့ပါ။ ရည်းစား ရှိတာပဲဗျ။ လာကျား ရသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရွေးချယ်ခွင့် မရှိတော့ဘူးတဲ့ စား။”

“ရွေးခွင့် ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချစ်သူဘဝ ဆိုကတည်းက သစ္စာတရားက ပါလာပြီလေ၊ သစ္စာဖောက်တယ် ဆိုတာ ခဏကောင်း ပါဘူး”

“ကာယကံ ဝစီကံ မဖောက်ပြန်ဘူး၊ မနောကံက ဖောက် ပြန်နေမှုကကော ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ရေရှည် ကောင်းသွားနိုင် မယ်လို့ ထင်သလား”

ပြည်မင်းသျှင်ကတော့ သူနှင့်မဆိုင်သည့်အလား ထမင်း ကို လေး ငါး ဆယ်လှတ် ပြီးအောင်စား၊ ရေနှင့် မျှောချပြီး ပန်းချီ ကားဆီ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

သက်သက် ယုန်နှာစေးလိုက်တာဟု အဂ္ဂကနားလည်လေ သည်။

ခက်နေသည်က ပြည်မင်းသျှင်၏အဇ္ဈတ္တကိုထိုးဖောက်မြင် နေရသည်။

အဂ္ဂ ပြည်မင်းသျှင်ကို တရားသောနည်းဖြင့် ဆွဲဆောင်နိုင် သရွေ့ဆွဲဆောင်မည်။ ဒါကို ယုတ်မာသည်ဟူ၍ ပြော၍မရ။

အချစ်နှင့်စစ်မှာ တရားသည် မတရားသည်မှ မရှိပေဘူး။

“လက်ထပ်ပြီးမှ ခင်ပွန်း ရင်ထဲမှာ နေပြီး တကယ် နှစ်နှစ် ကာကာချစ်ရတဲ့သူကို တမ်းတနေရင် ဘယ်ခင်ပွန်းယောက်ျားတ မှ သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအခါမှ အဂ္ဂက ပန်တော်ကျတို့ စောင့်ပြီး ယူရမှာလား စဉ်းစားခိုင်းဦး ဒေါ်ဒေါ်စိန်တူမကို”

“ကျုပ် ဘာမှ မပြောချင်ဘူး၊ ပြည်မင်းသျှင်ဟာ သူ့များ က်ထွန်းတိုင်း လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သဘော ဆောင်ပြီး သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်ပါစေ”

“ဟုတ်တယ် ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ ဒါဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်စိန် မေးမယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့တမ်းတ ဘယ်သူနဲ့ သဘောတူသလဲ”

“မင်းနဲ့ အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ကွာ ကျုပ်က ည်မင်းသျှင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ချစ်ရမှာပဲ”

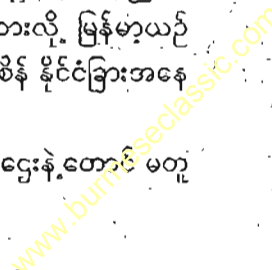
ဒေါ်စိန်အနေဖြင့် သူနှင့် လက်ပွန်းတတီး လိုက်နေသော သူ့ကို သဘောမကျဘဲ မနေ။ သူ့ကိုလည်း နေရာတကာရှုပ်သည် မမြင် သွားလေရာရာကို ခေါ်သည်။

“လိုက်ခဲ့ပါ၊ ပြည်မင်းသျှင်က ပန်းချီကားနဲ့နှစ်ပါးသွားနေ အဲဒီအခါ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖွဲ့ ငေါင် နှစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်စိန်နဲ့နှစ်ပါးသွားရအောင် လိုက်ခဲ့ ချာ”ဟု မရမကခေါ်လေသည်။

စားသောက်လျှင်လည်း လူကြီး ဦးချရမုန်း သိသည်။

“ဖွားဖွားနဲ့ နို့တိုက်မေမေ သင်ပေးထားလို့ မြန်မှာယဉ် သူ့မှလေထုံးစံတွေရှိပါသေးတယ် ဒေါ်ဒေါ်စိန် နိုင်ငံခြားအနေ ဘယ်ဆိုပြီး အထင်မစမောလိုက်ပါနဲ့”

“ဒီကလေးဟာလေ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူ့ဌေးနဲ့တောင် မတူ ဘာဘူး”

ဒေါ်ဒေါ်စိန်က သဘောကျစွာ ရယ်မောကာ မှတ်ချက်ချယ်”
လေသည်။

ထိုအခါ အဂ္ဂက မျက်နှာကြီး ရှုတည်တည်လုပ်ကာ
“ဘာလဲ မိုးကောင်းကင်ဘော့စ်လိုနေရမလား၊ ပြီးမှပုလဲ
လှပါပြီ သူငွေမင်းရယ် ကြိုက်မရှက်ကောင်လေး အဂ္ဂလိုပဲ ပြန်
ပါတော့လို့ မပြောနဲ့။”

... ဟုဆိုကာ တည်တည်ကြီးလုပ်နေသဖြင့် ဒေါ်စိန်မှာ
အူတက်အောင် ရယ်မောခဲ့ရလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်အတွက် အချိန်တိုကို အကုန်မြန်လိုက်တာ
ဟုပင် နှမြောတသ ဖြစ်ရသည်။ ဖေဖေ သတ်မှတ်ပေးလိုက်သော
အနည်းဆုံး တစ်ပတ် အများဆုံး ဆယ်ရက်ဟူသော ကာလအနည်း
အနည်းဆုံးရက်ကို ပြည့်ခဲ့လေသည်။

ထိုတစ်ပတ်တွင် တစ်နေ့ တစ်ကားနှုန်းသာ မှန်မှန် ဆွဲ
သည်။ ကျန်အချိန်များတွင် အဂ္ဂ ဒေါ်ဒေါ်စိန်နှင့်အတူ ရောဝတ်
မြစ်ကမ်းဘေး လမ်းလျှောက်ခြင်း မြင်းလှည်းလိုက်စီးခြင်း လှေ
၏အရသာကို ခံစားပြီး လက်ဖက်သုပ်ထိုင်စားကြပြီး နေမြင့်သည်
အထိ မသတ် နေကြခြင်း စသည်ဖြင့် စိတ်လွတ်လပ်မှုကို ခံစား
လေသည်။

“ပြီးပြီ သွားပေးတော့”

“အရှုပ်ပလုပ်စွည်းတွေကို ဟိုတယ်ပို့ပေးပြီးမှ သွား

“မပို့နဲ့ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်စိန်ရဲ့ မြန်မာဆန်ဆန်အလှက ကမ္ဘာ့စီတယ်
ဒီတာ သတိပြုမိလို့ ထနောင်းပင်အောက်မှာ နီးချောဖျာ၊ ဒါမှမ
မှတ် ဖျာကြမ်းလေးခင်းပြီး လက်ဖက်အစ်ကလေးနဲ့လက်ဖက်စား
နဲ့တဲ့ပုံကို မှတ်တမ်းတင် ရေးဆွဲလိုက်ဦးမယ်”

“ဒါလည်း တိုးရစ်(စ်)တွေက ဝယ်သွားမှာပဲထင်တယ် ကြီး
တစ်စိန်ရေ မော်ဒယ်လ်လုပ်ပေးခ ဒေါ်လာမှယူမယ်လို့ပြောနော်”

“အေး ဟုတ်တယ် မောင်အဂ္ဂ ပြောသလိုပဲ အကြီးမ ဒေါ်
ဒေါ်လာပေးရမယ်နော်”

“ဒေါ်လာ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

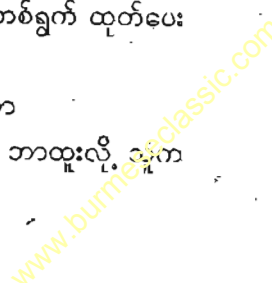
“ဒီလောက်ခေတ်စားနေတဲ့စက္ကူကြီးကို တိုင်ကြည့်ချင်လို့

“ဒါဆို ခဏကိုင်ကြည့်လေ ရော့ ရော့”

ဟု အဂ္ဂက ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်လာတစ်ရွက် ထုတ်ပေး
သည်။

ဒေါ်စိန်က အမှန်တကယ်ပဲ ကြည့်ကာ

“သေးသေးလေး တို့မြန်မာငွေစက္ကူနဲ့ ဘာထူးလို့ သူက
ပြန်လို့ အဖိုးတန်နေရတာလဲ”

“ကမ္ဘာသုံးလေ ဂျီးတော်စိန်ရဲ့၊ ကိုင်း ကိုင်း မမလေး
ပါရမီပြည်ဖို့ သပေါ့ဖျာလေး သွားရှာလိုက်ဦးမယ် ယွန်းခရား
နွေးခွက်လေးတွေပါ ငှားလာလိုက်မယ်”

“ဆံရစ်ဝိုင်းနဲ့ နားသံသီးလေးနဲ့ သနပ်ခါး ပါးကွက်
နောက်ပြီး ရှင်မီးအင်္ကျီနဲ့ ပွင့်ရိုက်ထမီလေး လေးငါးနှစ်အရွယ်
ကလေးပဲနော်”

“ထမီနဲ့ နားသံသီးနဲ့ပါ ဆိုမှ မိန်းကလေး မခေါ်လာ
ကျုပ်က ယောက်ျားကလေး ခေါ်လာရမှာလား ဒေါ်ပြည်မင်း
ရယ် ကိုင်း.. ပေး ထမင်းချိုင့်တွေ”

“ဟင့်အင်း ထားလိုက်ဦး ပြည်မင်းသျှင် ဗိုက်ဆာထာ
စားလိုက်ဦးမယ်”

“ကြိတ်လိုက်ဟ တစ်ပတ်အတွင်းဝတုတ်လာလိုက်တာ
ဖြင့် သွားမယ်”

အဂ္ဂ ပိုက်ဆံကို လှမ်းပေးတော့...

“ယူထားလိုက်တော့ ကြီးဒေါ်စိန်၊ အဲဒါတွေ အဒေါ်
ပိုက်ဆံတွေပဲ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးကို သိမ်းရမယ့်ဝါသနာမယ့်
ဆိုလို့ သိမ်းထားပေးရတာ၊ အဲဒါ ကြီးဒေါ်ရဲ့ မော်ဒယ်လ်ခလို့
ပြီး သိမ်းထားလိုက်၊ ဩော် ပြည်မင်းသျှင် ကျုပ် ဒီပန်းချီကား
သွားမယ်။ တိုးရစ်(စ်)တွေက ဒီညပြန်မှာ ဆိုတော့ စိတ်ချင်
သွားအောင် တစ်ခါတည်း သွားပေးလိုက်မယ်”

ပြည်မင်းသျှင်၏ လက်ရာကပဲ ကောင်းလို့လား။ ပုဂံအလှ
ကို ခံစားရင်း ပန်းချီကိုပါ ခံစားတတ်ပြီး တစ်ခါတည်း ဝယ်ယူသွား
ကြတာလား။ အဂ္ဂ၏ အဟောအပြောကောင်းလို့လား မသိ။

ပန်းချီကားတွေ ဆွဲသမျှကို တိုးရစ်တွေ မြင်သွားသည်နှင့်
ရောင်းလိုက်ရသည်။

အဂ္ဂ ကားနှင့် ထွက်သွားသည်ကို ပြည်မင်းသျှင် ငေးကြည့်
ရင်း...

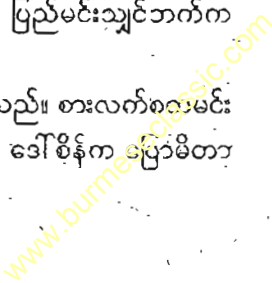
“ဒေါ်ဒေါ်စိန် အဂ္ဂကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်တဲ့ သူငယ်ကလေးလို့ ထင်
တယ်..”

“သူ လုံးဝ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်မနေတတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ညှိစိမ့် ပြော
တာပဲ။ နိုင်ငံခြားမှာနေတုန်းကလည်း နိုက်ကလပ်တက်၊ ပါတီတက်
ပျော်စရာတွေ ရှာဖွေပြီး နေပေမယ့် သူ မပျော်ခဲ့ဘူး။ သူ့မျက်နှာ
မှာ အပြုံးပျောက်ဆုံးနေတာ ကြာပြီတဲ့လေ.. ခု သူပျော်နေတယ်
ဆိုလို့ ညှိစိမ့်တို့ မိသားစုတွေလည်း အရမ်း ဝမ်းသာနေကြတယ်”

“သူတို့ဘက်က ဝမ်းသာပေမယ့် ပြည်မင်းသျှင်ဘက်က
ဝမ်းမသာကြတာကော သတိပြုမိရဲ့လား”

ပြည်မင်းသျှင်ရင်ထဲ ကြေကွဲသွားသည်။ စားလက်စာမင်း
ကို ဆက်မစားတော့ဘဲ ချထားလိုက်သည်။ ဒေါ်စိန်က ပြောမိတာ
မှားသွားပြီဟု သိလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အဂ္ဂဟာ အများပြောသလို လူရွှပ်လူမွှေ လူယုတ်မာတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သေချာနေပြီ”

ပြည်မင်းသျှင်မျက်နှာ ပြန်လည်ဝင်းပသွားသည်။ အဂ္ဂနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မည်သူ့အပြောအဆိုမှ မခံချင်။

“မီး ကိုကိုတမ်းတကို လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းဆန်ပြီး အဂ္ဂကို လက်ထပ်ခဲ့ရင် မီးဟာ သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့မိန်းမ အဖြစ် ကဲ့ရဲ့ကြမှာလား”

ဒေါ်စိန် ဖြေရခက်သွားသည်။ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး ဌ် အကြံပေး မမှားချင်။

“အကြီးမက အဂ္ဂကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

“ဟင်အင်း မဆုံးဖြတ်သေးပါဘူး၊ အဂ္ဂရဲ့ စိတ်ရှည်မှု အတိုင်းအတာဟာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ကိုကိုတမ်းတကို မိမိ မီး မပြောနိုင်သေးဘူး”

“ဒါပေမယ့် ပြောနိုင်တာတစ်ခုတော့ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“အဂ္ဂနဲ့ နေရတာ သိပ်ပျော်တယ် ဆိုတာကိုလေ”

ပြည်မင်းသျှင် ဝန်ခံပါသည်။ ခေါင်းကိုဆတ်ကနဲညိတ်ကာ နှုတ်မှလည်း . . .

“ဟုတ်တယ် ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂနဲ့ နေရတာ အနှောင့်အယှက် မရှိဘူး၊ ဟိတ်ဟန်မရှိဘူး၊ လွတ်လပ်မှုအရသာကို အပြည့်အဝ

ခံစားရပြီး ပျော်ရွှင်နေမိတယ် . . . ဒီပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို အဂ္ဂက မီးကို ရေရှည်ထားပေးနိုင်ပါ့မလား”

“သူဟာ ပြောင်းလွဲတတ်တဲ့ စိတ်ထားမရှိဘူး ဆိုရင်တော့ လည်း ထားသွားနိုင်တာပေါ့”

“ပြောင်းလွဲတတ်တဲ့စိတ်ထားဟာ ကိုကော အဂ္ဂကော မရှိပေမယ့် မီးမှာရှိတယ် ဆိုရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုရင် အိမ်ထောင်မပြုတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟင်”

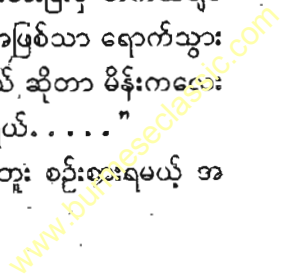
ဒေါ်စိန်က တုတ်ထိုးအိုးပေါက်ပြောချလိုက်လေသည်။

“ရည်းစား ဘဝက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းတာက ခိုးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်ထဲမှာမျောသွားပြီး ပျောက်သွားလို့ ရသေးတယ်၊ လင်ယူပြီးမှ ဆိုရင် တစ်ခုလပ် နှစ်ခုလပ်ဆို ဆွဲအမည်တွေက ပယ်ဖျက်မရ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟင် ဒေါ်ဒေါ်စိန်ကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ ကျုပ်က ဟုတ်တာ ပြောတာပဲ အစက ဆည်းက မောင်တမ်းတကို ချစ် မချစ် စဉ်းစားပြီးမှ တကယ်ချစ်တယ်ဆို အဖြေပေးပေါ့၊ ခုတော့ ရည်းစားအဖြစ်သာ ရောက်သွားပြီဆိုတယ် ခုနစ်နှစ်လောက် တွဲပြီး ကွဲကြတယ် ဆိုတာ မိန်းကလေး ဆက်ကပဲ နှစ်နာတာ စဉ်းစားပေါ့ သမီးရယ်”

“စဉ်းစားတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူး စဉ်းစားရမယ့် အ

စား ဘဝတစ်ခုကို ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ကိုယ်တိုင်ခြယ်မှုန်းလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

“အဂ္ဂနဲ့ယူယူ တမ်းတနဲ့ယူယူ အိမ်ရှင်မအဖြစ် မိခင်ဖြစ်ကို တာဝန် ယူရမယ်၊ ဒီတာဝန်ကို သမီး ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့လား ဆိုတာကိုပဲ ဒေါ်စိန်က စိုးရိမ်နေတာ”

ပြည်မင်းသျှင် မေမေအား ပြေးမြင်မိသည်။ မေမေသည် ဘွဲ့ရပညာတတ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဝန်ထမ်းထွက်ကာ အိမ်ထောင်တာဝန်ကိုသာ ထမ်းရွက်ရသည်။

ထိုအိမ်ထောင်တာဝန်ထမ်းသော မေမေသည် တစ်ခါလုံး၌ သူ့ အလုပ်အများဆုံးဖြစ်သည်။ မိုးလင်းမှမိုးချုပ် ဘုရားယျာဝစ္စ၊ ဖီးဖိချောင်ဝေယျာဝစ္စ၊ ခင်ပွန်း သားသမီး ကျောင်းထိ လူမှုရေးကိစ္စများဖြင့် နိစ္စရူဝ လှုပ်ရှားထမ်းဆောင်နေရသည်။

ပြည်မင်းသျှင် မေမေကဲ့သို့ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား။

ပန်းချီဆွဲခွင့် မရခဲ့လျှင်

ကိုသည် ဖြစ်စေ အဂ္ဂသည်ဖြစ်စေ ပြည်မင်းသျှင်ကို လည်ကြသူများဖြစ်သည်။

ပြည်မင်းသျှင်ဘဝကို အိမ်ထောင်နွဲ့ထဲ ခြုပ်နှံလိမ့်မည်ဟုတ်ချေ။

ပြည်မင်းသျှင် မတွေ့ချင်တော့။

ထနောင်းပင်ရိပ်အောင်မှာ မွေးစက်ကာ တစ်နေ့ အိပ်လိုက်သည်။

အဂ္ဂပြန်ရောက်လာတော့ ဒေါ်စိန်က မေးငေါ့ကာ ခပ်တိုးတိုးပင်

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မောင်အဂ္ဂရေ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“လွယ်ပါတယ် ကြီးဒေါ်စိန်ရယ်၊ ဓာတ်ပုံပဲ ရိုက်လိုက်ရအောင် ကျွန်တော့်မှာ ဒီမော်ဒယ်လ်လေးကို ပြန်ပို့ပေးရမယ့် တာဝန်က ရှိသေးတယ်၊ လာ ဒီပြင် ထနောင်းရိပ်ကို ရှာရမယ်”

အဂ္ဂ ပြည်မင်းသျှင်အတွက် ဆိုလျှင် မမောနိုင် မပန်းနိုင် ပါရမီဖြည့်ပေးချင်သည်။ ပြည်မင်းသျှင်အတွက် လုပ်ပေးနေရလျှင် ပျော်ရွှင်သည်။ ဒါတွေဟာ အချစ်၏စွမ်းအားဟု အဂ္ဂက ယုံကြည်သည်။

ပြည်မင်းသျှင် အနီးကို စောင့်နေလျှင် နေစင်သွားတော့မည်။

အညာနေပူကို ထနောင်းရိပ်က အံတုထားသည်။ ထိုထနောင်းရိပ်ကိုခိုပြီး သက်ကြီးနှင့်သက်ငယ်နှစ်ဦးက နေအပူကို မမူသည့်ပုံမျိုး သစ်ရိပ်၏အေးမြမှုကို သဏ္ဍာန်ဖော်ပေးရန် အဂ္ဂ စဉ်းစားပြီး အလင်းအမှောင် နေရိပ် သစ်ရိပ်ကလေးများ နေပျောက်ကျမူလေးများကို သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနှင့် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးထားလိုက်

သည်။

အဂ္ဂ လုပ်ပေးတာ မှန်သွားလေသည်။ ထိုနေ့က ပြည်မင်း သျှင်သည် ညနေစောင်းမှ နိုးလေသည်။

ညနေစောင်း နိုးတော့ ရေသောက် မျက်နှာကို စနိုးတာဝါ နှင့်သုတ်လိုက်ပြီး စတင်းရှေ့၌ရပ်လိုက်သည်။ ပုံဆွဲစက္ကူက အသင့် ညှပ်ထားပေးပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

အဂ္ဂလက်ချက်ဟု သိလိုက်သည်။

“အဂ္ဂကော”

“စံပြမယ်လေးနဲ့ ငှားလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ သွားပြန်ပို့တယ် ဓာတ်ပုံပဲ ရိုက်ထားလိုက်တယ်”

“ကောင်းပါတယ်”

အဂ္ဂ ဘာလုပ်လုပ် မိမိအတွက်ဟု ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ထဲ လက်ခံထားပြီးဖြစ်နေသဖြင့် ကျေနပ်နေမိသည်။

အဂ္ဂသည် မိမိနှင့်အဝေးဆုံးသို့ ရောက်သွားပါလျှင်...

ပြည်မင်းသျှင်ရှင်ထံ ထိုအတွေးလေး ဝင်ရောက်လာသည် နှင့်ကြေကွဲခြင်းနှင့်အတူ စုတ်တံနှင့်ပလိတ်နိုက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဆေးစပ်လိုက်လေတော့သည်။

လူတစ်ယောက်။ ရှင်းရှင်းဆိုလျှင် ယောက်ျားတစ်ယောက် ၏နောက်ကျော နေဝင်ရာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းသို့ မျက်နှာမူလျှောက် သွားသော လူတစ်ယောက်၏ နောက်ကျောခိုင်းပုံ။

ထိုလူ၏ အရပ်အမောင်း၊ နောက်ကျောသဏ္ဍာန်၊ ဂုတ် သားစိမ်းဖန်ဖန်လေးများ။ ပျောက်ကွားတစ်ယောက်၏ခန့်ညားမှု က နောက်ကျောဘက်မှာပင် ပေါ်လွင်နေသည်။

နေဝင်ခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရဲသော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ရဲရင့် မှုကိုပေါ်လွင်စေသည်။

ရင်ထဲ၌ လှိုက်လှဲခံစားမိသည်။

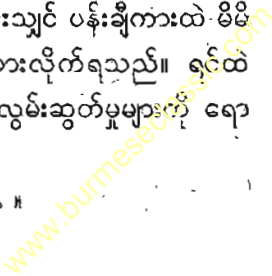
ပြည်မင်းသျှင်စိတ်ထဲ ဘာမှ မရှိ။ ဟင်းလင်းပြင် အဖြစ် ထားရှိလိုက်ပြီးနောက် ပေါ်လွင်လာသော အဂ္ဂ၏ ကျောခိုင်းသွား သောအနေအထားနှင့် ဧရာဝတီမြစ်တွင်းရေဆင်းသောက်နေသော နေဝန်းနီနှင့် တန်ကြည့်တောင်၏ ဓေတီပုထိုးကြား မေးတင်ထား သော နေဝန်းနီ၏ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ နှုတ်ဆက်နေမှုတို့သည်သာ ရှိသည်။

အဂ္ဂပြန်ရောက်လာခြင်းကို ပြည်မင်းသျှင်မတွေ့...။

အဂ္ဂ ပြည်မင်းသျှင်နောက်၌ တိတ်ဆိတ်စွာရပ်ကြည့်လိုက် သည်။

ဆေးစက်ထင်နေသော ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီကားထဲ မိမိ ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိသွားသည့်ပမာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ရှင်ထံ ယောက်ျားတန်ဖွဲ့ ကြေကွဲမှု၊ နာကြင်မှု၊ လွမ်းဆွတ်မှုများကို ရော ထွေးခံစားလိုက်ရလေသည်။

အကယ်၍ ခွဲခွာရပါလျှင်...။

အဂ္ဂ ခွဲခွာခြင်းကို လက်မခံနိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။
ပြည်မင်းသျှင်ရင်ထဲ နှစ်မြှုပ်ခံစားပြီး အဂ္ဂ၏ ခွဲခွာမှုကို
ကြိုတင် တွေးကြည့်သည်။ မရ။ ရင်ထဲ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်
လာသည်။

ယခု မိမိနှလုံးသားနှင့်ရေးဆွဲနေသောပန်းချီကားကို ဘယ်
သူမှ မရောင်း။ မိမိ၏မူပိုင်ပန်းချီကားအဖြစ်ထာဝရ သိမ်းဆည်း
ထားမည်ဟု ပြည်မင်းသျှင် အတွေးပုံရိပ်နှင့်အတူ။

အခန်း(၁၉)

မနက်ဖြန် ဟူသောနေ့ကို ပြည်မင်းသျှင်နှင့် အဂ္ဂ ကျော်
တော်၍ ရလျှင် ကျော်ဖြတ်လိုက်ချင်သည်။

ဆယ်ရက် ကျော်သွားပြီး ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ် ပြည့်
သော့မည်။

ဖေဖေ မေမေတို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။

ကို စာမေးပွဲပြီးသွားပြီဖြစ်၍ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းပြု
ထုပ်ရန် ရက်ရွေးတော့မည်ဖြစ်၍ အမြန်ပြန်လာခိုင်းသည်။

အဂ္ဂ ရန်ကုန်၌ ရှိမနေကြောင်းကို ဖေဖေတို့ သိထားကြ
သည်။ မိုးကောင်းကင်ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းများ သိထားကြသည်က
အဂ္ဂ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားသည်ဟူသော သိကြသည်။

www.burmeseclassic.com

အကယ်၍ အဂ္ဂ ပုဂံသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်းသာ သိခဲ့
လျှင်.....

ပြည်မင်းသျှင် တစ်ခုခုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချသင့်သည်။

“အိပ်မရသဖြင့် အဂ္ဂနှင့် ခွဲခွာခြင်းကို ပြည်မင်းသျှင် လက်
မခံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်စိန်”

ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီကား ဆွဲပြီးသွားတော့ ည ဆယ်တစ်
နာရီရှိနေပြီ မအိပ်ချင်။

ဒေါ်ဒေါ်စိန်က လူကြီးပီပီ တစ်နေ့ တစ်နေ့လည်း ပြည်
မင်းသျှင်နောက် လိုက်နေရသဖြင့် ညောင်းညာနေပြီ။

ညဆိုလျှင် ဟိုတယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ခေါင်းကို တုံးကန်
ခေါင်းအုံးနဲ့ ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။

ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂအခန်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“အဂ္ဂ”

“ပြော ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီကားပြီးသွားပြီလား”

“အင်း ကျွန်မ အဂ္ဂနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားလိုပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဗူးဘုရားဘက် သွားစကားပြောရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ ခုထွက်ခဲ့ အနွေးထည်ဝတ်လာနော်”

“အင်း”

ပြည်မင်းသျှင် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ကောက်စွပ်လိုက်
သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်စိန်ကိုတော့ စာရေးထားခဲ့သည်။

“ဗူးဘုရား၌ အဂ္ဂနှင့် စကားပြောရန် ထွက်သွားသည်”

◆ . . .

ပြည်မင်းသျှင် ဟိုတယ်မှ အထွက်တွင် အဂ္ဂက လာခေါ်
သည်။

နှစ်ယောက်သား သီရိပစ္စယာ၏ ဧည့်ခန်းဘက်သို့
လျှောက်လာသည်။ ညတာဝန်ခံဆီက ကားသော့တောင်းကာ ကား

ထုတ်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

စကားတစ်လုံးမှ မပြောဖြစ်ကြ။

ရင်တွင်းသောကကိုယ်စီ ခံစားနေကြရသည်။

ဖွင့်ဟပြောစရာမလိုဘဲ တစ်ယောက် ခံစားချက်ကို တစ်
ယောက်သိနေကြသည်။

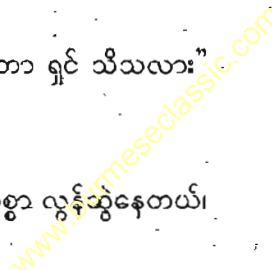
ဗူးဘုရားရင်ပြင်တော်ရှိခဲ့တန်းလျားလေးဝယ်နှစ်ယောက်
ညီညွတ် ထိုင်မိကြသည်။ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေကြပြီး

“အဂ္ဂ ကျွန်မ ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာ ရှင် သိသလား”

“သိတယ်”

“ဒါဖြင့် ပြော”

“ပြည်မင်းသျှင်ရင်ထဲမှာ အချစ်နဲ့ သစ္စာ လွန်ဆွဲနေတယ်။

စိတ်ကို အရမ်းချုပ်တီးထားရတယ် ဆိုတာ သိနေတယ် ပြည်မင်း သျှင်”

ပြည်မင်းသျှင် ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။ ထိုသို့ ခေါင်းညိတ်၌ လွင့်ကျလာသောမျက်ရည်စက်တို့က ပေါင်ပေါ်သို့ ကူးသည်။

“ပြည်မင်းသျှင် . . .”

အဂ္ဂက တစ်ချိုးများကို ထုတ်ပေးသည်။ ပြည်မင်းသျှင် မယူ။

ထိုအခါ အဂ္ဂက ပြည်မင်းသျှင် မျက်နှာကိုမေးဖွားမှ သာကိုင်ကာ မော့စေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် သုတ်ပေးသည်။

ထိုအခါ ပိုမိုကြေကွဲဝမ်းနည်းလာပြီး ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂပုခုံးစွန်းထက် ခေါင်းမီလိုက်မိသည်။

အဂ္ဂ အသာအယာပင် သိုင်းဖက်ကာ ထိန်းထားလိုက်သည်။

အဂ္ဂ ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်များ ရစ်သိုင်းလာသည်။ ပြည်မင်းသျှင်၏ကြေကွဲပွင့်မျက်ရည်စက်တို့က သူ၏ထက်ကို

နွေးထွေးစိုစွတ်စေသည်။ ငိုချင်သလောက် ငိုပါစေ။

ထိုမျက်ရည်စက်တို့နှင့်အတူ သောကတွေ ဖျော်ဝင်သလို လိမ့်မည်ဆိုပါက ပြည်မင်းသျှင် ရင်ထဲက ဝေဒနာတစ်ဝက်

သာသွားပေလိမ့်မည်။

အတန်ကြာတော့ ပြည်မင်းသျှင် မျက်ရည်တို့ စီးဆင်းခြင်း မရှိတော့။

“ပြည်မင်းသျှင်အတွက် အမည်ဆိုးတော့ ကျန်ခဲ့ချင် ကျန်ခဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် အဂ္ဂကို လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင် အဂ္ဂက ပြည်မင်းသျှင်ရဲ့ ကိုယ်စားအရာရာကိုရင်ဆိုင်ပေးမယ်၊ အဂ္ဂကြောင့် ပြည်မင်းသျှင် ဘာအခက်အခဲကိုမှ မရင်ဆိုင်စေရဘူး။”

ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိသည်။

“အဂ္ဂ”

“ပြောလေ”

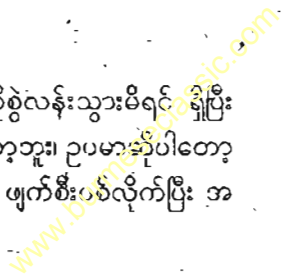
“ကိုကိုတမ်းတကို ပြည်မင်းသျှင် တောင်းပန်လိုက်တော့မယ်”

“ဘာကို တောင်းပန်မှာလဲ”

“ပြည်မင်းသျှင်နဲ့ သူ လက်ထပ်မယ့် ကိစ္စကို လက်မခံနိုင်တော့ဘူးလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြည်မင်းသျှင်စိတ်က တစ်ခုခုကိုစွဲလန်းသွားမိရင် နှိုးပြီး သားအရာတွေကို လုံးဝမသုံးစွဲချင်တတ်တော့ဘူး၊ ဥပမာဆိုပါတော့ အဂ္ဂရယ် လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ဖောင်တိန်ကို ဖျက်စီးပစ်လိုက်ပြီး အ

သစ်ကို ရအောင် ယူတယ်။ လက်ဝတ်လက်စားကို မမက်မောဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြိုက်တဲ့အရာ တန်ဖိုးကြီးကြီးတစ်ခုခုကို လိုချင်တဲ့အခါ ရှိသူမျှ လက်ဝတ်လက်စားတွေရောင်းချဖို့ မနုမော့တတ်ဘူး။ အခုခက်နေတာက ကိုကိုတမ်းတဟာ သက်မဲ့မဟုတ်ဘူး အဂ္ဂ ဒါကြောင့် တွေဝေနေရခဲ့ရတာ... . . .”

“အဂ္ဂကိုကော တစ်ချိန်မှာ ခင်ဗျား ထားသွားဦးမှာလား” ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂမေးခွန်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

အဂ္ဂ ပုခန်းစွန်းထက်မှ ခေါင်းကို ပြန်ခွာလိုက်သည်။

အဂ္ဂကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ လရောင်ကင်းခဲ့နေသော်လည်း ဗူးဘုရား၌ ညလုံးပေါက်မီးပူဇော်ထားသဖြင့် ထွန်းလင်းနေသော မာကျူရီမီးရောင်အောက်မှာ အဂ္ဂ၏မျက်လုံးက ဖျော့ရှု တောက်ပလွန်းသည်။

“အဂ္ဂကတော့ အထားခံမှာမဟုတ်ဘူး ပြည်မင်းသျှင် ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး ဆိုရင် အဲဒီအရုပ်ကို ရအောင် ယူပြီး တစ်သက်လုံး သိမ်းထားတတ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမကိုင်ဘူး ခုထက်ထိ ရှိနေတာမျိုး”

“ဒါပေမယ့် ပြည်မင်းသျှင်က အရုပ်မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါကြောင့် စဉ်းစားနေခဲ့ရတာပေါ့”

“အဂ္ဂ ဘာစဉ်းစားထားလဲ”

“ပြည်မင်းသျှင် ခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင် ရန်ကုန် ရောက်တာနဲ့

ပြည်မင်းသျှင်မိဘတွေဆီမှာ ခွင့်တောင်းမယ်။ ပြီးရင် လက်ထပ်ကြမယ်။ လက်ထပ်ခွင့်မပေးရင် ကျုပ် ခင်ဗျားကို ခိုးပြေးမယ်လေဗျာ။ ပြီးရင် ကမ္ဘာပတ်ကြမယ်။ ခင်ဗျားက ကမ္ဘာလှည့်ပန်းချီဆွဲ ကျုပ်က အလုပ်လုပ် မကောင်းဘူးလား”

ပြည်မင်းသျှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒါက ဟန်းနီစွန်းခရီးစဉ်ပါပဲ။ ပြန်လာရင် တော့ ခင်ဗျားက အိမ်မှာနေ ပန်းချီ ဆွဲ၊ ကျုပ်က မိုးကောင်းကင် အနုပညာပြခန်းလေး ဖွင့်ပေးမယ်လေ”

ပြည်မင်းသျှင်အတွက်တော့ စိတ်ကူးကမ္ဘာက မိုးထက်မြင့်နေလေပြီ။ ပန်းချီဆရာတို့၏စိတ်ကူး၌ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ အီဖယ်လ် မျှော်စင် ရှိနေတတ်ကြသည်။ ပြည်မင်းသျှင် အီဖယ်လ်မျှော်စင်နှင့် ခံစားခွင့်ကြုံရတော့မည် ထင်သည်။

သို့သော် အိမ်ထောင့်တာဝန်ကြီးက စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာကို ဖြိုဖျက်ပစ်မှာလား... . . .

“အဂ္ဂက ပြည်မင်းသျှင်ကို လက်ထပ်ဖို့ အထိ တွေးနေပြီ ကိုး၊ ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂကို ဘာအဖြေမှ မပေးသေးဘူးလေ”

“ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ် သိနေတာပဲ ပြည်မင်းသျှင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်အလိုလို ခံစားသိရှိနေတယ်။ ဒါဟာ အချစ်ရဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ဆွင့်ငင်အားတွေပါ။ ပြည်မင်းသျှင် ဘာမှ ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ မပြောလည်း မပြောစေချင်ဘူး၊ ကိုချစ်ရ

လွန်းတဲ့သူကို အများသူငါက သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် ပြောဆိုခြင်းကိုလည်း ကျုပ် မလိုလားဘူး ပြည်မင်းသျှင်”

“ဒါဆို ပြည်မင်းသျှင် ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

“တမ်းတကို ပြည်မင်းသျှင် ရက်စက်နိုင်သလား”

ပြည်မင်းသျှင် တွေဝေရသည်။ ကိုကိုတမ်းတ၌ ဘာအပြစ်မှ မရှိ။ မိမိအပေါ်တွင်လည်း ညီမလေးတစ်ယောက်လို ရှင်းသန့်စွာပင် ဂရုတစိုက် ရှိသည်။ ပြည်မင်းသျှင် ရင်မောရလေပြီ။

“ကျုပ် ဒီလို စဉ်းစားမိတယ်၊ တမ်းတနဲ့ ပြည်မင်းသျှင်တို့ မတွေ့ခင် ကျုပ် တမ်းတနဲ့ အရင်တွေ့မယ်”

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အဂ္ဂ အချိန်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ပြည်မင်းသျှင် မထင်ခဲ့ဘူး”

“မှန်တယ် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အချိန်မပေးခဲ့ဘူးပျော်ရွှင်မှုကိုမန်တီးတဲ့အနေနဲ့တော့ မိန်းမတွေတော်တော်များများကိုတော့ အချိန်အနည်းငယ်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြည်မင်းသျှင်ကိုတော့ အချစ်ရဲ့ခိုင်းစေမှုကြောင့် ကျုပ် အချိန်တွေပေးနေမိတယ်ပေးနေဦးမှာပဲ”

“ရယူလိုခြင်း ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်း အတွက်လား”

“မသိဘူး ပြည်မင်းသျှင်နဲ့ ဗတ်သက်လာရင် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ သိပ်ကို ကြောက်တယ်၊ ပြည်မင်းသျှင် လက်ထပ်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်၊ ဒါတွေဟာ ပြည် မင်းသျှင်ကို ကျုပ် သိမချစ်လို့ပဲ”

လို့ ကျုပ် နားလည်ခံယူထားတယ်”

“ပြည်မင်းသျှင်ဟာ ပန်းချီဆွဲတတ်တာတစ်ခုကလွဲရင်အိမ်ထောင်မှုကို မနိုင်နင်းဘူး လူမှုရေးတွေဘာတွေလည်း နားမလည်ဘူး အဂ္ဂ ပြည်မင်းသျှင်အပြစ်တွေကို ငြုဉ်လော့မှာလား”

“ဒါတွေ အားလုံးကို ကျုပ် သိနေတာပဲလေ . . ကျုပ်လိုချင်တာ အိမ်ရှင်မ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ချစ်သူကိုပဲ ကျုပ် လိုချင်တာ ဒါတွေဟာ အရေးမကြီးပါဘူး”

• ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂရင်ခွင်သို့ ကြည်ကြည်မွေ့မွေ့ပင် တိုးဝင်ခဲ့လို့လိုက်မိလေသည်။

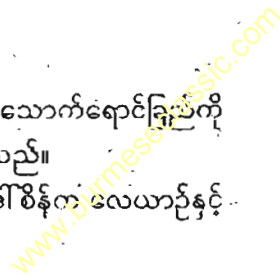
“အဂ္ဂကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်၊ အဂ္ဂနဲ့ ဆိုရင်တစ်လောကလုံးကို ရင်ဆိုင်ရပါတယ်”

“ကျုပ်ဆိုတဲ့ အဂ္ဂကလည်းလေ ခင်ဗျားနဲ့သာဆိုရင် တစ်လောကလုံးက အမုန်းမြားတွေ ဒေါသမြားတွေနဲ့ပစ်ခွင်းပါစေ ခင်ဗျားကို ကျုပ်နောက်ကျောမှာ ကွယ်ဝှက်ထားပြီး ရင်ကော့ ခံရပါတယ်”

“စကားတတ်လိုက်တာ”

“ချစ်တာကိုးဗျာ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် အရက်ဦး၏ မိုးသောက်ရောင်ခြည်ကို ကြိုဆိုပြီးမှ သီရိပစ္စယာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ မကြာခင် ပြည်မင်းသျှင်နှင့်ဒေါ်ဒေါ်စိန်က မလယာဉ်နှင့်

ပြန်ကြမည်။ အဂ္ဂက ညောင်ဦးလေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးပြီးမှ ကားနှင့် ရန်ကုန်သို့ တောက်လျှောက်ပြန်ခဲ့မည်။

ခွဲခွာခြင်းအတွက် လက်တွဲ မဖြုတ်နိုင်အောင် ခံစားကြသည်။

ပြည်မင်းသျှင် လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီးတွင်

“ဟင့်အင်း အဂ္ဂရယ် ပြည်မင်းသျှင်က ငြိမ့်ကနဲ ရန်တုန်ကိုပြန်သွား၊ အဂ္ဂက ကားကိုတစ်ယောက်ထည်းမောင်းပြီး ပြန်သွားဒါကို ခံစားလို့ မရဘူး၊ ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂကားနဲ့ပဲ ပြန်မယ် ဒေါ်ဒေါ်စိန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

အဂ္ဂကလည်း ပြူးကာ...

“ပြည်မင်းသျှင် ပင်ပန်းမယ် ခုတောင် ကိုယ်က ငွေငွေခနဲဖြီ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနဲ့”

“အဂ္ဂ ကားမောင်းမှာကို စိတ်မချနိုင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ဒရိုင်ဘာ ငှားထားပါထယ်၊ အဂ္ဂက တစ်လလုံး အိပ်ပြီး လိုက်သွားမှာပါ။ ရောက်တာနဲ့ ဖုန်းဆက်မယ် တုန့်လား”

သစ္စာတရားကို အချစ်က နိုင်သွားပြီးသည့်နောက် ပြည်မင်းသျှင် ဘာကိုမှ မမူချင်တော့။

“ကိုင်း သွားကြမယ် ခရီးသည်တွေ ခေါ်နေပြီ”

“သွားပါကွာ ကျုပ်ကို စိတ်မပြောင့်အောင် မလုပ်ချင်စမ်းနဲ့”

ပြည်မင်းသျှင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ပြည်မင်းသျှင် လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ပြည်မင်းသျှင်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါသွားသောလေယာဉ် ဝေဟင်၌ ပျံဝဲပျောက်ကွယ်သွားမှ အဂ္ဂ ကားမောင်းပြီး သီရိပစ္စယာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ နောက် တိုတယ်မန်နေဂျာကို စီစဉ်ထားခိုင်းသော ဒရိုင်ဘာနှင့်တွေ့ဆုံကာ မောင်းစေပြီး ရန်ကုန်သို့ တောက်လျှောက်ပင် မောင်းစေခဲ့သည်။

သူကဇော့ အိပ်လျက် လိုက်ပါလာသည်။

ပြည်မင်းသျှင်ကို ဘာကြောင့်စွဲစွဲလန်းလန်းချစ်မိသည်ကို သူ့ကိုယ်သူ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပင် ဖြစ်မိလေသည်။

အချစ်က ဆန်းကြယ်တာလား။

လောကကြီးကပဲ ဆန်းကြယ်တာလားမသိ။

သူ့စိတ်ကူးနှင့်ရေးဆွဲခဲ့သော ပန်းချီကားထဲက ကိန္နရီမလေးသည် ဘာကြောင့်များ ပြည်မင်းသျှင်နှင့် တူနေရတာလဲ။

ထို့ကြောင့် ပြည်မင်းသျှင်ကို ချစ်မိတာလား။ လူ့ကို စတော့တော့လည်း အံ့ဩတုန်လှုပ်မှုနှင့်အတူ ချစ်မိသွားခဲ့လေသည်။

အချစ်၏ ဆန်းကြယ်ခြင်းပါ။

ချစ်သူရည်းစား ရှိသည်ကို သိလျက်နှင့် နောက်ဆုတ်၍
မရအောင် ချစ်မိခြင်းကိုကပင် ဆန်းကြယ်နေသည်။

ခက်ခဲတာကိုမှလိုချင်တတ်သည့်လူမနောကြောင့်ပေလား။
အဂ္ဂဘာကိုမှ စဉ်းစားမရနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်မိသည်။

အဂ္ဂသိနေတာ တစ်ခုထဲ ရှိသည်။

ပြည်မင်းသျှင်ကို သူလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်အောင် ချစ်မိ
ခြင်းကိုဖြစ်သည်။

အပိုင်း (၄)

ခန်း(၂၀)

ပြည်မင်းသျှင် လေယာဉ်ပေါ်မှာပင်မူးဝေကာ ကိုယ်လက်များကိုက်ခဲလာသည်။ အာခေါင်ပူခြစ်ပြီး မျက်လုံးမဖွင့်ချင်တော့။

“ဘုရား ဘုရား ကိုယ်တွေ့ပူခြစ်လို့ ဖျားနေပြီ”

လေယာဉ်ပေါ်မှအဆင်းတွင် လေယာဉ်မယ်တစ်ဦးက တွဲ၍ လိုက်ပို့ပေးရသည်။

မေမေနှင့် ဒရိုင်ဘာက လာကြိုသည်။ ကြိုတင် ဖုန်းဆက်ထား၍ တော်တော့သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ မမကြီးရယ် လေယာဉ်ပေါ်ရောက်မှ ဖျားမုန်း သိတာ လာကြိုပေလို့”

“ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေပါလား၊ ဒါပေမယ့် လူကတော့ ဝလာတယ်”

ပြည်မင်းသျှင် စကားတစ်လုံးမှမပြောမိ။ စိတ်ထဲမှာတော့ ညက တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ဗူးဘုရားရှင်ပြင်တော်၏ အနောက်ဘက် ခြမ်းရံ ခုံတန်းလျားလေးပေါ်၌ ထိုင်နေခဲ့ကြသည်မှာ အရက်တက် ချိန်အထိဖြစ်သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းမှ ရူးရူးမိုက်မိုက် တိုက်ခတ် လာသော လေများနှင့်လည်း တစ်ညလုံး မိတ်ဖွဲ့နေခဲ့သည် ဆိုတော့ မဖျားခံနိုင်ပါ့မလားဟု ပြည်မင်းသျှင် တွေးမိသည်။

တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို အဂ္ဂကော အဂ္ဂလမ်းမှာပဲ မိဦး မည်။ သူကော နေမှ ကောင်းပါ့မလား။ ဒရိုင်ဘာငှားလာပါ့မလား။ ငှားမလာလျှင်ကော တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ ကားမောင်းလျှင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။

- “ဘုရား ဘုရား”
 - “ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”
 - “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ခေါင်းကိုက်လို့”
 - “အေး အေး မိန်းမနေ သမီး အိမ်ရောက်တော့မယ်”
- ဒေါ်စိန်ကတော့ ရေငုံ နှုတ်ပိတ်နေသည်။ မေးတာကို

ဖြေသည် အပိုမပြော။

“ပန်းချီကားတွေကော ပါမလာပါလား”

“ပါ ပါတယ်၊ သုံး လေးချပ်ပဲ ကျန်တာတွေ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ ဝယ်သွားကြတယ်လေ၊ ဒေါ်လာတွေပဲပါလာလေ”

“ဪ အိပ်မက်ရှင်အတွက် နည်းနေမှာပေါ့”

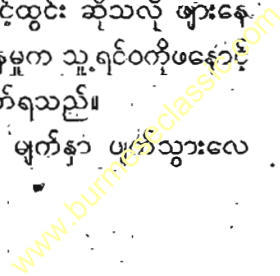
ပြည်မင်းသျှင် အသံတွေ ကြားနေရသည်။ ဘာမှဝင်ပြော ချင်သောစိတ် မရှိသကဲ့သို့ အင်အားလည်း ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။ ပြည်မင်းသျှင် အာရုံထဲတွင် အဂ္ဂအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်သာ ကြီး စိုးနေလေသည်။

အိမ်ရောက်တော့ တစ်အိမ်သားလုံး ပြာယာခတ်ကုန် သည်။ ဆရာဝန် အိမ်သို့ပင့်ပြီး စမ်းသပ်ကုသစေရသည်။ ပြည်မင်းသျှင် စိတ်ကို ခုံးခုံးချ ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြား က

- “အဂ္ဂ ရှင် ကားမမောင်းရဘူးနော်”
- “အဂ္ဂ၊ နားပါဦး”
- “အဂ္ဂ အဂ္ဂ ကျွန်မနားမှာ ရှင် အမြဲနေပေးပါ”
- “ပြည်မင်းသျှင် ဖျားနေတယ် ခုပဲ ရောက်လာတယ် ဆရာ ဝန်တော့ ဒေါ်ပြီးပြီ မောင်တမ်းတ မင်း အားရှင် လာခဲ့ပါဦး” ဟု ပြည်မင်းသျှင်မိခင်ကခေါ်သဖြင့် တမ်းတ အပြေးအလွှားရောက်ခဲ့ သည်။

ရောက် ရောက်ခြင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း ဆိုသလို ဖျားနေ သောလူမမာ၏ ဂယောင်ဂတမ်းပြောဆိုနေမှုက သူ့ ရင်ဝကိုဖနှောခွဲ နှင့်အကန်ခံလိုက်ရသည့်ပမာ ခံစားလိုက်ရသည်။

ပြည်မင်းသျှင်မိခင်နှင့် ဒေါ်စိန် ဖျက်နှာ ပျက်သွားလေ သည်။

“သမီးကြီး”

“နေပါစေ အန်တီ သူ့အဖျားကြီးလို့ ဂယောင်ဂတမ်းပြောနေတာပါ။ ရေဝတ်လေးသာ တိုက်ပေးလိုက်ပါ”

တမ်းတ နှလုံးသားသည် မမာကြောပါ ပျော့ပျောင်းသည်။ ချစ်တတ်သောနှလုံးသားက ပြည်မင်းသျှင် တစ်ယောက်တည်းကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်ခဲ့သည်။

ပြည်မင်းသျှင် ပုဂံ ထွက်သွားသည့်အချိန်မှာ အဂ္ဂလည်း မိုးကောင်းကင်ကုမ္ပဏီမှာ ရှိမနေ။ တချို့က ဘန်ကောက်သွားသည် ဟုပြောသည်။ တချို့က ဂျပန်။ တချို့က စင်ကာပူ။ တချို့က အမေရိကားနှင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောကြသည်။

သူ သံသယဝင်ခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုသံသယစိတ်ကို ဇွတ်နှစ်ကာဖြေဖျောက်လိုက်သည်။ စာမေးပွဲကို ပြီးဆုံးအောင်ဖြေလိုက်သည်။

“ဘုမ ညီးအစ်မကြီးနား စောင့်နေလိုက်ဦး မစိန်ဧည့်ခန်း လိုက်ခဲ့ပါဦး”

ဒေါ်စိန် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တမ်းတ ရိပ်မိလိုက်သည်။

ဒေါ်စိန်သက်ပြင်းချကာ ဧည့်ခန်းသို့ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။ ဧည့်ခန်း ရောက်တော့ ပြည်မင်းသျှင် မိခင်က စကားစလေပြီ။

“ကျွန်မ မစိန်ကို ထည့်ပေးလိုက်တာကိုက လူကြီးပီပီ သမီးကြီးကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ပဲ”

“မစိန် စောင့်ရှောက်တာပဲ မမကြီးရယ် ဖျားတာကတော့ ပြန်မယ့်ညကမှ အအေးမိသွားတာ ထင်တယ်”

“ကိုင်း ဒါ အသာစားလိုက်ပါဦး ပုဂံမှာ ပြည်မင်းသျှင်နဲ့ မစိန်အမြင် ဘယ်သူ့ လိုက်လာသေးသလဲ”

ဒေါ်စိန် မျက်နှာ သွေးဓမ္မိသလို ပြူဖွေးသွားသည်။ မိမိမယ်၍ မရခိုင်၊ ပြည်မင်းသျှင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း “မောင်စာရင် အမှန်အတိုင်း ဒေါ်ဒေါ်စိန်အမြင်ကို အမြင်တိုင်းသာ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ မီးကို ဘာမှမထဲနဲ့” ဟု ခွင့်ပြုပြီးသားဖြစ်သဖြင့်

“မောင်အဂ္ဂ လိုက်လာဇာယ”

တမ်းတ မျက်နှာ မဲသွားသည်။

ပြည်မင်းသျှင်အမေက ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ

“ဘုရားရေ” ဟုထိတ်လန့် တကြားဖြစ်သွားသည်။ တမ်းတ မျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင်ဖြစ်သွားသည်။ သမီးမိုက်အတွက် မျက်နှာပျက်ရသည့်မိခင်အဖြစ်မျိုးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်ထင်။

“ဒါပေမယ့် သူတို့လေးတွေဟာ သူငယ်ချင်းလို မောင်နှမ သို့မဟုတ် ဖော်ဖော်ရွှင်ရွှင် သန့်သန့်ရွှင်းရွှင်း ဓနခွဲကြတာပါ”

ဒေါ်စိန်က ပုံမှန်မျက်နှာထားနှင့်ပင် တည်းခိုဆောင် တစ်ဆောင်စီ တည်းပုံ၊ ပန်းချီဆွဲရာသို့ လိုက်ပို့ကူညီပုံ၊ တိုးရစ်(စ်)ဖျား

အား ပန်းချီကားရောင်းပေးပုံ၊ ပြည်မင်းသျှင် အစားအစီရင်ခံစာနှင့်
လျော်ရွှင်ပုံများကိုပါ အထွန်းပြောပြလေသည်။

တမ်းတ ဓင်ထဲ နာကျည်းမှုက ဆင်ကဲဆင်ကဲကာ ထိုးနှက်
နေသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ ဘာကို ဆုံးဖြတ်ကြမယ် ဆိုတာ
စစ်နဲ့လည်းမပြောတတ်ဘူး မေကြီး၊ ဒါပေမယ့် အကြီးမဟာ ဖောင်
အဂ္ဂကို စွဲစွဲလန်းလန်းကို ချစ်တာတော့ သေချာတယ်”

သွားပြီ၊ တမ်းတ ဆိုတဲ့ကောင် နွားလုံးလုံးဖြစ်ပြီပေါ့။

ကိုယ်နှင့် ခုနစ်နှစ်နီးပါး သမီးရည်းစားအဖြစ် ကြေညာပြီး
ချစ်ပါသည်ဆိုသော ချစ်သူစိန်ကလေးက ထိုယံထက် တစ်ပေါင်းသက်
ပြောင်းလွဲကာ ပိုချစ်သွားပြီ ဆိုတော့ တမ်းတ၏ ယောက်ျားဂုဏ်
သိက္ခာသည် အလိုအလျောက် မြောင်းထဲကျဆင်းသွားပြီပေါ့။

တမ်းတ၏ပြုံးရွှင်ချိုမြေသောမျက်နှာလေး၌ အပြုံးတို့လှပစွာ
ကွယ်ပျောက်သွားလေပြီ။

အသက်မကချစ်ရသော ချစ်သူစိန်ကလေး အပေါ်၌ ထို
ကြည့်မိသမျှတို့သည် သူ၏နုလုံးသားများကို ဓွမ့်ကြေအောင်ဖုတ်
ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။

“ဒီလို သူ့သဘောနဲ့ သူ့လုပ်လို အယ်ဖြစ်မလဲ၊ အမြန်ဆုံး
ပဲ မိခါနဲ့တိုင်ပင်ပြီး လက်ထပ်ပေးရမယ်”

ပြည်မင်းသျှင် မိခင်က အားနာခြင်း ရှက်ခြင်းနှင့် အထူး

သူ့အား ပြေသိမ့်မှုပေးသည်။

တမ်းတ မချိဖြိုး ပြုံးဖို့တောင် တန်မဆောင်နိုင်တော့သ
ဖြင့် ...

“ဒီကိစ္စ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားကြတာပေါ့ အန်
တီ ညီမ နေကောင်းမှ ကျွန်တော် လာတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ပါဦး
မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးအန်တီ”

“အေးကွယ် အေး အေး”

ပြည်မင်းသျှင် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဘယ်သို့ သွားရမုန်း
မသိအောင် ဖြစ်ရသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ပြန်လျှင်လည်း မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်နေသောသူ့ကို မိခင်ဖခင်က ဖမ်းမြန်းလျှင် သူ့အပြေရခက်ပေ
လိမ့်မည်။

ချစ်သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမှုကို သူ မလိုလား။ သူ့အ
ပေါ် ပြည်မင်းသျှင်ဘက်က သစ္စာဖောက်သွားသည့် တိုင်အောင်
ပြည်မင်းသျှင်အပေါ် စိတ်မနာရက်။ ပြည်မင်းသျှင် ဂုဏ်သိက္ခာကျ
ဆင်းစေမည့်အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေချင်။ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အဂ္ဂကို သွားတွေ့မဖြစ်မည်။

အဂ္ဂကို တွေ့ဖို့ ညှိစိမ့်နှင့်ဆက်သွယ်မှ ဖြစ်မည်။

ညှိစိမ့်လိပ်စာကိုသာ သိသဖြင့် ညှိစိမ့်အိမ်သို့ ဦးတည်
လိုက်သည်။

“မညှိစိမ့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ညှိစိမ့် ကုမ္ပဏီကို သွားပါတယ်”

“မိသြား... ဟုတ်တဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဝိတ်စောင့်နှင့်တင် စကားပြတ်သွားပြီး တမ်းတမိုးကောင်း တင်သို့ မဆွားချင်ဘဲ သွားလိုက်ရလေပြီ။

မိုးကောင်းကင်၏ လုံခြုံရေးသမားတစ်ဦးက ညှိစိမ့်ရုံးခန်း သို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ညှိစိမ့်ကတမ်းတကိုတွေ့လိုက်ရသည်နှင့်အံ့ဩသွားသည်။

“လာ ကိုတမ်းတ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိသလား”

“ဆိုပါတော့ မညှိစိမ့် အချိန် ရရင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်”

“ရပါတယ် ဒီလိုဆို အဂ္ဂရဲ့ရုံးခန်းမှာပဲ သွားစကားပြောရအောင်”

ပြည်မင်းသျှင်နှင့် ပတ်သက်၍ ရွှေကိန္နရီ၏ အသည်းတို ခွဲဖြစ်ခဲ့သည့် ပန်းချီကား အဂ္ဂရုံးခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်ဟု တမ်းတ ရွှေကိန္နရီထံမှ သိထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် အဂ္ဂရုံးခန်းထဲ မဝင်လိုသော် လည်း ပန်းချီကားကိုကြည့်ချင်စိတ်ဖြင့် ဝင်လိုက်ရသည်။

အမှန်တကယ်ပင်အံ့ဩရသည်။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် အနေနှင့် ပန်းချီကား၏ လက်ရာပြောင်မြောက်မှုကို သိသည်။ အ သက်ဝင်မှုက ချီးကျူးလောက်သည်။ ကိန္နရီမလေး ပြည်မင်းသျှင် ၏မျက်နှာသည် တကယ်ကို ရွှင်ဖြူတက်ကြွနေသည်။ ကိန္နရီအဖ

၏တည်ကြည်သောအပြုံးက သူ၏ ကိန္နရီမလေးအပေါ် အသက် ဝေး၍ မြတ်နိုးသည့်အပြုံးမျိုး။

တမ်းတ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပန်းချီဆရာ၏ ဆိုင်းနှင့် ရုတ်စွဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ လွန် ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က စပေပဲ။

အတိတ်ရေစက် ပန္နက်စိုက်ထူခဲ့ကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးဟု သူယုံကြည်လိုက်ပြီ။

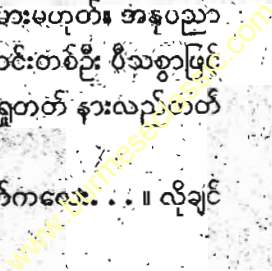
“အဂ္ဂနဲ့ ကျွန်မဟာ နှစ်ဦးကွဲမောင်နှမဖြစ်ပေမယ့် တစ် မအေထဲရဲ့နို့ကို အတူတူစို့ခဲ့တာကြောင့် မောင်နှမအရင်းလိုပဲချစ် ခဲ့ပါတယ်”

ညှိစိမ့်က အဝူ၏ဘဝကို ပြောပြသည်။

တစ်ဦးတည်းသောသားကလည်းဖြစ် မိဖုမံနှင့်အတူတ ကွဲပြီးပြင်းနေထိုင်ရသော သူ့ထက်စာလျှင် အဂ္ဂဘဝက အထီးကျန် ဆန်သည်။ ရွှေဘုံပေါ်၌ထိုင်ပြီး မေတ္တာငတ်စွာ ကြိုးပြင်းရချွန် ဖြစ် သည်။

တမ်းတသည်တစ်ကိုယ်တောင်းသမားမဟုတ်။ အနုပညာ သားပီပီ သော်လည်းကောင်း၊ ဆရာဝန်လောင်းတစ်ဦး ဝိသုစွာဖြင့် သော်လည်းကောင်း လူတွေ၏စိတ်ကို ကြည့်ရှုတတ် နားလည်တတ် နေလေပြီ။

ပြည်မင်းသျှင်၏အတ္တဆန်သောစိတ်ကလေး... လိုချင်

စာကို ရယူဖို့ အတွက် ဆိုလျှင် ဘာကိုမှ အနုပျော့ တွန့်တို့မှ မရှိဘဲ
ဖြစ်အောင် ညွှန်တတ်သည်။ စိတ်အလိုလိုက်တတ်သည်။

အဂ္ဂ၏ စိတ်ဓာတ်ကကော...

အဂ္ဂနှင့် တွေ့ကြည့်ရဦးမည်။

“အဂ္ဂ ပြည်မင်းသျှင်ကို စတွေ့တော့ အရမ်းကို စွဲလမ်းသွား
ပြီး ကျွန်မဆီ ခံစမ်းတယ်။ တိုတမ်းတရိုပြီး ကြောင်း ဆီသွားတော့
သူ့နောက်ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့နှလုံးသား
အလိုကို သူ မငြင်းဆန်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာလည်း သာမန်
လူသားပါပဲ မညီစိမ့်၊ အများလက်ခံထားတဲ့ သူ ငါသိတဲ့ ချစ်သူစုံ
တွန့် နှလုံးသားချင်းနားလည်တဲ့ ချစ်သူ ယှဉ်ကြစတမ်း ဆိုရင်တော့
နှလုံးသားမပါတဲ့ အချစ်ဟာ မခိုင်မြဲတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကို အဂ္ဂ
ပြန်ရောက်လာရင်သာ ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် သူ့နဲ့ တွေ့
ဆုံ စကားပြောချင်ပါတယ်။ အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်ပါ။ ဒီမှာ ကျွန်
တော့်ကို ဆက်သွယ်ဖို့ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကပ်ပါ။ အားလုံးစိတ်
ချမ်းသာစေရပါမယ်။”

ညိုစိမ့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မဟာ သူတို့ကြားက အောင်
သူပီမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုတမ်းတရဲပြည်မင်းသျှင်အပေါ် ထားတဲ့ နှစ်
ခြင်းသော စာစားကိုလည်း ကျွန်မ အဂ္ဂကို ဖွင့်ပြောပြီး တားမြစ်ခဲ့

ပါတယ်”

“ကျွန်တော် မညီစိမ့်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စတွေ
ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်လို့ မရဘူး။ နှလုံးသားအလိုကို အယ်
သူတားဆီးလို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ သိကြားမင်းတောင်တားလို့ မပျက်ကြ
တဲ့ ချစ်သူတွေတောင် သီချင်းထဲရိုသေးတယ်လေ။ ကိုင်း ကျွန်တော်
ပြန်ပါဦးမယ်”

“ကိုတမ်းတရဲ သဘောထားကြီးမှ မြင်မြတ်စွာကို ကျွန်မ
လေးစားပါတယ်။ ကျွန်မ အဂ္ဂရောက်တာနဲ့ ဆက်သွယ်ဖွဲ့ပါမယ်”

ညိုစိမ့်က တမ်းတကို ဓာတ်လှေထား အထိ လိုက်ပို့ပေး
လေ့သည်။

တမ်းတရင်ထဲ နှမ်းလှူစွာဖြင့် အိမ်ပြန်ခဲ့လေသည်။ နီခင်
က

“သား နေ့ခင်းကောင်းသွားလား”

“ကောင်းပါတယ် မေမေ ည ည အိပ်နေပျက်တာ များလို့
အနားယူချင်လို့ပါ”

“အေးအေး သွားနား သွားနား”

တမ်းတ အိပ်မပျော်နိုင်၊ သို့သော် တစ်နေ့လုံး အခန်း
အောင်း နေခဲ့သည်။

ပြည်မင်းသျှင်ကို သူ လက်လွတ် အဆုံးရှုံးခံတော့မည်။
အစကတည်းက ပြည်မင်းသျှင်၏ အချစ်သည် သူ့အပေါ်

ထောင့်ငါးရာအချစ်မျိုးနှင့်တွယ်တာခဲ့တာမှဟုတ်ရဲ့လားဟု သူ့သံသယပြစ်ခဲ့သည်။

ယခုတော့

တမ်းတ နားလည်သင့်ပြီ။

ရွှစ်နှစ်ကျော်လောက်ချစ်သူအဖြစ်တရင်းတုန်းနေခဲ့သော ပြည်မင်းသျှင်သည် မိမိအပေါ် တကယ်တမ်း ရက်စက်နိုင်သလား။ သံယောဇဉ်စိတ်၊ မေတ္တာစိတ်ကတော့ ရှိနေပေလိမ့်မည်ဟုယုံကြည်ချော့လင့်မိသည်။

ဆိုအော် ပြည်မင်းသျှင်၏ ဇိုချင်လာပြီ ဆိုလျှင် ထာဝရတံတိုး ရအောင် ယူချင်စိတ်ကို သိရှိပြီးဖြစ်နေ၍ သိပ်တော့ မမျှော်လင့်တော့ပါ။

ပြည်မင်းသျှင် ဆုံးဖြတ်ပါစေတော့။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဇွတ်အရွတ်ဖန်တီးယူ၍မှ မရတာ။ တမ်းတရင်ထဲ နှင့်နှင့်သီးသီးကို စူးရှနာကြင်လျက်ရှိလေ

ပြီ။ မျှော်လင့်ချက်တို့ ကင်းပဲ့နေပြီကို အလိုလိုသိရှိနေရတော့

ဆန်း(၂၁)

“သမီးကြီး နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီကိစ္စနဲ့မတ်သက်ပြီး တာမှမပေးနဲ့ ဘာမှ ဆူဆူဂူဂူမလုပ်နဲ့ အရွယ်ရောက်နေကြပြီပဲ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သူ ရွေးချယ်ပါစေကွာ”

ဖေဖေအသစ်ကို ပြည်မင်းသျှင် ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသာလေး ဆက်လက် အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“တင်ပရေချာ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ”

“ခုတော့ ဟန်ဂရက်(ဒ်)အင်တူးပဲ ရှိတော့တယ်”

“စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့အဖျား ဆိုရင် ခက်မယ်။ လာ လာ အမေကြီး သမီးကြီးအိပ်ပါစေကွာ။ ကိုယ်တို့ အသံကြောင့် နီးသွားပါမယ်။ အငယ်မ မမကို စောင့်နေလိုက်နော်”

“ဟုတ်”

ဖေဖေနှင့် မေမေ မြန်ထွက်သွားပြီ။ နွယ်မင်းသျှင် တစ်ယောက်စည်း ကျန်ခဲ့ဖူးရသည်။

ပြည်မင်းသျှင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဒေါ်ဒေါ်စိန်အား မေးမြန်းကြလိမ့်မည်။ ဒေါ်ဒေါ်စိန်ကိုလည်း အမှန်အတိုင်းသာ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါဟု မြည်မင်းသျှင် ခွင့်ပြုပြီးသားဖြစ်သည်။

စောစောကမှ ပြည်မင်းသျှင်နိုးသဖြင့် မနိုးခင် စကားများကို မသိနိုင်။ သို့သော် ဖေဖေစကားအရ ဆိုလျှင် အဂ္ဂနှင့်မိမိ အကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိသွားကြပြီးသားဟု ပြည်မင်းသျှင် သဘောပေါက်ထိုက်သည်။

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ လှုပ်ရှားမှု ပြုလိုက်သည်။

“မမကြီး နိုးပြီလား”

“ရေသောက်ချင်တယ်”

နွယ်မင်းသျှင်က ရေကျက်အေး တစ်ခွက်ကို ခွဲဖေးလေသည်။ ပြည်မင်းသျှင် ရေကိုယူသောက်လိုက်သည်တိုင်အောင် ရင်ထဲက အပူသည် မငြိမ်းအေးသွားနိုင်။

နာရီကိုဖော့ကြည့်ပြီး

“ငါဖုန်း လာသလား”

ညနေခြောက်နာရီမှာသော အချိန်သည် အဂ္ဂ ပြန်ရောက်

သင့်ပြီလား။

“မလာပါဘူး”

နွယ်မင်းသျှင်က

“မမကြီး ဆန်ပြုတ်သောက်မလား”

“ဟင့်အင်း ဘာမှ သောက်ချင်ဘူး။ နင် ငါ့ကို တစ်ခုတူညီပါလား နွယ်မင်းသျှင်...”

“ပြောလေ”

“နင် အောက်မှာပုန်းတောင်စေးပါ အဂ္ဂ ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ ပုန်းဆက်လိမ့်မယ်၊ ငါနေမကောင်းဘူးဆိုတာ မပြောနဲ့ အိပ်ပျော်နေတယ် အာမှာမလဲ ဆိုတာသာ ပြောလိုက်နော်”

အဂ္ဂ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို မြည်မင်းသျှင် မလိုလား။ ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂကို ချစ်သည်အချက်တွင် ပေးဆပ်လိမ့်မလည်း ပါဝင်နေသည်။

နွယ်မင်းသျှင် ပြည်မင်းသျှင်ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်မိသည်။ ပုန်းချိတားနှင့်သာ ဘဝကို တည်ဆောက်ထားသော သူ့အစ်မ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ တို့ကိုတမ်းတကိုတော့ အရေးမစိုက် ဥပေက္ခာပြုရင်လေသည်။ ကိုကိုတမ်းတဘက်ကမင် နှစ်လေသည်။ အဂ္ဂသည် စွဲဆောင်မှုကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း ကိုကိုတမ်းတက စိန်မင် အသားဖြူ ပိုမိုမင်အောင် ပိုမိုမင် လူကြီးလူတောင်းဆင်သည်။

“ပြောလေ့ညီမလေး နှင့် ငါပြောသလို လုပ်ပေးမှာလား”
“အင်း”

“ငါ ငါလေး ငါ့တစ်သက်မှာ မဖြစ်ပေါ်ဖူးတဲ့ခံစားမှုမျိုးနဲ့ သူ့ကိုချစ်တာ သူနဲ့ငါ လွဲရရင် ငါသေလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဖွ ဖွ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ မမကြီး ဘာမှမတွေးနဲ့ ဆေးသောက်ရမယ်၊ တစ်ခုခု စား မေမေတို့ကို ဒီကို လွှတ်လိုက်မယ်၊ ညီမလေး အောက်မှာ ဖုန်းစောင့်ပေးမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း... မလွတ်ပါနဲ့ ဘယ်သူမှ မလွတ်နဲ့... ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်”

နွယ်မင်းသျှင် အံ့ဩမိသည်။ ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂကို ချစ်သည်အချစ်က နယ်နယ်ရရမဟုတ်။ နွယ်မင်းသျှင်ကိုယ်တိုင် အဂ္ဂနှင့် စိတ်ဆွေအဖြစ် သုံး လေးခါမျှ တွေ့ဆုံဖူးသည်။ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ မိန်းမအတွက် အိပ်မက်ထဲက မင်းသားတစ်ပါးအသွင်ပြု၍ ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။ သို့သော် အဂ္ဂဘက်မှ ဘာမှ လှုပ်ရှားမှု မရှိ သောအခါ နွယ်မင်းသျှင်ကလည်း အရေး မလုပ်။ မြင်းက မလှုပ် ခဲ့ကမလှုပ် နိုင်ပေ။ နွယ်မင်းသျှင် ကလည်း အလှဘုရင် မပေပဲ။ ကိုယ် ကလိုက် ရမည် အဖြစ် မျိုးကို လုံးဝမလုပ်နိုင်။ အေးဆေးစွာပင် လမ်း ခွဲခဲ့ကြသည်။

နွယ်မင်းသျှင် ပြည်မင်းသျှင်ကို ထားရစ်ခဲ့ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ထမင်းစားနေကြသော မိဘနှစ်ပါးက သူတို့

မြင်တော့

“ဟဲ့ မမကြီးကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့သလား”

“နီးနေပြီ ဘာမှမစားဘူး မသောက်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်နေတယ်”

“ဟင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

မိဘနှစ်ပါးစလုံးက စားလက်စပန်းကန်ကို ပစ်ထားလိုက်သည်။

“မစိန် လုပ်ခိုင်းထားတဲ့ စွပ်ပြုတ်နဲ့ နွားနို့ နှစ်မျိုးစလုံးသာ ယူခဲ့၊ တစ်ခုမစား တစ်ခု စားလိမ့်မယ်”

ပြည်မင်းသျှင်ကို လောလောဆယ် စိတ်မဆိုးရက်ကြ။ အဖျားကြီးပြီး ဝယောင်ဝတမ်းဖြောင့်အသိအခါ “အဂ္ဂကို ပြည်မင်းသျှင် ချစ်တယ်၊ မခွဲခိုင်းဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကိုတမ်းတရယ်” ဟု လည်း ပြောသည်။

“ဖေဖေ မေမေ မီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မီးအဂ္ဂကိုပဲ ချစ်သွားလို့ပါ” ဟုလည်း ပြောသည်။

ပြည်မင်းသျှင်သည် ပန်းချီကားချပ်တစ်ချပ်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

မိဘနှစ်ပါး ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ပမ်းသာအားရပင်...

“ဖေဖေ အတော်ပဲ မီးကို ဒီပန်းချီကားလေး ဘောင်သွင်း

ပေးပါ၊ အမြန်ဆုံး သွင်းပေးပါ၊ မီးရဲ့ ငွေတည်တည် နဲ့ရမှာ ဒါကို ပေးပါ”

ဖေဖေက ပြည်မင်းသျှင် လက်ထဲမှ ပန်းချီကားကို ကြည့် လိုက်သည်။

ရော့ဘတ်မြစ်တမ်းဘေး၌ ကျောခိုင်း လျှောက်သွားသော ဇောက်ကားတစ်ယောက်၏ ဗုံး၊ နေဝင်မှုကို ရှေးမောကြည့်ရင်း လျှောက်လှမ်းနေသည်။ လှမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာကောင်နေသည်။ လက် ရှာက တကယ်တိုင်ပင် ထိုနေရာသို့ ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိနေသလိုခံ စားလိုက်ရသည်။

“ဖေဖေ ခုပဲ သွားလုပ်ပေးမယ် ဒါပေမယ့် သမီးကြီး ဆေး နဲ့စာစုခူသောက်ရမယ်”

“သောက်ပါ့မယ် ဖေဖေ အဲဒါ ဘယ်သူပုံလဲ သိလား”
ဖေဖေက ပြည်မင်းသျှင်ကို ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူပုံရယ်လို့၊ ဖေဖေ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အထီး ကျန်ဆန်တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ပုံလို့ တော့ ဖေဖေ ခံစားရတယ်၊ သူ ဟာ နေဝင်ခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်လေ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည် မှုရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့ ဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ သူဟာ အရုပ် သူ့ဗိုလ် မီး ကြည့်ဆွဲ တာ မထုတ်ဘူး၊ မီးရဲ့စိတ်ကူးထဲမှာ သူ့ကိုမြင်ပြီး ဆွဲတာ”

“အဂ္ဂလား ဖေဖေ သူ့ကို တွေ့ချင်လိက်တာ၊ သူ လာမှာ

ထား”

ဖေဖေကို မေမေကမသိမသာမှက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ဘာပဲပြောပြော ဖေဖေ ပြည်မင်းသျှင်ဘက်က ပါလာသည် ဟု ပြည်မင်းသျှင် ထင်မြင်ကာ ကျေနပ်မိလေသည်။ ပြုံးပေောင် သန်းလာသောပြည်မင်းသျှင်ကိုကြည့်ပြီး ဖခင်ကသက်ပြင်းချသည်။

သမီးကြီး၏စိတ်ထားကို သူ့တောင်းစွာ နားလည်သည်။ တစ်ခုခုကို ယုံချင်ပြီဆိုလျှင် ရအောင်လှသည်။ မရမချင်း ဘာကိုမှ မလုပ်နိုင် စားနိုင် မအိပ်နိုင် ခံစားနေရတတ်သည်။

ပုဂံက အဂ္ဂရိုက်ပေးထားသော ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် ပြည်မင်းသျှင်အလွန်ပျော်ဖြူခဲ့သည်။ တွေ့ရခဲသောသမီး ကြီး၏အပြုံးအရယ်များက နှစ်နှစ်ကာကာရှိသည်။

အဂ္ဂသည်သာ သမီးကြီး၏စိတ်ကို ပျော်ရွှင်အောင်ဖန်တီး နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်သည်။

“သောက် သောက် သမီး စွပ်ပြုတ် သောက်မလား နွားနို့ သောက်မလား”

“နွားနို့ပဲ”
ဖေဖေကိုယ်တိုင်တိုက်သောနွားနို့ကိုယူကာသောက်လိုက် သည်။ ဖေဖေ ပန်းချီကားကို ဘောင်မသွင်းပေးမှာ စီးသဖြင့်...

“ဖေဖေ ဘောင်သွားသွင်းပေးလေ”

“အေး အေး ဆေးသောက်လိုက်နော်”

“ဟုတ် ပေး မေမေ မီး ဘာဆေးသောက်ရမှာလဲ”

မေမေတ ဆေးထုတ်ပေးသည်။ နွယ်မင်းသျှင်က ပန်းချီကားတို့ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ချိသည်။ အဂ္ဂ၏နောက်ကျောတုလား။ ဟုတ်မည်။ အဂ္ဂ၏ ကိုယ်နေကိုယ်ဟန် စမတ်ကျသည်။

လမ်းသွားလျှင်လည်း စတိုင်ကျသည်။

ဆိုသော် ဤပုံကိုကြည့်ရသည်မှာ နေဝင်ခါနီးအချိန်နှင့် အတူ ကြေကွဲစရာ ကောင်းနေသည်။ လွမ်းဆွတ်ဖွယ် ကောင်းနေသည်။

အဂ္ဂကို မမကြီး ဘာကြောင့် ချစ်သွားရသနည်းဟု နွယ်မင်းသျှင် တွေးမိသည်။

နွယ်မင်းသျှင် ပုထမဦးဆုံး စိတ်ဝင်စားသော ယောက်ျားတစ်ဦးမှာ ကိုကိုတမ်းတဖြစ်သည်။

ကိုကိုတမ်းတကို အဂ္ဂ မယှဉ်နိုင်ဟု ထင်သည်။

ကိုကိုတမ်းတမှာ တည်ကြည် ပြောဆိုမတ်သော မနောပြုသော အပြုလှလှ ရှိနေသည်။ နူးညံ့မှုရှိသည်။

အဂ္ဂမှာ မာန်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူက လွဲ၍ ဘယ်သူမှ မချစ်တတ်ဘူးဟု နွယ်မင်းသျှင်တို့ ထင်ခဲ့ကြသည်။ အဂ္ဂကို တင်းတမ်းစွဲသော မမရွှေကိန္နရီလို မိန်းမမျိုးကို လုံးဝ သနားစွာညှာမမှုမရှိ၊ ဥပေက္ခာပြုနိုင်သည်။ ယခု မမကြီးကိုကော ဒေါ်ဒေါ်စိန်၏ ပြောပြချက်များအရဆိုလျှင် အဂ္ဂသည် နွယ်မင်းသျှင်တွေ့ဖူးသော အဂ္ဂမှ

ဟုတ်ပါလေစတု ထင်ရသည်။

မမကြီး ကံကောင်းတာလား။ ထက်မြက်၍ စွဲမတ်စရာ ကောင်းသော ယောက်ျားနှစ်ဦးစလုံးက မမကြီးကို နှစ်သက်မြတ်နိုးကြသည်။

“သမီးငယ် မမကြီး ချွေးထွက်လာရင် အထို့လဲပေးလိုက်နော်၊ မေမေ ပေးပေးနဲ့ ဒဏလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်”

မိဘနှစ်ပါးထွက်သွားသည်ကို ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ထေးကြည့်နေရာမှ...

“ညီမလေး ငါ အောက်ထပ်ဆင်းချင်တယ်”

“တယ်လီဖုန်း စောင့်မလို့ မဟုတ်လား ညီမလေး စောင့်ပေးပါမယ်ဆို”

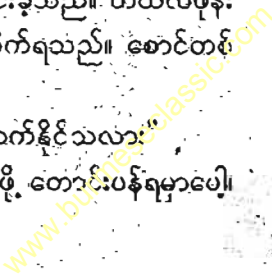
“ဟင့်အင်း ကိုယ်တိုင်စောင့်ချင်တယ်”

“ဒါဖြင့် အကျီလဲ”

နွယ်မင်းသျှင် အလိုကျ ပြည်မင်းသျှင် အကျီလုံချည် လိုက်သည်။ နောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ တယ်လီဖုန်းစင်အနီး ဒရင်းဘက်ကလေး ချခင်းပေးလိုက်ရသည်။ စောင့်တပ်ထည်ခြုံပေးရင်း

“ကိုကိုတမ်းတကို မမကြီး ရက်စက်နိုင်သလား”

“ကိုကိုတမ်းတက ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရမှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် သစ္စာမရှိဟု ကြောက်တယ်။ သစ္စာမရှိတယ်ဆိုတာ အာလဲ ညီမလေး နှင်ဆီသလား”

“ညီမလေးလည်း ရည်းစားမထားဖူးသေးဘူးလေ။ ဘွိုင်းဖရင့်ဒ်လော့ကံသာ စားတာဆိုတော့ သစ္စာထားချစ်ရမယ်သူ မရှိသေးတော့ တိတိကျကျ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သစ္စာမထက် တယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကတော့ ကောင်းတဲ့ဝေါဟာရ မဟုတ်တော့ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတာပဲ ခံစားရလိမ့်မှာပေါ့”

နွယ်မင်းသျှင် စကားအဆုံး ပြည်မင်းသျှင် မျက်ဝန်းထက် မျက်ဝန်းများအိုင်ထွန်းလာသည်။

နွယ်မင်းသျှင် စိတ်ကောင်းဖြစ်သွားပြီး စကားပြင်လိုက်သည်။

“ရည်စားဘဝက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးလေ ရည်းစား တစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့စကားတောင် ရှိသေးတာပဲ။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်ပြီးရင်သာ သစ္စာက အရေးကြီးတာ”

“ကိုကိုတမ်းတကို ငါတွေ့ချင်တယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ကိုကိုတမ်းတ လာသွားပြီးပါပြီ မမကြီး ဝယ်ယူပေးပေးနဲ့ အခုလို တနေကတည်းက ကိုကိုတမ်းတ အရာရာကို သဘော

ပေါက်နားလည်ခံစားသွားရပါပြီ”

ပြည်မင်းသျှင်မျက်ဝန်းမှာ အိုင်ထွန်းနေသော ကြေကွဲပွင့်တို့သည် မြစ်ချောင်းသဏ္ဍာန် စီးဆင်းသွားလာတော့သည်။

ချစ်မြင်ဇီပုလောင်ခြင်းတို့ကို ပြည်မင်းသျှင်ခံစားနေရလေပြီ။

နွယ်မင်းသျှင် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

ပန်းချီကားနှင့်သာပျော်ရွှင်ထိတ်သောပြည်မင်းသျှင်၊ ချစ်သူနှင့် ပန်းချီကား လှည့်လိုက်လျှင် ချစ်သူထက် ပန်းချီကားကိုသာ ဦးစားပေးတတ်သော ပြည်မင်းသျှင်၊ ချစ်သူကို ဝါသနာတူ မောင်နမအာနေနှင့်သာ တွဲသွားတွဲလာဖို့ရှိတတ်သောပြည်မင်းသျှင် ယခုတော့ အစ္စသည် ပန်းချီကားထက် အရေးကြီးနေသည်။ ပြည်မင်းသျှင်ဇီဘဝသည် အဝူ ဖြစ်နေပါလားဟု နွယ်မင်းသျှင် သဘောပေါက်ကာ သူ့အိမ်မကို သူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂၂)

ပြည်မင်းသျှင် မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ အဂ္ဂ သူ့ထံသို့ ပျော်ရွှင်ဖြူတူးစွာ ပြေးလာသည်။

“ပြည်မင်းသျှင်”

အဂ္ဂ ခေါ်သက ဟိန်းထွက်နေသည်။

ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂထံ ပြေးသွားသည်။

“အဂ္ဂ”

မနိုးနိုင် သူတို့နှစ်ယောက် မနိုးကပ်နိုင်။ ဝေးသွားလိုက်။ နီးလာလိုက်နှင့် နှစ်ဦးသား မဆုံတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ပြည်မင်းသျှင်”

“အဂ္ဂ”

“နွမ်း”

“ချွလွမ်း... ချလွမ်း”

ကျကဲ့သံ ဖန်စများ အက်တွဲသံနှင့် အတူ ပြည်မင်းသျှင် အိပ်မက်ထဲက အဂ္ဂ ထွောက်ဆုံးသွားသည်။

ပြည်မင်းသျှင် လန့်နိုးလာသည်။

ဖေဖေ စိတ်ကောင်းစွာဖြင့် ဖန်ကွဲစများကို ဖယ်ရှားပြီး

ပြည်မင်းသျှင် ပန်းချီကားကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟင် ဖေဖေ”

“တိုးပွားလေကွယ် အချစ်တလဲမသိဘူး၊ ဖေဖေလတ်တို ဆွဲကိုက်ဖို့ကြိုးစားလို့ ရုန်းကန်လိုက်တာ သမီးကြီး ပန်းချီကားချုပ် လွတ်ကျပြီး ကွဲသွားတယ် ဖေဖေ ပြန်ထည့်ပေးမယ်”

“နေပါစေတော့ ဖေဖေ နောက်နေ့မှဖဲလုပ်ပါ မီးကို ပေးပါ”

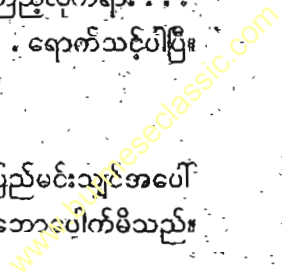
ပြည်မင်းသျှင်ပန်းချီကားကို တယုတယကိုင်တွယ်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ နောက် တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင် ညရှစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီ... ရောက်သင့်ပါပြီ။

ဖေဖေ မီး အဂ္ဂဆီ ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

“ဆက်လေ သမီး”

မေမေထံမှ အသံမကြားရ။ မေမေ ပြည်မင်းသျှင်အပေါ် ကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်ဟု ပြည်မင်းသျှင် သဘောပေါက်မိသည်။

အားလုံး စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ သို့သော် ပြည်မင်းသျှင် အဂ္ဂ
ကိုသိပ်ချစ်နေမိသည်ကိုး။ မတတ်နိုင်။ အဂ္ဂနှင့်သာ လွှဲရလျှင် ပြည်
မင်းသျှင် လူ့လောကကြီးကို မည်ကဲ့သို့ ရင်ဆိုင်သွားရတော့မည်
နည်း။

အဂ္ဂ ဆယ်လူ့လာဖုန်းစက်ခလုတ် ပိတ်သည်။ ဒါမှမဟုတ်
ဆက်သွယ်ရေးဧရိယာပြင်ပသို့ ရောက်ရှိနေသည်ဟူသော အော်
ပရေတာ တုန်ပြန်ချက်ကလွဲ၍ မထူး။

ပြည်မင်းသျှင် တယ်လီဖုန်းချလိုက်သည်။

“ညှိစိမ့်ဆီက ဆက်ကြည့်မယ်နော်”

တစ်အိမ်သားလုံးက ပြည်မင်းသျှင်ကို မတားတော့။ ပြည်
မင်းသျှင် နည်းနည်းနေကောင်းလာလျှင် အထူးကုဆရာဝန်များနှင့်
မြဲကြည့်ဖို့ ဆရာဝန်က အကြံပေးသွားသည်။ “နည်းခန့်သံ သိမ်မြန်
နေတယ်။ နေကောင်းသွားရင် သေသေချာချာ စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့လိ
မယ်။ နှလုံးပါရဂူပြုဖြစ်အောင်ပြပါ” ဟူသော စကားအရ ပြည်မင်း
သျှင်ကို အလိုလိုက်နေရကြောင်းတော့ ပြည်မင်းသျှင်မသိ။

“ဆက်လေ သမီး”

ပြည်မင်းသျှင် ဖခင်ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ညှိစိမ့်
ဖုန်းနံပါတ်ကို ကောက်နှိပ်သည်။ တော်သေးသည်။ ပြည်မင်းသျှင်
ညှိစိမ့်နံပါတ်ကို မမေ့လျော့၍ . . . လိုင်းမအား ပြန်ချလိုက်သည်။

“တမ်းတဆီကော ဆက်လိုက်ပါဦးလား သမီး သမီး”

ကောင်းသွားတဲ့အကြောင်းပေါ့”

ပြည်မင်းသျှင်သည် မေမေစကားကြောင့် မျက်လုံးဝိုင်း
ကလေးဖြင့် မိခင်အား ကြည့်လိုက်သည်။ မတတ်နိုင်။ ထိတ်လန့်
တကြားပင်ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“ဟင်အင်း အဂ္ဂဆတ်ရင် လိုင်းမအားဘဲဖြစ်နေမယ် ဘယ်
ကိုမှ မဆတ်ပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် ပေဓေ ဆယ်လူ့လာနဲ့ မောင်တမ်းတကို စကား
ပြောလေ။ ပေဓေတို့က အဂ္ဂကို စောင့်ဇေးမယ်”

ထိုအခါကျမှ ပြည်မင်းသျှင် ဘဝင်ကျသွားသည်။ ပေဓေ
ကိုတော့ ပြည်မင်းသျှင်စိတ်ချသည်။ ပေဓေ၏ စက်ခလုတ်ဖွင့်ပြီး
ပြည်မင်းသျှင်လက်ထဲသို့ ဆယ်လူ့လာတည့်ဗေးသည်။

ပြည်မင်းသျှင် တိုကိုတမ်းတကို ဆယ်လူ့လာဖုန်းနံပါတ်
ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ညီမပါ ကိုကိုတမ်းတ”

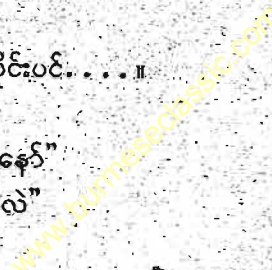
“နေတောင်းသွားပြီလား”

ကိုကိုတမ်းတအသံက ပုံမှန်အတိုင်းပင်. . . .။

“သက်သာသွားပါပြီ”

“မနက်ဖြန်မှ ကိုလာခဲ့တော့မယ်နော်”

“ခု ကိုကိုတမ်းတ ဘာလုပ်နေသလဲ”

ကိုကိုတမ်းတကို ကိုတုမသုံးနှုန်းတော့ဘူးဟု ပြည်မင်းသျှင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပမာတော့ ဆက်လက်ချစ် သွားနိုင်သည်။ သံယောဇဉ်ကြီးကလည်း နှစ်ပေါင်းမှ မနည်းခဲ့တာ။

“ပန်းချီဆွဲနေတယ်လေ”

“ဟုတ်လား ဘာပုံလဲ ကိုကိုတမ်းတ”

“ညီမကိုပြောဖို့ပေးတဲ့ အောက်ချင်းငှက်မောင်နဲ့ပုံလေ

ညီမ ပြီးလုပြီ ပြီးသွားရင်ဘောင်ခတ်ပြီး ညီမတို့ကိုလက်ဆောင်ပေးမယ်”

“ညီမတို့ကိုဆိုတာက”

“ညီမနဲ့ အဂ္ဂတို့ပေါ့”

“ဟင်”

ပြည်မင်းသျှင် အံ့ဩသွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ရင်ခုန်သံမြန်လာသည်။ အသံကို ဘယ်သူမှ မကြားစေချင်သဖြင့် ဆယ်လူလားဖုန်းကိုနားကပ်ပြီးဝရံတာဘက်သို့ အသာထွက်ခဲ့သည်။

“မဟင်နဲ့ညီမ ကိုအားလုံးနားလည်တယ်၊ သဘောပေါက် တယ်၊ ကို အဂ္ဂနဲ့တွေ့ဆုံစကားပြောဦးမယ်၊ အဂ္ဂတာ ညီမကိုအ ဖော်ချစ်တာ မဟုတ်ဘဲ တကယ်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်တယ် ဆိုရင် ကို ကို ညီမ စိတ်ချမ်းသာမှုကို လိုက်လျောရဲရမှာပေါ့”

“ကိုကို တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ ညီမရယ် ဒီကိစ္စမျိုး ဆိုတာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ

ပြောလို့ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ကို ကိုယ်တိုင် ညှိစိမ့်နဲ့ သွားတွေ့ပြီး ပြီ၊ မိုးတောင်တင်တ အဂ္ဂနဲ့ခန်းကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟင်”

“နဲ့ခန်းထဲတ ပန်းချီကားကိုလည်း တွေ့ပြီးပြီ၊ ဒေါ်စိန်အိ က သတင်းတွေ ညှိစိမ့်သတင်းတွေ ကြားလိုက်ရပြီးတဲ့နောက် ကို ဘာဆက်လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ”

ပြည်မင်းသျှင် ချစ်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ကိုကိုတမ်း တ၏ သဘောထားကြီးနိုင်မှုကို ပြည်မင်းသျှင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ခံစားမိသည်။

“တို့ကို”

“အင် ဘာလဲ ညီမ ပြောလေ”

“ပြည်မင်းသျှင် သစ္စာတူပြိုင်ပန်းချီကားကို ဆွဲသွားပြီးပြီ ကိုကို စကတ်ချပေးထားတဲ့ပုံလေ”

“ပျက်စီးသွားပြီဆို”

“ကျွန်မ ညာလိုက်တာပါ ဒီလို ကိုကို...”

ပြည်မင်းသျှင်မချင်မချန်ဘဲ ညှိစိမ့်အိမ်၌ သွားထားရပုံ ကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်သည်။

ကိုကိုတမ်းတ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရပြီး...

“အဆုံးစွန်အထိ လိုက်လျောလိုက်ပြီးမှတော့ ဒါတွေဟာ အသေးအမွှားတွေပါ၊ ညီမရယ် ကိုကို ညီမတို့ရဲ့ အကိတ်ဘဝပေါင်း

ဘယ်လောက်တ သစ္စာပန္နက်စိုက်ထူလာခဲ့မှန်းမသိတဲ့ ညီမတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ချစ်ခင်လမ်း ဒီဘဝမှာ သာယာပြောင်ဖြူနိုင်ပါစေလို့ သာ ကိုကိုသူတောင်းပေးရုံကလွဲပြီး ကိုကို ဘာမှမထတ်နိုင်ပါဘူး။

“ကိုကို ပြည်မင်းသျှင်ကို သစ္စာမဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ မုန်းတီးသွားမှာလား။”

“မုန်းစေချင်သလား။”

“.....”

ပြည်မင်းသျှင် အသံမထွက်ရဲ၊ ခေါင်းတော့ ညိတ်လိုက်မိသည် ထင်ပါသည်။

“အစစတည်းက မုန်းဖို့ ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ ချစ်လို့ ကိုချစ်ခဲ့တာပါကွယ်။ ဘယ်တော့မှ မုန်းမသွားပါဘူးဆိုတာကိုတော့ ညီမ တစ်သက်မှတ်ထားလိုက်ပေါ့။ ဒါပဲနော်၊ ကိုကိုရဲ့ သံသရာဆုံးတိုင်ပန်းချီကား အဆုံးသတ်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုကိုတမ်းတ ဖုန်းကို အရင်ပြတ်တောက်လိုက်သည်။

ပြည်မင်းသျှင် ဖုန်းစက်ခလုတ်ပိတ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေသူ ဖေဖေ မေမေနှင့် နွယ်မင်းသျှင် ထိတ်လန့်စာကြားသူ အား ပြိုင်တူကြည့်ကြသည်။

ပြည်မင်းသျှင်ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ အဂ္ဂဆီက ဖုန်းလာပြီလား”

“ညှိစိမ့်ဆီကပါ အဂ္ဂ ဖျားလာလို့ မင်္ဂလာခုံစစ်ဆေးရုံတို့

တင်လိုက်ရတယ်တဲ့”

ပြည်မင်းသျှင် လက်ထဲက ဆယ်လူလာဖုန်း လွှတ်ချသွားလေသည်။

“သမီးကြီး သတိထားလေ”

“သွားမယ် လိုက်ဖို့ပေးပါ”

ပြည်မင်းသျှင်မိခင်ရင်ခွင်တိုးဝင်ခိုအုပြီးပူအာလိုက်သည်။

“သွားကြတာပေါ့ လာ လာ သမီးငယ်စါ လိုက်ခဲ့”

ပြည်မင်းသျှင်ရင်ထဲ နာကြင်လာသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုက အခဲရခက်လွန်းလှသည်။ သားအမိ သားအဖ ဇားယောက်စလုံး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

တိုးပွားတ စောင်ကာ ပြေးလိုက်လေသည်။

ဒေါ်စိန်နှင့် ဘုမက အတင်းခြံထဲဆွဲခေါ်ကာ ခြံတံခါးလျှင် မြန်စွာ ပိတ်ရလေသည်။

တိုးပွား၏ ထူးခြားချက်ကိုကြည့်ပြီး အားလုံး မျက်စိမျက်နှာဖျက်ကြသည်။

“အဂ္ဂလည်း မီးလိုပဲ ဖျားမှာပေါ့မေမေ မီးတို့လေ ပုဂံပြေ နောက်ဆုံးညမှာ ဗူးဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး စုကားပြောကြတာ စိုးလင်းအထိပဲ”

ပြည်မင်းသျှင် မေမေ့ကို တကွတ်တွတ်ပြောပြသည်။

မေမေနှင့် ပြည်မင်းသျှင်ကနောက်ခန်းမှာ ထိုင်သည်။ နွယ်

မင်းသျှင်က ကားမောင်းပြီး ဖေဖေက ဘေးမှာထိုင်သည်။ နွယ်မင်း သျှင်ကတော့ လူ့လောကကြီးနှင့် အရမ်းအံဝင်ခွင်ကျရှိသည်။ တတ် သင့်သည်ထင်သောအတတ်မျိုးစုံကို တတ်အောင်သင်လျက် လော ကကြီး၌ ကြော့ကြော့မော့မော့လှလှပပအောင်အောင်မြင်မြင် နေ ထိုင်သွားတတ်သူဖြစ်သည်။

“ကိုကိုတမ်းတကို အဂ္ဂက တောင်းပန်မယ်ပြောတယ်။ မီး ကလည်း တောင်းပန်မယ် ပြောခဲ့တယ်။ မီးစောစောက ဖုန်းနဲ့ တောင်းပန်ပြီးပြီ။ ကိုကိုက ခွင့်လွှတ်ထယ်တဲ့ ကိုကိုက သိပ်သဘော ထားကြီးတာပဲနော်။ ကိုကို ကိုလည်း မီးချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဂ္ဂ ကိုချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ မေမေ”

မေမေပင်လျှင် စကားနည်းသော မြည်မင်းသျှင် စကား များနေမှုကို အံ့ဩစွာဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ ထောက်ခံရ လေသည်။

“အဂ္ဂက မီးကိုမတွေ့ ခင်ကတည်းက သူ့စိတ်ကူးယဉ်အိပ် မက်ထဲက မိန်းကလေးအနေနဲ့ တမ်းတခဲ့တာတဲ့။ အဂ္ဂဟာ တကယ် တော့ အထီးကျန်ဆန်တယ်မေမေ... မီးလေ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းစွဲ လမ်းသွားတာ အဂ္ဂနဲ့ မီးကို သဘောတူပါနော် မေမေ”

“အင်းပါ သမီးကြီးရယ်... မောင်တမ်းတ ခွင့်ပြုမှတော့ မေမေတို့ ဘာငြင်းစရာ လိုတော့မလဲ နှစ်ကိုယ်တူ အချစ်ဆိုတော့ လည်း လိုက်လျောပေးရမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ ဖေဖေကလည်း သဘောတူ မှာပါနော် နော်ပေပေ”

ရွှေခန်းမှ ပေပေ၏ ထောက်ခံချက်ကိုပါ ပြည်မင်းသျှင် လှမ်းတောင်းမိသည်။

“အေးပါ သမီးကြီးအလိုကျ အားလုံးဆောင်ရွက်ပေးမယ်”

“ပြည်မင်းသျှင် ဝမ်းသာလိုက်တာ အရမ်းပျော်တာပဲ ဖေ ဖေ မီးလေ အဂ္ဂနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် ပန်းချီကားတွေဆွဲမှာပဲ အိပ် မက်ရှင် အတွက်လည်း ဆွဲပေးမယ်။ မိုးကောင်းကင်အတွက်လည်း ဆွဲပေးမယ်။ မိုးကောင်းတင်နဲ့ အိပ်မက်ရှင်ဟာ အနုပညာမောင်နှမ အဖြစ် အမြဲလက်တွဲသွားရမယ်။ အဂ္ဂ ကိုကိုတမ်းတကို အစ်ကိုတစ် ယောက်လို လေးစားချစ်ခင်သွားဖို့ မီးတိုက်တွန်းပေးမှာပါ”

“ဒါ အကောင်းဆုံးပေါ့ သမီးကြီးရယ်”

ပြည်မင်းသျှင် အတွေးပန်းချီ ခြယ်မှုန်းကာ အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့လေသည်။ မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံအနီး ရောက်သောအခါ

“အဂ္ဂ မီးကိုမြင်ရင် နေမကောင်းပျောက်သွားမှာပါနော် မေမေ”

“ဒါပေါ့ သမီးရယ် သမီးကြီးတောင် သူနဲ့တွေ့ရမှာမို့ နေ ကောင်းနေတာပဲ”

ပြည်မင်းသျှင်အတွက် စိတ်မကောင်းနိုင်ကြ။ အမှန်တော့ အဂ္ဂတို့ကားသည် ထောက်ကြံ့နှင့် မင်္ဂလာဒုံကြား၌ ကြားတစ်စီးကို

ကျော်တတ်ရာက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဓားနှင့် တိုက်မိကာ မှောက်သွားသည်။ အရိုင်းဘာ ဝှံ့ချင်းပြီး ဆုံးသွားသည်။ အဂ္ဂမှာ ဒုတိယအပြင်းအထန်နှင့် မဝံ့လာဘဲ ဖမ်းဆီးခံရသလို တပ်မတော်သားများက အားချင်း စာင်ပေးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပြည်မင်းသည်အား တမ်းတနေသည်။ အဂ္ဂ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ဟု ညှိစိမ့်ကော အဂ္ဂဖခင်ကပါ တောင်းပန်သည်။ ထိုအကြောင်းချင်းရာတို့သည် ပြည်မင်းသည် ဝရံတာထွက်၍ တမ်းတနှင့် စကားပြောနေချိန်၌ ညှိစိမ့်တယ်လီဖုန်းနှင့် အကြောင်းကြားခြင်းဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်၏နောက်ဆုံးချိန်ကို သူတို့ ဖူးကွယ်စေထားရက် ပြည်မင်းသည်ကို လိုက်ပို့ပေးရန် တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ပြီး လိုက်ပို့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ပြည်မင်းသည်ကိုတော့ အပြစ်မရှိ ဝပြောရက်ကြ။

သို့သော် ဆေးရုံ၌ စောင့်ကြည့်နေသော ညှိစိမ့်နှင့် အဂ္ဂ၏ အဖေတူအမေကွဲညီတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မြန်မြန် ပြည်မင်းသည် ရှင် မြန်မြန်လာပါ ရှင်ကို စောင့်နေတယ်”

ညှိစိမ့်က ပြည်မင်းသည် လက်ကို ဆွဲကာ အပြေးအလွှားခေါ်သွားလေသည်။

နွယ်မင်းသည်လည်းနောက်မှပြေးလိုက်သည်။ အနေပေါ်

ဌာန၏အနေပေါ်ခန်းသို့ဦးတည်သွားကတည်းကဆရာဝန်လောင်းနွယ်မင်းသည်က အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

သက်ဆိုင်သူအားလုံးထို ဝင်ခွင့်ပေးနေလေပြီ။

ပြည်မင်းသည် ဆွေးပိုက်နှင့် အောက်စီဂျင်ပိုက် ပေးထားသောအဂ္ဂကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရင်ထဲ ဒိန်းကနဲမြည်ဟီးသွားသကဲ့ပင် ကြားလိုက်ရသည်။

“သမီး အဘယေလိုက်ပါ”

ဘယ်သူပြောမှန်း ပြည်မင်းသည် မသိ။ ပြည်မင်းသည်သည်က အဂ္ဂတစ်ယောက်တည်း။

“အဂ္ဂ အဂ္ဂ”

မျက်နှာ၌ ဘာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ မရှိ။ ပုခုံးကနေ ရင်ပတ်တစ်ခုလုံး ပတ်တီးထူကြီးကိုသာ မြင်လိုက်ရသည်။

“အဂ္ဂ အဂ္ဂ ပြည်မင်းသည် ရောက်ပြီလေ အဂ္ဂ”

အဂ္ဂမျက်ခွံလေးလှုပ်လာသည်။ လက်ချောင်းကလေးများလှုပ်လာသည်။

“အဂ္ဂ ပြည်မင်းသည်တို့ကို အားလုံးက သဘောတူကြပြီးတဲ့။ အဂ္ဂ တို့ပြောတာ ကြားတယ်နော် တို့ ခခွဲရတော့ဘူး သိကား”

အဂ္ဂ မျက်လုံးပွင့်လာသည်။ ပါးစပ်လှုပ်လာသဖြင့် ဆရာဝန်က အောက်စီဂျင်ပေးထားသောကိရိယာကို ဖယ်ချားပေးလိုက်သည်။

“ပြည်မင်းသျှင်”

အဂ္ဂ ခေါ်သံကို ဘယ်သူမှ ကြားမည်မဟုတ်သော်လည်း ပြည်မင်းသျှင်က ကြားသည်။ နှလုံးသားချင်း စိတ်ဓာတ်ချင်း ကူးလူးဆက်ဆံနေကြသည် ကို...။

“မြောလေ အဂ္ဂ တို့ကြားတယ်”

“အဂ္ဂ သိပ်ပျော်တာပဲ”

“တို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“အဂ္ဂတို့ ပေါင်းဆုံကြတော့မယ်နော်”

“အင်း”

“တို့ကို ခွင့်လွှတ်ကြသလား”

“အင်း အားလုံးက ခွင့်လွှတ်ကြတယ်”

“အဂ္ဂ သိပ်ပျော်တာပဲ ပေးစမ်းပါ မင်းလက် တို့လက်တွဲ မဖြုတ်စတမ်းနော်”

“အင်း”

အဂ္ဂ၏ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော ညာလက်ကို ပြည်မင်း သျှင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

အားအင် မြဲမြံစွာဖြင့် ဆုပ်ကိုင်မိကြသည်။

“အဂ္ဂ”

“ပြည်မင်းသျှင်”

“အဂ္ဂ”

အဂ္ဂပြုံးနေသည်။ သို့သော် ငြိမ်သက်သွားသည်။ နောက် ပြည်မင်းသျှင်သည်လည်း အဂ္ဂရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေသည်။ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြသော လက်နှစ်ဘက်က ငြိမ်ကျလျက်။

“သမီးကြီး”

“သား”

“အဂ္ဂ”

“မမကြီး”

အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံများ ဆူပွက်သွားသည်။ ဆရာဝန်က နှစ်ဦးစလုံးကို သေချာစွာ စမ်းသပ်ပြီး ခေါင်းခါရမ်းလိုက်လေသည်။

တံခါးဝမှာ ရပ်နေသော တမ်းတသည် ဘာတွေပြောမှန်း ဘယ်သူမှမကြားနိုင်သော ချစ်သူနှစ်ဦး၏ နှုတ်ခမ်းလှုပ်နေမှုများကို တအံ့တဩကြည့်ရင်း ရင်ထဲ နာကြင်စွာခံစားလိုက်ရသည်။

အတိတ်ဘဝအဆက်ဆက်က ချစ်သူဟောင်းနှစ်ဦး၏ ဆုံဆည်းမှုကံကြမ္မာက ရက်စက်လွန်းလှပါတကား။

နှစ်ယောက်၏ လက်ချင်းဆက်ထားမှုကို မနည်းဖြုတ်ယူ လိုက်ကြသည်။

ဝိညာဉ်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ ခွဲခွာ၍ရမည်။ သူတို့ ၏ ဝိညာဉ် ကိုတော့ ခွဲခွာ၍ရတော့မည် မဟုတ်ဟု တမ်းတ အပေါ်အဝင် အားလုံးသဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

• ၂၉၀

မြပုထောင်

ရင်တွင်း မချီအောင်ခံစားရရင်း...

“ဒီလိုကြေကွဲရာကောင်းတဲ့အဖြစ်မျိုး ဒီဘဝနောက်ဆုံး ဖြစ်ပါစေ၊ ပြည်မင်းသျှင်နဲ့ အဂ္ဂရယ် မင်းတို့ကို ကိုယ်ခွင့်လွတ်ပါ တယ်။ အဝအဆက်ဆက် သံသရာအဆက်ဆက်မှာ အနှောင်အဖွဲ့ တင်းလွတ်တဲ့ဆုံဆည်းမှုမျိုးနဲ့ မင်းတို့ဆုံဆည်းနိုင်ပါစေ”

နှလုံးရောဂါဖြင့် ပြည်မင်းသျှင် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွား ခဲ့သည်။

ပြည်မင်းသျှင် မိဘများက သူတို့သမီး နှလုံးရောဂါရှိမှန်း မသိလိုက်ခြင်းကို နောင်ထရ မဆုံး ကြေကွဲမဆုံး ယူကျွေးမရဖြစ်ရ လေပြီ။

တမ်းတ ပြည်မင်းသျှင်နှင့်အဂ္ဂအတွက် ရည်စူး၍ ယူလာ သော ပန်းချီကားလိပ်ကို မြမြစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြုံးရွှင်နေသော အောက်ချင်းငှက်မောင်နံ့လေလား။ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာမောင်နံ့လေ လား မခွဲခြားတတ်သော ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရုပ်ကလာပ်များကို ငေး ကြည့်ရင်း ယောက်ျားတန်ဖဲ့ မျက်ရည်ကျမိလေသည်။

မိမိက ဘယ်သူကိုမှ အာယာတမထား သဘောထားကြီး စွာ ခွင့်လွတ်ပေးဆပ်လိုက်ပါသော်လည်း သူတို့အတိတ်ကကြမ္မာ က ဆိုးရွားလွန်းလှပါတကား။ မိမိ၏ ပေးဆပ်မှုကို ဒီဘဝမှာလည်း ခံစားခံစားခွင့် မကြုံရာကြပါလား။

အပိုင်း (၅)

www.burmeseclassic.com

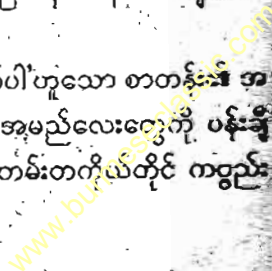

အိပ်မက်ရှင် Art Museum (ပန်းချီအနုပညာ အရောင်း ပြခန်း)

၎င်းအရောင်းပြခန်းအတွင်း၌ ပန်းချီကားအသစ်တွေဝင် လာလိုက် နေရာယူထားလိုက်ကြ။ ဝယ်သူ ရှိလျှင် ဟောက်တွယ် သွားလိုက်ကြနှင့် သံသရာချားရဟတ်ကဲ့သို့ လည်ပတ်လျက် ရှိနေ သည်။

သို့သော် မပြောင်းမလွဲ အမြဲရပ်တည် နေရာယူထားကြ သော ပန်းချီကားလေးကားကတော့ အမြဲတန်း ဆန်းသစ်လျက်ပင် ရှိနေသည်။

သူတို့သည် 'ရောင်းရန်မဟုတ်ပါ'ဟူသော စာတန်း၏ အ ပေါ်၌ ရပ်တည်နေကြသည်။ သူတို့၏အမည်လေးတွေကို ပန်းချီ ကားလေး၏ ကျွန်းသားဘောင်ပေါ်၌ တစ်တက်ယံတိုင် ကစဉ်း

ထိုးပေးထားသည်။

ထို ပန်းချီကားများမှာ...

“ဆုံးသက်တိုင်” အမည်ရှိ ကိန္နရီကိန္နရာမောင်နှံစုံ တူပျံ့
ဝဲနေသည်ပန်းချီကား။ ထိုပန်းချီကားကို မိုးကျောင်းကင်ကုမ္ပဏီရှိ
အဂ္ဂရုံးခန်းထဲမှ ပန်းချီကားဖြစ်သည်။

နောက် တစ်ကားမှာ

ပြည်မင်းသျှင်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေလောက်အောင်
ဖြစ်စေခဲ့သည့် ပြည်မင်းသျှင် နှလုံးသားစုတ်ချက်ဖြင့် ပုံရိပ်တင်စေ
ခဲ့သည်။ ‘သစ္စာတူမြိုင်’ ကိန္နရီကိန္နရာမောင်နှံစုံ ပန်းချီကား။

နောက်

တမ်းတတ ချစ်သူနှစ်ဦးကို လက်ဖွဲ့ရန် ရည်ရွယ်ပြီး နှလုံး
သွေးနှင့် စုတ်ချက်တင်လိုက်သည့် “သံသရာဆုံးတိုင်” အမည်ရှိ
အောက်ချင်းငှက်မောင်နှံ ပန်းချီကား။

နောက်ဆုံးပန်းချီကားသည်ကား

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေး ကျောခိုင်း လျှောက်လှမ်းရင်း
တန်ကြည်တောင်၌ နေဝင်ချိန်ကို ဦးတည်ထားသည့် ယောက်ျား
တစ်ဦးနှင့်အတူ လက်ချင်းချိတ်ကာ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ နောက်
ကျောပုံ။ ထိုပန်းချီကားကို ပြည်မင်းသျှင်ရေးဆွဲခဲ့သောပန်းချီကား
မှာပင် မူရင်း မပျက်စေဘဲ ပြည်မင်းသျှင်၏ နောက်ပိုင်းပုံကလေး
ကိုပါ ပြည့်စွက်ဆွဲပြီး အဂ္ဂနှင့်လက်ချင်းချိတ်ပေးလိုက်သည်။ အ

တိတ်ဘဝအဆက်ဆက်က ချစ်ပန္နက်စိတ်ထူးခဲ့ကြပြီးသား ခြစ်
သော ချစ်သူနှစ်ဦးကို နောင်သံသရာအဆက်ဆက် လက်ချင်းတူ
နိုင်စေရန် သူရည်ရွယ်၍ ပြည့်စွက်ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုပန်းချီကားချစ်အတွက်အမည်ကိုလည်း **တမ်းတတအသေ**
အချာ စဉ်းစားပြီးမှပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ချုပ်ညနေ၏ အိပ်မက်ပန်းချီ” ဟု...

